

Na Thì Hậu Hoa Khai

Contents

Na Thì Hậu Hoa Khai	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	25
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	40
18. Chương 18	42

Na Thì Hậu Hoa Khai

Giới thiệu

Thể loại: có đam có chém nên chắc có xíu ngược, có nham có nhử nên chắc có hài. Edit: Hồng Long

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/na-thi-hau-hoa-khai>

1. Chương 1

Hoa Diệu Sân còn nhớ rõ, lần đầu tiên khi nhìn thấy Đường Vô Y là lúc y bảy tuổi, thời gian đó...là tháng năm đầu hạ, hoa nở rộ thật tươi đẹp.

Đường Vô Y vốn là thân thích của Hoa Diệu Sân, nói cho chuẩn là biểu ca của y.

Đường Vô Y là con trưởng của Đường Môn Môn chủ. Người hành tẩu trong giang hồ quá hai ngày không thể không biết đến “Tứ Xuyên Đường Môn”, Đường Vô Y chính là đại thiếu gia của Đường Môn đó đây.

Tháng năm đầu hạ, Hoa lão chủ cùng vợ và một cặp trai gái song sinh đến viếng thăm Đường Môn, sau đó mới nảy sinh lần gặp gỡ kia.

– Mãi cho đến rất nhiều năm sau, Hoa Diệu Sân cũng không muốn thừa nhận chuyện mình phải trốn trong khóm hoa mà khóc, nguyên là do y ham chơi nên lạc đường.

Đường Môn thật lớn, nơi hoa viên cũng rộng, một đứa bé bảy tuổi bị lạc bên trong muốn tự tìm đường ra quả thật rất khó khăn. Bất quá may mắn ngay lúc đó lão đại Đường Môn Đường Vô Y cũng đang trốn trong hoa viên ngủ trưa, tiếng khóc của tiểu hài tử khiến hắn cảm thấy thật thú vị.

Lần theo tiếng khóc tìm đến nơi thì thấy được dưới tàng cây thạch lưu có một tiểu oa nhi đang khóc rờn, trong nhất thời cảm thấy thật sự kinh diễm.

Đó là một đứa bé cực kì đáng yêu. Mặc dù khóc đến mức nước mắt nước mũi đầy mặt, nhưng làn da trắng nõn lại ửng lên sắc đỏ nhàn nhạt, đó là một màu trắng tuyết mỹ của búp bê thượng hạng, đôi mắt thật to mà đen láy ngập tràn nước mắt, thật giống như hai hồ nước đen tuyền thăm thẳm sâu không thấy đáy.

Đường Vô Y trời sinh rất thích nước, nhất thời chịu không nổi vẻ hấp dẫn kia. Lập tức bày ra vẻ tươi cười thân thiện, dỗ dành cho bé con ngừng khóc rồi ôm bé quay về đại sảnh. Về sau, trong suốt một tháng Hoa gia lưu lại làm khách ở Đường Môn, phía sau Đường Vô Y luôn có một bóng dáng nhỏ xíu ríu rít bám theo.

Hoa phụ cùng thê nhi đến viếng thăm Đường Môn, mục đích chính là muốn thay con thỉnh một sư phụ tốt.

Hoa gia cũng là giang hồ thế gia, đáng tiếc trải qua nhiều thế hệ người trong tộc dần dần bạc nhược yếu kém, đến đời của Hoa phụ, cả nhà trên dưới chỉ còn lại bốn người. Hơn nữa Hoa phụ trời sinh thể nhược, không cách nào luyện võ, tự nhiên cũng không thể dạy dỗ Hoa Diệu Sân chút tuyệt học nào. Nhưng mà Hoa gia trong giang hồ rất cuộc vẫn còn chút danh khí, Hoa phụ không muốn con mình bị chính danh tiếng gia truyền đè nặng, vì vậy đành phải cầu cứu thân thích xa là Đường Môn.

Tuyệt học gia truyền của Đường Môn luôn không dễ dàng truyền cho người khác, nhưng mà Hoa Diệu Sân nhỏ nhỏ lại sở hữu một đặc điểm gần như bản năng bẩm sinh, đó là đối với hoa cỏ dược vật nảy sinh ham mê cùng hiểu biết rất tốt, khiến cho vợ chồng Đường Môn môn chủ phải kinh ngạc, vì vậy Hoa Diệu Sân đã trở thành sư đệ của Đường Môn Đường Cát Tường, cùng nhau học tập dược vật. Lúc ấy chẳng ai nghĩ đến ngày sau hai người lại trở thành hai chuyên gia độc dược nhất nhì trong chốn giang hồ.

Hoa Diệu Sân ở Đường Môn hai năm, chín tuổi thì cha mẹ mắc bệnh qua đời, y quay về nhà chịu tang, đến khi trở lại thì mang theo tỷ tỷ Hoa Diệu Ngữ.

Hoa Diệu Ngữ cùng Hoa Diệu Sân vốn là một đôi song sinh, tướng mạo tự nhiên sẽ tương tự, kỳ diệu chính là, ngũ quan thanh tú đơn thuần của Hoa Diệu Sân trên khuôn mặt của Hoa Diệu Ngữ lại hơn nhiều phần diễm lệ, tuy tuổi còn nhỏ nhưng nàng đã sở hữu vẻ đẹp động lòng người, chỉ cần thêm vài năm, danh sách mỹ nữ trong thiên hạ chắc chắn sẽ có vị trí của nàng. Bất quá Đường Vô Y cho rằng, muội muội này tuy rằng rất đẹp rất đáng yêu nhưng lại không có được đôi mắt như hồ nước sâu thăm hấp dẫn người khác, đối với hắn mà nói, hắn vẫn thích một đôi mắt ngập nước hơn.

Đương nhiên, bình luận ngoài miệng cũng chỉ là lời hợt mà thôi, người ta cho dù có xinh đẹp thì cũng chỉ là một tiểu oa nhi chưa được mười tuổi, Đường Vô Y mười bốn tuổi đã tự nhận là đại nhân, đương nhiên sẽ không có hứng thú chơi cùng một đứa bé còn chưa dứt sữa.

Hắn là nghĩ như vậy, nhưng chưa chắc người khác cũng nghĩ như vậy — chuyện trên thế gian này đôi khi thật sự phiền đến khó tránh được — chỉ ít là Đường Môn môn chủ phụ mẫu hắn đây lại cực kì thương cảm

cho đôi hài tử tuổi còn nhỏ đã mất đi cha mẹ, chẳng những che chở cưu mang bọn họ, lại còn cùng nhau thảo luận thật sôi nổi thật cao hứng, muốn thừa dịp rên sốt khi còn nóng mà đưa Hoa tiểu cô nương giao cho Đường Vô Y, đồng thời tuyên bố với thế gian, Đường Vô Y từ nay đã có một vị hôn thê nho nhỏ bên người.

Khi nghe được tin, mặt của Đường Vô Y tái hơn phân nửa, nhưng mà nhìn Hoa tiểu cô nương nước mắt lưng tròng đang ở trước mặt nhìn mình, hắn cũng chỉ có thể nuốt thở dài vào bụng, nâng trách nhiệm của bản thân thành “vị hôn phu”.

Đương nhiên, hôn ước lúc đó chỉ là nói đùa. Thật sự muốn thực hiện ước định cũng phải đợi người ta lớn lên đã phải không? Kết quả Đường Vô Y mang danh hiệu là hôn phu của Hoa Diệu Ngữ suốt bảy năm ròng.

Trong bảy năm, cuộc sống trôi qua cũng xem như khá hài lòng. Tiểu cô nương trưởng thành trở thành một tiểu thư khuê các quyền quý, danh tiếng về vẻ xinh đẹp của nàng trong phạm vi trăm dặm đều có thể nghe thấy. Nếu không tính đến lão nương vốn mang sắc đẹp mặn mòi nổi danh cùng với Cát Tường đã sớm trở thành tiểu đệ của nàng, danh hào đệ nhất mỹ nhân Đường Môn không thể dành cho ai khác ngoài nàng.

Nếu nhìn từ góc độ thị giác mà nói, sở hữu giai nhân tuyệt sắc bậc này rõ ràng là một phần thưởng. Nhưng từ góc nhìn của Đường Vô Y, giai nhân như nước mới là lựa chọn tối ưu của hắn.

Tiêu chuẩn tuyển chọn của Đường Vô Y không giống người thường, nói dễ nghe là phẩm vị đặc biệt, nói khó nghe chính là quái dị. Từ lúc tuổi còn nhỏ hắn đã bắt đầu chu du thiên hạ, quen biết rất nhiều nhân vật, nhưng trong ấn tượng của hắn, người chính thức mang “thủy” tính lại chỉ có một mà thôi.

Ai a? Đương nhiên là tiểu oa nhi năm xưa khiến hắn vừa nhìn thấy đã phải kinh diễm, ngày nay được xưng là một trong Đường Môn được phòng song tử tuyệt diệu thiên hạ, Hoa Diệu Sân.

Hoa Diệu Sân không có vẻ xinh đẹp như tỷ tỷ y.

Trời cao tạo ra một trò đùa như thế đó, y cùng tỷ tỷ tuy rằng ngũ quan tương tự nhưng lại không sở hữu được phần tư sắc thể kia, khiến cho người ta thật hoài nghi, hai vị Hoa gia làm thế nào sinh hạ một đôi hài tử như vậy.

Bất quá Hoa Diệu Sân lại có được một đôi mắt ngập nước như hồ sâu thăm thẳm, khiến cho Đường Vô Y kể từ lần đầu nhìn thấy đã mãi mãi khắc cốt ghi tâm, sau đó tự nhiên cảm thán không ngừng hết năm này qua tháng nọ.

Cổ nhân có câu “Nhân giả nhạo sơn, trí giả nhạo thủy” (Người nhân nghĩa thích núi non, kẻ tài trí yêu sông nước). Đường Vô Y tự nhận là người không được nhân nghĩa cho lắm, nhưng rất tự hào bản thân thông minh sáng dạ, thế nên khó tránh muốn thân cận cùng tiểu oa nhi mình đầy thủy khí như vậy rồi. Cũng vì thế mà Đường Vô Y bình sinh không ưa phối được cũng từng nhiều lần lượn lờ ở được phòng, trên danh nghĩa thân là Đường Môn trưởng tử thì phải biết học hỏi kiến thức cơ bản về được vật, trên thực tế là muốn đến trêu chọc búp bê biệt danh “Tiểu Diệu” kia mà thôi, thuận tiện quấy rối phá phách đến lúc Đường gia tiểu đệ phát điên đá hắn bay khỏi được phòng.

2. Chương 2

Hoa Diệu Sân kì thật không chán ghét vị đại ca này. Thực ra y rất thích hắn. Từ lúc vị đại ca có nét cười thân thiết này giải cứu y khỏi cảnh lạc đường quần bách đến nay, y thật rất yêu mến hắn. Mà suốt khoảng thời gian dài từ sau khi phụ mẫu qua đời cho đến nay, cũng nhờ vào sự ủng hộ cổ vũ cùng trêu đùa vui vẻ của hắn mà y mới có thể chịu đựng được.

Thật sự không khoa trương khi nói rằng quá trình học nghệ ở Đường Môn chỉ toàn một chữ “khổ”. Không phải cuộc sống khổ cực, mà do sự phụ yêu cầu phi thường nghiêm khắc. Nếu như không có cách nào đạt được, vậy kết quả sẽ vô cùng bi thảm.

Đường Môn dù sao cũng là danh môn xưng bá anh hùng mấy trăm năm, tuyệt kỹ gia truyền sở dĩ độc bá giang hồ toàn bộ là nhờ quá trình học nghệ vất vả nghiêm túc cùng tôi luyện cực kỳ hà khắc. Cho dù chỉ là học tập được vật cũng như vậy. Đùng nói là y, chính tiểu Cát Tường thông minh hoạt bát được sủng ái nhất Đường Môn cũng thường xuyên bị trừng phạt.

Bất quá cũng vì đã trải qua rèn luyện nghiêm khắc như vậy mới khiến cho y tuổi còn nhỏ đã có thể tự tin trở thành một được sư phi thường xuất sắc. Mặc dù ở tuổi mười sáu y vẫn chưa tìm ra chí hướng to lớn xa xôi nào, nhưng nếu có thể cùng tỷ tỷ, Đường đại ca cũng như những người trong Đường Môn sống vui vẻ, y đã cảm thấy rất mỹ mãn rồi.

Nữ hài tử mười lăm tuổi trưởng thành, đến mười sáu tuổi chính là thời gian tốt nhất để lập gia đình. Tỷ tỷ cùng Đường đại ca đã sớm có hôn ước, có lẽ cũng nên nghĩ đến chuyện này một chút. Bất quá không biết tại sao, không chỉ Đường đại ca mà cả tỷ tỷ cũng không vội đề cập đến.

Hoa Diệu Sân tự nhiên rất mừng khi thấy họ thành thân — cho dù trong tâm ý y vẫn ẩn ẩn cảm giác ê ẩm kì quái — nhưng y cho rằng, Đường đại ca là người thân thiết thiện lương như vậy, cùng tỷ tỷ ôn nhu xinh đẹp đúng là một đôi trời sinh. Có điều nếu tỷ tỷ không vội, y cũng không cần sốt ruột. Thừa dịp Đường đại ca còn chưa hoàn toàn là của tỷ tỷ, y muốn cùng Đường đại ca chơi đùa nhiều một chút.

Hoa Diệu Sân chân thành hy vọng cuộc sống mãi êm đềm trôi qua như vậy, thế nhưng lão Thiên luôn không chiều lòng người.

Một ngày nọ, tỷ tỷ ngồi mã xa đến miếu dâng hương, bên người chỉ mang theo một nha hoàn. Vì vậy nàng đã gặp chuyện.

Uy danh Đường Môn đã lan xa nhiều năm như vậy, trong phạm vi ba trăm dặm gần như không có ai dám nảy sinh tạp niệm với mã xa mang dấu ấn của Đường Môn. Nhưng một phần vạn vẫn là một phần vạn, bởi vì nó nằm ngoài sở liệu của mọi người. Khát vọng có được cuộc sống êm đềm yên ả của Hoa Diệu Sân, cứ như vậy bị mạnh mẽ xé nát.

Hồng nhan không họa thủy, mà là nhược thủy.

Lớn lên xinh đẹp không phải lỗi của nữ nhân, thêm muốn mỹ sắc mới là ti tiện của nhân loại. Mặc dù đây là thời thái bình thịnh thế, vẫn tồn tại loại súc sinh khoác lên lớp da con người.

Hoa Diệu Ngữ chưa từng học võ, vậy nên khi phải đối mặt với cường đạo không chỉ cướp tiền mà còn cướp sắc thì hoàn toàn vô lực chống cự, mặc dù vậy nàng vẫn cố hết sức tự bảo vệ mình. Cuối cùng thậm chí đã thừa dịp cường đạo chưa kịp chuẩn bị, đoạt lấy binh khí, tự vẫn.

Tận mắt nhìn thấy tỷ tỷ vốn cùng mình sống nương tựa lẫn nhau phải chết thảm hoàng tuyền, đôi tròng mắt của Hoa Diệu Sân đỏ lên, tóc tai dựng thẳng, cả người cứng đờ ngây ra như tượng. Vào chính lúc chưa ai nhận ra, mọi chuyện đã trở nên không ổn nữa rồi.

Trong thời gian cực ngắn, Đường Môn đã bày ra thiên la địa võng, bắt đầu tập nã hung thủ, còn Hoa Diệu Sân vừa mới xuất sư thì đều đặn mỗi đêm đều không thấy bóng dáng.

Không ai biết y đi nơi nào, đến ngay cả người quan hệ thân thiết nhất với y là Đường Vô Y cũng không biết tiểu hài tử xưa nay vốn nhu thuận kia rốt cuộc đã đi đâu. Mãi cho đến một ngày, từ thám tử các truyền đến tin tức, trong rừng cây cách Đường Môn trăm dặm phát hiện có vài mảnh thịt của người bị phanh thây. Mà những người đó chính là kẻ Đường Môn muốn tìm.

Đường Vô Y lập tức xông lên ngựa vọt ngay đến hiện trường. Hắn có một dự cảm không ngờ, việc này cùng Hoa Diệu Sân chắc chắn có liên quan. Nhưng mà hắn đã không chuẩn bị tâm lý kĩ càng khi đối mặt với thi thể.

Thực tế không thể trách hắn. Bất luận kẻ nào cũng không có khả năng biết được, cuộc đời này sẽ có lúc nhìn thấy...hiện trạng khiến người phẫn nộ như vậy, thế nên không cách nào trấn định khi chứng kiến hiện trường bầm thây kia.

Rất nhiều kẻ đã chết. Hiện trường hề có thứ gì — cây cối, bãi cỏ, bùn đất, đá sỏi...tất cả đều vậy máu. Vừa tiến vào đã nghe mùi máu tanh tươi xộc vào mũi. Thế nhưng khiến kẻ khác hoảng sợ cũng không chỉ

là những thứ này, mà là mỗi nơi đều có thịt cùng xương người bị tùy ý vứt bỏ.

Đầu khớp xương cùng những khối thịt đều rất nhỏ, là bị người khác dùng kim loại tỉ mỉ cắt vụn. Nhưng những mảnh thịt hỗn loạn nát vụn không có quy luật có thể cho thấy...đây tuyệt đối không phải do dao kiếm cắt đứt, mà là do con người dùng tay xé rách. Đường Vô Y hành tẩu giang hồ đã lâu, gặp qua vô số kỳ văn dị sự hơn cả thế này, thế nhưng hẳn thật sự chưa từng thấy thủ đoạn phanh thây hung tàn như vậy. Người động thủ nếu không phải có thâm cừ đại hận với kẻ đã chết thì tuyệt đối sẽ không sử dụng loại phương pháp tâm thần điên cuồng như vậy để ra tay.

Đường Vô Y gần như muốn nôn ra hết. Kẻ đã chết tội lỗi dĩ nhiên không thể tha, thế nhưng người đã ra tay cũng khiến lòng người phát lạnh. Đường Vô Y rất không muốn kết luận chuyện này là do Hoa Diệu Sân gây ra, nhưng mà hẳn thật sự tìm được ở hiện trường dấu vết của Hoa Diệu Sân, hẳn tìm được kim hoàn buộc tóc của y. Thậm chí, còn tìm được chính bản thân y.

Mang một thân y phục thấm đầy máu đến mức không nhận ra màu sắc vốn có nữa, Hoa Diệu Sân để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng bệch. Cặp mắt mang nước khiến người khác động lòng kia mở ra thật to, có vẻ ngây dại mà không mang sinh khí. Khóe môi hồng nhạt câu lên thành một độ cong dữ tợn, cùng với dấu máu thâm đen trên mặt ngưng tụ thành một vệt dài, hoàn toàn phá nát khí chất hoạt bát nhu thuận vốn có trước đây. Khuôn mặt của y bây giờ...giống hệt như la sát báo thù đến từ địa ngục, xinh đẹp mà dữ tợn.

Y cũng không ngủ, chẳng biết đã để hồn phách của mình lạc đến nơi nào. Nhìn Đường Vô Y chậm rãi đến gần, y vẫn chỉ ngơ ngác không nhúc nhích. Thậm chí khi Đường Vô Y ôm lấy mình, y cũng không có cảm giác.

Trái tim mơ hồ bị tổn thương đau đớn. Ngay cả khi y rõ ràng đã sử dụng thủ đoạn rất tàn nhẫn, cũng không đành lòng trách cứ y. Đành phải ôm lấy Hoa Diệu Sân quay về Đường Môn.

Sau khi được Đường Vô Y chính tay giúp mình uống hết bát thuốc, Hoa Diệu Sân trầm trầm ngủ thiếp đi mất. Không ai ngờ đến, y lại ngủ mãi không muốn tỉnh lại.

3. Chương 3

“Đại ca, Tiểu Diệu ngủ đã lâu lắm rồi.” Đường Cát Tường mười ba tuổi, ngồi xổm ở đầu giường Hoa Diệu Sân, một bên lấy ngón tay chọt chọt khuôn mặt thanh tú đang say ngủ, một bên thở dài.

“Đừng phá y. Y ngủ đủ rồi tự nhiên sẽ tỉnh dậy thôi.” Vươn tay kéo lấy ngón tay dẹt dẹt, thuận tiện đuỗi hẳn ra khỏi phòng, không cho hắn tiếp tục làm phiền người ta.

Có điều dẹt dẹt hẳn vốn trơn như trạch, đuỗi kiểu gì cũng không đi.

“Nhưng mà ta cảm giác được y dường như không nguyện ý tỉnh lại a. Đại ca, y có phải hay không rất thương tâm?”

“Có lẽ, cho nên mới muốn trốn mình trong mộng.”

“Đổi lại là ta, có lẽ cũng sẽ sử dụng thủ đoạn rất tàn nhẫn đấy.” Lắc đầu, khuôn mặt ngây thơ nhỏ nhắn mang theo rất nhiều thương xót. Cát Tường vốn là một hài tử thông minh vượt tuổi, hơn nữa tính cách của hắn, ở góc độ nào đó có thể xem là rất tàn khốc.

“Tiểu Diệu không phải kẻ lãnh huyết. Tiểu Ngữ đã chết, đả kích này với y là lớn nhất rồi. Bất quá thú thật ta không muốn thấy y như thế kia.”

“Cũng đúng, y như thế thật đáng sợ. Đại ca người thích tiểu hài tử ôn nhu hơn.” Con người đảo một vòng, nụ cười đã thêm phần gian trá. “Tiểu Diệu trở thành như vậy, người chắc đau lòng lắm ha.”

Mày rậm không tự giác nhíu lại: “Tiểu quý, nói gì nghe có vẻ mờ ám như vậy hả? Trong óc người rốt cuộc chứa vật gì a?” Vừa nói vừa lấy tay đâm chọt cái trán của Cát Tường.

“Đau đau đau đau!” Đường Vô Y xuống tay cũng không nhẹ, cái trán béo mập của Cát Tường nhất thời nổi lên mấy chấm đỏ, Cát Tường lấy tay che trán, lách mình lui đến cửa, nước mắt lưng tròng trũng đại ca, làm mặt quý hồ lên: “Ca ca thôi, ý lớn hiệp nhỏ, không biết xấu hổ.”

Ai ăn hiệp hấn bao giờ? Đường Vô Y vừa buồn cười vừa tức giận trừng mắt nhìn cái kẻ chẳng khác gì con mèo đang dựng đuôi ngoài cửa, mặc dù vốn là đệ đệ mình, hấn cũng không muốn đeo trên lưng tội danh bắt nạt người khác đâu a. Mà nếu muốn đeo, cũng chờ đến thời điểm con mèo này lớn một chút nữa thì bắt nạt mới đã ghien.

Ngón tay có điểm ngứa ngáy, thật muốn vọt qua túm lấy tiểu tử kia hảo hảo vò nhéo một trận, thế nhưng cuối cùng lại không làm như vậy, một là bởi vì bàn chân kẻ nào đó bơi mỡ chạy trốn thật nhanh rồi, hai là vì góc áo bị ai đó túm lấy.

Tâm trạng thật sự mừng rỡ. Quay đầu lại liền nhìn thấy một đôi mắt đen láy ngập nước nhìn lên hấn, y bào vốn đang dao động của y giờ đang bị bàn tay phấn trắng kéo lấy, các đốt ngón tay đều trắng bệch bất thường.

“Tỉnh rồi sao?” Vội vàng đến gần y, nghĩ biện pháp rút tay y ra, nếu không sợ rằng năm ngón tay thon dài xinh đẹp kia sẽ gãy mất.

“Đại ca?” Thanh âm nhỏ bé mờ mịt, tựa hồ nửa tỉnh nửa mê.

“Là ta. Tỉnh rồi chứ?” Nghe thanh âm này hoàn toàn không giống thanh âm trong trẻ ngày thường, nghe qua thật giống như chưa tỉnh.

“Đại ca, hình như ta mơ thấy một giấc mộng không hay.”

“Mộng gì vậy?” Nghe có vẻ không ổn.

“Ta mơ thấy, tỷ tỷ...mất rồi. Sau đó ta đã dùng rất nhiều máu để tế nàng.”

“Việc này...” Không biết nên trả lời như thế nào, chỉ là nhìn thấy đôi mắt kia dần dần trở nên sáng ngời, không nghĩ cũng biết người nọ đang dần tỉnh táo hấn.

“Không phải mộng, phải không?” Đôi mắt như hồ nước sâu thăm thẳm, lẳng lặng nhìn hấn.

“Người biết rõ rồi, phải không?” Đã như vậy thì không cần lặp lại nữa. Cần gì phải tiếp tục kích động y nữa?

“Tỷ tỷ mất rồi, cho dù ta tự tay giết sạch lũ súc sinh đó thì sao chứ? Tay của ta vẫn còn nhớ rõ cảm giác khi đó, cho dù có thỏa mãn như thế nào thì người cũng đã mất...Ta còn có thể làm gì đây?” Ánh nhìn dừng lại nơi đôi tay trắng nõn, vô huyết, vô lệ, thậm chí có thể nói là vẫn an tĩnh như thường, thế nhưng...lại khiến cho người ta đau lòng quá đi.

“Tiểu Diệu, đừng nghĩ nữa.”

“Đúng vậy, không nên nghĩ nữa.” Lấy tay che đi đôi mắt, thật dài thở ra một hơi, “Nhưng mà trái tim của ta...đau quá.”

Chỉ có thể im lặng thở dài, đưa tay ra ôm trọn lấy búp bê đang cố gắng giấu đi nước mắt vào lòng, tự nhủ dùng chính nhiệt độ cơ thể của mình sưởi ấm cho tâm hồn đã bị thương tổn của y.

Sau đó là cảnh tượng Đường Môn tổ chức đại tang cho Hoa Diệu Ngữ. Suốt thời gian đó, Hoa Diệu Sân vẫn luôn thất hồn lạc phách, cho dù là ai cũng không thể khiến tinh thần y khá hơn. Người duy nhất y quan tâm cũng chỉ có Đường Vô Y mà thôi.

Đường Vô Y một lần nữa trở thành người giám hộ của Hoa Diệu Sân, giống như khoảng thời gian khi còn bé sau lần gặp gỡ năm đó, hấn vẫn cùng Hoa Diệu Sân sống vai bên nhau.

– Bất quá vẫn có điểm khác xưa chính là, khi đó Đường Vô Y chẳng qua là thích búp bê đáng yêu nước mắt lưng tròng nên mới nguyện ý cùng y chơi đùa, mà lúc này đây là vì đau lòng, đau lòng khi thấy đôi gò má hồng nhạt của y chỉ trong một đêm đã mất đi huyết sắc, từ đó về sau có làm thế nào cũng không trở về như trước được nữa.

Kỳ thật thời gian Đường Vô Y chiếu cố Hoa Diệu Sân cũng không lâu. Chỉ gần ba tháng mà thôi. Sau ba tháng, biến cố lại xảy ra, cho dù người có muốn hay không cũng vậy thôi.

Trong ba tháng này, Hoa Diệu Sân gần như diệt sạch ý niệm hùng tâm tráng chí xông xáo trong chốn giang hồ.

Dù cho một thân thủ đoạn dùng được sớm đã đứng nhất nhì giang hồ, một thân võ công có thể nói là xuất sắc, tuy là một trong những thành viên trẻ tuổi kiệt xuất của Đường Môn...nhưng giang hồ vẫn không phải là nơi y khao khát. Mà thời điểm này, mất đi một nửa của mình, y lại càng không có tâm tư hành tẩu nữa. Y chỉ hy vọng cuộc sống có thể tĩnh lặng như trước, có thể an an ổn ổn sống qua ngày. Nơi có Đường Vô Y ở bên chính là nơi khiến y cảm thấy an tâm nhất.

Nhưng mà, y muốn yên bình, người khác không nhất định nguyện ý hoàn thành giấc mộng của y.

– Ân oán giữa người với người, đôi khi thật sự mạc danh kì diệu đến khiến kẻ khác phải dở khóc dở cười.

Hoa Diệu Ngữ khi còn sống vốn là một đại mỹ nhân, không chỉ vang danh Tứ Xuyên mà còn được rất nhiều người trong chốn giang hồ biết đến, là hôn thê của Đường Môn lão đại Đường Vô Y thiếu gia, là một tiểu giai nhân hiền thực nhã trí. Cho dù nàng rất ít khi xuất môn, thế nhưng nếu có ai ngẫu nhiên gặp được thì sẽ không tiếc lời ngợi khen khí chất khuê các cùng vẻ ngoài tú lệ văn nhã của nàng.

Đường Vô Y trong chốn giang hồ cũng là nhân vật vang danh thiên hạ, một trong tứ đại công tử, danh hào “Thiên nhan công tử” của hắn là chữ vàng trên chiêu bài (công tử muôn mặt), tuổi mặc dù còn trẻ nhưng đã thừa kế bí kíp của tam đại dịch dung chuyên gia đương thời, là cao thủ dịch dung được cả giang hồ công nhận. Mà sở thích nhàn hạ của hắn — điều phối đủ loại mỹ phẩm dưỡng nhan — càng khiến danh tiếng của hắn thêm nổi bật với nữ nhân gần xa, thường thường hay có nữ hài tử ngàn dặm xa xôi phái người đến tận đây để cầu lấy được mỹ phẩm tốt nhất. Thịnh hướng chi long (gặp thời thế hóa rồng), trên dưới Đường Môn đều cảm thán, tiểu tử này cho dù không lăn lộn trong giang hồ, chỉ dựa vào buôn bán phần son này nọ cũng đủ phú quý cả đời rồi. Mà Đường Vô Y đáp lại khách nhân vào cửa cũng chẳng khách sáo chút nào, dùng công phu sư tử ngoạm ra giá tận đâu đâu trên trời, một hộp son đôi khi được kêu giá đến vạn lượng bạc. Nhưng hàng tốt chính là hàng tốt, người dùng xong cứ ca ngợi hắn suốt, thế là chỉ trong vài năm ngắn ngủi, hắn nghiêm nhiên đã trở thành một tiểu phú ông rồi.

Mặc dù Đường Vô Y lúc hành tẩu bên ngoài thường dịch dung, cùng người khác giao dịch rất dứt khoát, tiền trao cháo múc không dây dưa ngoài lề, bất quá hắn trời sinh ăn nói rất khéo léo, mê hoặc được khối người. Cho dù khuôn mặt thật không lộ rõ, nhưng chỉ bằng bối cảnh tài lộ cùng thanh âm cuốn hút, hắn vẫn được xếp vào hàng ngũ đối tượng tương công tốt nhất cần truy đuổi của đám nữ tử. Nếu không phải hắn sớm đã có một vị hôn thê đại mỹ nhân thì không biết đã có bao nhiêu nữ nhân phát động tiền công rồi.

Giờ đây hôn thê của hắn gặp chuyện không may đã qua đời, nếu còn không biết tận dụng thời cơ thì thật uổng công làm nữ nhân. Vậy nên, vào buổi chiều một ngày khí trời tầm thường không nóng cũng chẳng lạnh, không râm cũng chẳng quang, có hai vị khách đã tiến vào Đường Môn.

“Đại ca, Tiểu Diệu ngữ đã lâu lắm rồi.” Đường Cát Tường mười ba tuổi, ngồi xỏm ở đầu giường Hoa Diệu Sân, một bên lấy ngón tay chọt chọt khuôn mặt thanh tú đang say ngủ, một bên thở dài.

“Đừng phá y. Y ngủ đủ rồi tự nhiên sẽ tỉnh dậy thôi.” Vươn tay kéo lấy ngón tay đê đê, thuận tiện đuổi hắn ra khỏi phòng, không cho hắn tiếp tục làm phiền người ta.

Có điều đê đê hắn vốn trơn như trạch, đuổi kiểu gì cũng không đi.

“Nhưng mà ta cảm giác được y dường như không nguyện ý tỉnh lại a. Đại ca, y có phải hay không rất thương tâm?”

“Có lẽ, cho nên mới muốn trốn mình trong mộng.”

“Đổi lại là ta, có lẽ cũng sẽ sử dụng thủ đoạn rất tàn nhẫn đấy.” Lắc đầu, khuôn mặt ngây thơ nhỏ nhắn mang theo rất nhiều thương xót. Cát Tường vốn là một hài tử thông minh vượt tuổi, hơn nữa tính cách của hắn, ở góc độ nào đó có thể xem là rất tàn khốc.

“Tiểu Diệm không phải kẻ lãnh huyết. Tiểu Ngũ đã chết, đả kích này với y là lớn nhất rồi. Bất quá thú thật ta không muốn thấy y như thế kia.”

“Cũng đúng, y như thế thật đáng sợ. Đại ca người thích tiểu hài tử ôn nhu hơn.” Con người đảo một vòng, nụ cười đã thêm phần gian trá. “Tiểu Diệm trở thành như vậy, người chắc đau lòng lắm ha.”

Mây rậm không tự giác nhíu lại: “Tiểu quý, nói gì nghe có vẻ mờ ám như vậy hả? Trong óc người rốt cuộc chứa vật gì a?” Vừa nói vừa lấy tay đâm chọt cái trán của Cát Tường.

“Đau đau đau đau!” Đường Vô Y xuống tay cũng không nhẹ, cái trán béo mập của Cát Tường nhất thời nổi lên mấy chấm đỏ, Cát Tường lấy tay che trán, lách mình lui đến cửa, nước mắt lưng tròng tròng đại ca, làm mặt quý hồ lên: “Ca ca thôi, ý lớn hiệp nhỏ, không biết xấu hổ.”

Ai ăn hiệp hấn bao giờ? Đường Vô Y vừa buồn cười vừa tức giận trừng mắt nhìn cái kẻ chẳng khác gì con mèo đang dựng đuôi ngoài cửa, mặc dù vốn là đệ đệ mình, hấn cũng không muốn đeo trên lưng tội danh bắt nạt người khác đâu a. Mà nếu muốn đeo, cũng chờ đến thời điểm con mèo này lớn một chút nữa thì bắt nạt mới đã ghien.

Ngón tay có điểm ngứa ngứa, thật muốn vọt qua túm lấy tiểu tử kia hảo hảo vò néo một trận, thế nhưng cuối cùng lại không làm như vậy, một là bởi vì bàn chân kẻ nào đó bơi mỡ chạy trốn thật nhanh rồi, hai là vì góc áo bị ai đó túm lấy.

Tâm trạng thật sự mừng rỡ. Quay đầu lại liền nhìn thấy một đôi mắt đen láy ngập nước nhìn lên hấn, y bào vốn đang dao động của y giờ đang bị bàn tay phấn trắng kéo lấy, các đốt ngón tay đều trắng bệch bất thường.

“Tĩnh rồi sao?” Vội vàng đến gần y, nghĩ biện pháp rút tay y ra, nếu không sợ rằng năm ngón tay thon dài xinh đẹp kia sẽ gãy mất.

“Đại ca?” Thanh âm nhỏ bé mờ mịt, tựa hồ nửa tỉnh nửa mê.

“Là ta. Tĩnh rồi chứ?” Nghe thanh âm này hoàn toàn không giống thanh âm trong trẻ ngày thường, nghe qua thật giống như chưa tỉnh.

“Đại ca, hình như ta mơ thấy một giấc mộng không hay.”

“Mộng gì vậy?” Nghe có vẻ không ổn.

“Ta mơ thấy, tỷ tỷ...mất rồi. Sau đó ta đã dùng rất nhiều máu để tế nàng.”

“Việc này...” Không biết nên trả lời như thế nào, chỉ là nhìn thấy đôi mắt kia dần dần trở nên sáng ngời, không nghĩ cũng biết người nọ đang dần tỉnh táo hẳn.

“Không phải mộng, phải không?” Đôi mắt như hồ nước sâu thăm thẳm, lẳng lặng nhìn hấn.

“Người biết rõ rồi, phải không?” Đã như vậy thì không cần lặp lại nữa. Cần gì phải tiếp tục kích động y nữa?

“Tỷ tỷ mất rồi, cho dù ta tự tay giết sạch lũ súc sinh đó thì sao chứ? Tay của ta vẫn còn nhớ rõ cảm giác khi đó, cho dù có thỏa mãn như thế nào thì người cũng đã mất...Ta còn có thể làm gì đây?” Ánh nhìn dừng lại nơi đôi tay trắng nõn, vô huyết, vô lệ, thậm chí có thể nói là vẫn an tĩnh như thường, thế nhưng...lại khiến cho người ta đau lòng quá đỗi.

“Tiểu Diệm, đừng nghĩ nữa.”

“Đúng vậy, không nên nghĩ nữa.” Lấy tay che đi đôi mắt, thật dài thở ra một hơi, “Nhưng mà trái tim của ta...đau quá.”

Chỉ có thể im lặng thở dài, đưa tay ra ôm trọn lấy búp bê đang cố gắng giấu đi nước mắt vào lòng, tự nhủ dùng chính nhiệt độ cơ thể của mình sưởi ấm cho tâm hồn đã bị thương tổn của y.

Sau đó là cảnh tượng Đường Môn tổ chức đại tang cho Hoa Diệm Ngũ. Suốt thời gian đó, Hoa Diệm Sân vẫn luôn thất hồn lạc phách, cho dù là ai cũng không thể khiến tinh thần y khá hơn. Người duy nhất y quan tâm cũng chỉ có Đường Vô Y mà thôi.

Đường Vô Y một lần nữa trở thành người giám hộ của Hoa Diệu Sân, giống như khoảng thời gian khi còn bé sau lần gặp gỡ năm đó, hẳn vẫn cùng Hoa Diệu Sân sống vai bên nhau.

– Bất quá vẫn có điểm khác xưa chính là, khi đó Đường Vô Y chẳng qua là thích búp bê đáng yêu nước mắt lưng tròng nên mới nguyện ý cùng y chơi đùa, mà lúc này đây là vì đau lòng, đau lòng khi thấy đôi gò má hồng nhạt của y chỉ trong một đêm đã mất đi huyết sắc, từ đó về sau có làm thế nào cũng không trở về như trước được nữa.

Kỳ thật thời gian Đường Vô Y chiếu cố Hoa Diệu Sân cũng không lâu. Chỉ gần ba tháng mà thôi. Sau ba tháng, biến cố lại xảy ra, cho dù người có muốn hay không cũng vậy thôi.

Trong ba tháng này, Hoa Diệu Sân gần như diệt sạch ý niệm hùng tâm tráng chí xông xáo trong chốn giang hồ.

Dù cho một thân thủ đoạn dùng được sớm đã đứng nhất nhì giang hồ, một thân võ công có thể nói là xuất sắc, tuy là một trong những thành viên trẻ tuổi kiệt xuất của Đường Môn...nhưng giang hồ vẫn không phải là nơi y khao khát. Mà thời điểm này, mất đi một nửa của mình, y lại càng không có tâm tư hành tẩu nữa. Y chỉ hy vọng cuộc sống có thể tĩnh lặng như trước, có thể an an ổn ổn sống qua ngày. Nơi có Đường Vô Y ở bên chính là nơi khiến y cảm thấy an tâm nhất.

Nhưng mà, y muốn yên bình, người khác không nhất định nguyện ý hoàn thành giấc mộng của y.

– Ân oán giữa người với người, đôi khi thật sự mạc danh kì diệu đến khiến kẻ khác phải dở khóc dở cười.

Hoa Diệu Ngữ khi còn sống vốn là một đại mỹ nhân, không chỉ vang danh Tứ Xuyên mà còn được rất nhiều người trong chốn giang hồ biết đến, là hôn thê của Đường Môn lão đại Đường Vô Y thiếu gia, là một tiểu giai nhân hiền thực nhã trí. Cho dù nàng rất ít khi xuất môn, thế nhưng nếu có ai ngẫu nhiên gặp được thì sẽ không tiếc lời ngợi khen khí chất khuê các cùng vẻ ngoài tú lệ văn nhã của nàng.

Đường Vô Y trong chốn giang hồ cũng là nhân vật vang danh thiên hạ, một trong tứ đại công tử, danh hào “Thiên nhan công tử” của hắn là chữ vàng trên chiêu bài (công tử muôn mặt), tuổi mặc dù còn trẻ nhưng đã thừa kế bí kíp của tam đại dịch dung chuyên gia đương thời, là cao thủ dịch dung được cả giang hồ công nhận. Mà sở thích nhàn hạ của hắn — điều phối đủ loại mỹ phẩm dưỡng nhan — càng khiến danh tiếng của hắn thêm nổi bật với nữ nhân gần xa, thường thường hay có nữ hài tử ngàn dặm xa xôi phái người đến tận đây để cầu lấy được mỹ phẩm tốt nhất. Thịnh hưởng chi long (gặp thời thế hóa rồng), trên dưới Đường Môn đều cảm thán, tiểu tử này cho dù không lăn lộn trong giang hồ, chỉ dựa vào buôn bán phần son này nọ cũng đủ phú quý cả đời rồi. Mà Đường Vô Y đáp lại khách nhân vào cửa cũng chẳng khách sáo chút nào, dùng công phu sư tử ngoạm ra giá tận đâu đâu trên trời, một hạp son đôi khi được kêu giá đến vạn lượng bạc. Nhưng hàng tốt chính là hàng tốt, người dùng xong cứ ca ngợi hắn suốt, thế là chỉ trong vài năm ngắn ngủi, hắn nghiêm nhiên đã trở thành một tiểu phú ông rồi.

Mặc dù Đường Vô Y lúc hành tẩu bên ngoài thường dịch dung, cùng người khác giao dịch rất dứt khoát, tiền trao cháo múc không dây dưa ngoài lề, bất quá hắn trời sinh ăn nói rất khéo léo, mê hoặc được khối người. Cho dù khuôn mặt thật không lộ rõ, nhưng chỉ bằng bối cảnh tài lộ cùng thanh âm cuốn hút, hẳn vẫn được xếp vào hàng ngũ đối tượng tương công tốt nhất cần truy đuổi của đám nữ tử. Nếu không phải hắn sớm đã có một vị hôn thê đại mỹ nhân thì không biết đã có bao nhiêu nữ nhân phát động tiền công rồi.

Giờ đây hôn thê của hắn gặp chuyện không may đã qua đời, nếu còn không biết tận dụng thời cơ thì thật uổng công làm nữ nhân. Vậy nên, vào buổi chiều một ngày khí trời tầm thường không nóng cũng chẳng lạnh, không râm cũng chẳng quang, có hai vị khách đã tiến vào Đường Môn.

4. Chương 4

Một vị là tiểu thư nhà họ Văn từ Xuyên Tây đến, tính ra cũng là thân thích của Đường Môn, nghe nói là đến làm khách, một vị khác là nữ nhi của Động Đình Hồ Vương Trương Bách Xuyên từ Động Đình Hồ,

nghe nói là đến giải sầu, hai nữ nhân này đều tiến vào Đường Môn cùng một ngày, khiến cho bầu không khí ở Đường Môn bình lặng một chút, đồng thời cũng lặng lẽ khiến cho một đề tài nào đó nóng dần lên.

“Lão Tam, người cảm thấy nữ hài tử mới đến thế nào?” Sau buổi chiêu đãi hai vị khách nhân, Đường Môn phu nhân nương của Cát Tường lôi nhanh Đường Lão Tam gã con nhà mình vào trong góc, nhỏ giọng thì thào.

“Nương, người không định...” Đồi mào dài mảnh tinh tế khẽ cau lại, Cát Tường có chút dự cảm không được hay cho lắm.

“Người cảm thấy trong các nàng có ai xứng đôi với đại ca người không?”

“Nương, Tiểu Ngữ tỷ tỷ vừa mới qua đời thôi, người cũng quá nôn nóng rồi đó.” Không dám gật bừa, vấn đề này... Tang lễ vừa mãn đã vội tìm người mới về, có phải hay không quá đáng đi? Có điều nói đi cũng phải nói lại, hai nữ tử này chọn ngay lúc này mà đến làm khách, xem ra canh thời gian cũng rất chuẩn a.

“Không phải ta cấp bách, là người ta cấp bách. Người không thấy hai cô nương kia từ sáng đến tối mở miệng ngậm miệng đều là ‘Đại công tử’, ‘Đại công tử’ sao? Tâm tư Tư Mã Chiêu rõ ràng rành rành ra như vậy, giấu cũng không thêm giấu, ta nghe mà lỗ tai cũng muốn đóng kén rồi (mắt nết vậy chọn làm chi ko biết =.=). Người đi dò ý đại ca người thử xem lúc nào có thời gian tranh thủ đến tiếp khách đi?”

“Gặp khách sao? Ta nghĩ không đúng lúc đâu. Tình huống Tiểu Diêu vẫn chưa tốt lắm, đại ca bây giờ vẫn chưa thể rời đi được.”

“Ôi, cũng thật làm khó Tiểu Diêu rồi.” Thở dài, đau lòng thay hài tử nhu thuận kia. “Tiểu tử người không phải thường xuyên khoe khoang mình lợi hại cỡ nào sao? Sao không điều chế vài phương thuốc tốt để Tiểu Diêu bồi bổ thân thể đi?”

“Ta có mà. Nương, như vậy đi, nếu lão Đại không rảnh, người cứ đẩy lão Nhị ra cho người ta đi, đỡ mắc công người phải ngồi nghe người khác dài dòng.”

“Hắc, ý kiến hay, sao ta không nghĩ ra nhỉ? Được rồi, người cảm thấy các nàng có thể là loại hình ưa thích của lão Nhị không? Thấy lớn lên cũng không tồi mà?”

“Nương à, loại rau dưa củ cải này mà ‘lớn lên không tồi’ hở?” Khóe mắt nheo nheo, quyết định không thêm nhìn đến hai nữ tử tư sắc tầm thường chẳng đáng nhắc đến kia nữa, nhìn mấy nàng chẳng thà đi ngắm Tiểu Diêu, tốt xấu gì chỉ riêng đôi mắt sáng ngời ngập nước cũng đã động lòng người rồi. Vừa đáp vừa đứng dậy, hất đầu đi mất tiêu.

“Rau dưa củ cải? Có sao?” Không đồng ý nha, nhìn sao cũng được tính là giai nhân thanh tú cơ mà. Tiểu tử này, ánh mắt kén chọn quá rồi, sau này lỡ đâu tìm không được lão bà thì biết làm sao? Thật là một óc a.

—

Tình huống của Hoa Diêu Sân đã tốt hơn nhiều.

Y vốn không bị thương, thứ tổn thương là tâm, không phải thân thể. Sau khi trải qua một khoảng thời gian nghỉ ngơi thì đã có thể hoạt động bình thường rồi. Cát Tường bảo không ổn đây chỉ là trên phương diện tinh thần thôi.

Bây giờ y đang ở trong được phòng chỉnh lại vài thứ, mà Đường Vô Y thì cũng đang an vị ở cạnh bên.

Sách ở trong tay được lật xem một nửa, không ai nói gì cả, thế nhưng không gian giữa hai người cũng không có vẻ thanh lãnh, ngược lại làm an lòng người. Dường như có một điều gì đó như có như không đang tồn tại giữa không gian phiêu đảng.

Một buổi chiều rất an tĩnh, an tĩnh đến mức tạo cho người ta cảm giác nếu xen vào thì sẽ nảy sinh cảm giác tội lỗi đây khó hiểu — ít nhất là lúc Cát Tường đẩy cửa bước vào đã cảm thấy như vậy. Hấn gãi gãi mặt, tiếp cận đại ca, chống lại đôi mắt mang theo ý cười khe khẽ kia.

Lần đầu tiên phát hiện, đôi mắt của đại ca rất ôn nhu a. Từ nhỏ đến lớn Cát Tường hấn chưa từng chứng kiến ánh mắt yên bình như vậy của đại ca.

Có lẽ là do xuất thân từ Đường Môn, cho nên trời sinh đã là người giang hồ. Đường Môn đệ tử chưa từng thiếu đi đôi mắt lạnh liệt lợi hại. Khát vọng tranh chiến, khát vọng hưởng thụ thắng lợi, dù cho bề ngoài có ôn nhu thân thiết thì bên trong vẫn là lửa nóng hừng hực thiêu đốt.

Đại ca kì thật cũng không phải là người thân thiện — cả Đường Môn đếm trên đầu ngón tay cũng chẳng tìm được mấy người thân thiện cho lắm — trong trí nhớ, hắn cũng có cảm tình với vài người, nhưng không thân thiết, quan hệ thường rất nhạt nhẽo. Thế nhưng hắn đã từng như lúc này đây, đối với một tiểu oa nhi không quen biết biểu lộ sự kiên nhẫn cùng ôn nhu hiếm thấy, thật khiến cho người khác hoài nghi hắn có phải đã đổi tính hay không.

Cát Tường vẫn còn nhỏ, chưa từng trải qua những rung động tình cảm, vậy nên không biết những thay đổi kia là vì nguyên nhân gì, nhưng hắn thích sự thay đổi đó, hắn cũng rất thích nhìn đại ca thay đổi như thế vì Hoa Diệu Sơn, không biết lý do, chỉ biết là rất thích.

Thân là người của Đường Môn, có một số việc không phải muốn trốn là được, tỷ như tiếp đãi khách nhân.

Sau khi Đường Nhị chịu hết nỗi bài tụng “Đại thiếu gia” của hai vị kia thì, nguyên bản Đường Vô Y muốn tránh mặt không tham gia cũng bị mẫu thân áp lực mà phải ra mặt gặp người.

Tận lực chỉnh trang cho chỉnh tề, hắn chính là đại diện cho hình tượng của Đường Môn, chung quy không thể thích gì mặc nấy, cả khuôn mặt cũng được chăm chút qua một lần. (spa:”>?)

Đã sớm nói rồi, Đường Vô Y vốn là chuyên gia dịch dung, hắn chưa bao giờ hoàn toàn để lộ khuôn mặt thật của mình với người ngoài, trừ người của Đường Môn, chưa từng có ai khác biết được chân diện mục của hắn. Đây, chính là cách hắn đối mặt với cả thế giới. (à ~)

Chỉ cần hai nét bút nhẹ nhàng, trường mi mắt phượng đã biến thành mày rậm mắt hẹp, thoạt nhìn quả thật không đẹp, xem như ngăn chặn ngay từ đầu ánh mắt chăm chăm của kẻ khác.

Chỉ ở chung nửa ngày, Đường Vô Y liền biết, mục đích của hai nữ nhân trước mặt này cũng không đơn giản.

Trong chốn giang hồ, vô luận là kẻ nào cũng đều khát vọng đạt được trình độ khác biệt như Đường Môn, dù sao được vật cùng ám khí vốn là công cụ trọng yếu để tranh quyền đoạt lợi cơ mà.

Thường thì có người dùng những loại phương thức khác để cầu lấy trợ giúp của Đường Môn đệ tử — hoặc nói thẳng là dùng mọi biện pháp để lợi dụng những người xuất thân từ Đường Môn. Đối với việc này, lịch đại Đường Môn cho đến nay vốn có truyền thống là không can thiệp vào lựa chọn của các đệ tử. Chỉ cần không uy hiếp đến lợi ích cùng an nguy của Đường Môn, các môn hạ muốn lựa chọn trợ giúp cho ai cũng được.

Đệ tử Đường Môn vốn có thể mua chuộc, dùng năng lực của bản thân để tạo dựng cuộc sống riêng của chính mình cũng chẳng có gì quá đáng. Chỉ cần ra giá tiền xác đáng là có thể có được một lượng đệ tử Đường Môn — đương nhiên, một lượng riêng lẻ mà thôi — Đường Môn, vốn là vô giá. Người nào xuất thân từ Đường Môn sẽ không bao giờ được tha thứ nếu phản lại gốc rễ của mình, nếu thật sự dám thì giết không tha.

Kẻ trong giang hồ phần lớn đều rõ ràng quy tắc của Đường Môn. Nhưng rõ thì rõ, muốn tiếp cận chiếm hữu người của Đường Môn vẫn có không ít người. Lý do? Đơn giản thôi, đây là nơi rất cường đại, nếu có thể đem cỗ lực lượng này nắm trong lòng bàn tay, vậy thì còn thứ gì trên đời không thể chiếm được?

Nếu như không thể lung lạc ý chí của đôi phu thê môn chủ bằng sơn ngàn năm ngoạn cổ không thể sánh bằng lại cao ngạo kinh thường vạn kẻ không có đầu óc, như vậy thì xuống tay với thủ lĩnh tương lai của Đường Môn cũng được lắm, nghe nói bây giờ anh em Đường gia đều có thể trở thành chủ nhân tương lai rất tốt. Ha hả, người như vậy, vốn nên sinh ra để người khác lợi dụng chứ hả.

Mỹ nhân kế...chính là thủ đoạn hữu hiệu nhất trên đời này sao? Không biết được.

Không cần tiếp tục lưu lại nữa, nếu hắn còn không nhìn ra được hai ánh mắt tâm cơ quỷ quyệt ẩn giấu dưới bề ngoài ôn nhu hiền thực kia, vậy mấy năm lần lộn trong giang hồ quả là vô ích.

Hừ lạnh trong lòng. Mặc dù không rõ ràng lắm hai nữ nhân này xuất hiện vì mục đích gì, nhưng chỉ cần là âm mưu, hắn đều không có hứng thú xét thêm. Hắn kì thật là một kẻ đơn độc, chỉ cần có thể có được cuộc

sống mong ước của mình, việc khác hẳn cũng chẳng muốn quản. Hẳn không giống như lão Nhị hay mang tâm tư loạn thất bát tao, thích đào sâu lừa gạt tâm tư người khác hoặc là bị lừa gạt.

Nếu không phải nương đã buộc hẳn nhất định phải đến bồi hai nữ nhân này thì chỉ cần đánh hơi thấy mùi âm mưu, hẳn đã rút lui từ lâu rồi.

Thật vất vả, cuối cùng thì trời cũng tối dần. Rốt cuộc đã có thể chấm dứt một ngày đầy hành hạ này rồi, trước lúc tách ra, Đường Vô Y cười rất lễ nghĩa mà hỏi hai vị kiêu khách:

“Hai người định lúc nào sẽ đi?”

“Ý tứ của đại thiếu gia là...không chào đón ta cùng vị...tiểu thư này đến quấy rầy sao?” Một trong hai vị kiêu khách miệng lưỡi không chịu buông tha, khí thế rất cao ngạo.

“Đối với người dụng tâm kín đáo, thân làm chủ ai cũng sẽ không hoan nghênh đâu.” Cười khẽ, lật bài. Đường Vô Y vốn luôn rất trực tiếp.

“Lời này của đại thiếu gia là ý gì?” Kiêu khách thứ hai bề ngoài nhu nhược, cũng đã nói ra lời nén ở trong lòng.

“Hai vị hiểu là tốt rồi.” Lại cười, xoay người. “Hai vị tốt nhất là tự giải quyết chuyện của mình trước khi có bất cứ tình huống gì khác phát sinh. Phải biết rằng, trong Đường Môn, không có mấy người có tính tình ôn hòa được như ta đâu.”

Nói đúng điểm cần nói, có nghe được hay không thì còn phải xem người ta. Có thể hiểu mà làm theo thì rất tốt, nếu không...Ha hả, vậy cũng không có biện pháp rồi. Đường Môn phải ưu tiên bảo vệ an toàn cho chính mình trước đã.

5. Chương 5

La cổ thính âm, thuyết thoại thính thanh (chiêng trống đánh nghe tiếng, người nói nghe thanh âm). Mặc kệ hai vị kiêu khách này có mục đích gì, đều đã nghe hiểu được lời phải nghe, vậy nên ngay tối hôm đó dạ hành nhân đã xuất động rồi.

Đường Môn rất to lớn, có rất nhiều địa phương vốn không cho phép ngoại nhân tiến vào, vậy mà buổi tối hôm nay vẫn có người khăng khăng “viếng thăm”, hết nơi này đến nơi khác, được phòng cũng là một trong số đó.

Dược phòng vốn là Đường Môn trọng địa. Trừ những đệ tử chuyên môn phụ trách phối dược, ngay cả Đường Môn đệ tử bình thường cũng không được phép tiến vào. Gần đây nơi này càng lúc càng có dấu hiệu trở thành phạm vi chuyên quyền sở hữu của Hoa Diệu Sơn, tối hôm nay, y lại vì ngủ không được mà giam mình trong dược phòng tiếp tục điều chế dược phẩm.

Dược phòng là cấm địa, cố tình xâm nhập sẽ xử tử. Cho nên khi bên tai Hoa Diệu Sơn vừa truyền đến thanh âm phá không của dạ hành nhân, y liền không chút do dự tung ra dược phấn đầy trời.

Đường Môn chi độc không dám nói có một không hai trong thiên hạ, nhưng vẫn là thứ cực kì khó đối phó. Độc phần mà Hoa Diệu Sơn vừa dùng kì thật chỉ là loại thông thường, nhưng cũng đủ để hủy hoại ruột gan kẻ địch. Chờ đến khi y đẩy cửa bước ra, liền thấy được ở viện tử bên ngoài dược phòng có một kẻ toàn thân hắc y chỉ lộ cặp mắt đang đứng.

Hoa Diệu Sơn ngay lập tức đề cao cảnh giác.

Hắc y phục vốn áp sát vào người, đường cong lả lướt lộ rõ không thể nghi ngờ. Xem vóc người chính là mỹ nữ, không biết khuôn mặt thật sự bên dưới tấm khăn che mặt của nàng ta ra sao.

Hoa Diệu Sơn hai tay ủ trong tay áo, đối mặt với hắc y nhân: “Là ai?”

“Người là...Hoa Diệu Sân?!” Giữa nghi hoặc mang theo khẳng định, rõ ràng đối với Đường Môn có hiểu biết nhất định.

“Người là ai?” Giấu đầu hở đuôi, không phải kẻ gian thì cũng là kẻ trộm. Ban đêm xông vào được phòng lại càng không tỏ hảo ý, Hoa Diệu Sân cảm thấy không cần thực hiện nguyên tắc tiếp khách thông thường với kẻ vừa đến này.

“Hoa Diệu Sân chuyên dụng được? Một trong Đường Môn được lưu song bích chứ gì? Ha ha, thật không uổng phí thời gian tìm kiếm...”

Không biết ả đang nói gì, nhưng rõ ràng không phải thiện ý. Hơn nữa kẻ này có thể đứng giữa viện tử đầy độc hồi lâu mà vẫn không hề hấn gì, có thể thấy không phải hạng tầm thường. Lập tức Hoa Diệu Sân quyết định không tiếp tục nói nhảm nữa. Hai tay vung lên, được phần liền phóng ra đầy trời, sau đó thừa dịp người còn chưa chuẩn bị thì xuyên qua đám được vật, trực tiếp phóng đến bắt lấy cổ đối phương.

Chỉ là không ngờ đến công phu dưới chân của đối thủ lại vô cùng linh hoạt. Giữa lúc đột ngột vẫn có thể kịp thời né được đòn đánh lén của y. Chỉ thấy ả thối lui mười bước, trộm thở dốc một cái rồi ngay lập tức lại phóng đến, nhanh chóng giơ tay phải lên, đem một tấm gương hình thoi nhỏ cột trên cổ tay nhắm đến ngay trước mặt Hoa Diệu Sân.

Lập tức Hoa Diệu Sân liền cảm thấy hoa mắt, không kịp chống đỡ thân thể của mình nữa. Ngay trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, y rốt cuộc nhận ra nữ nhân này là ai. Dù sao trên đời này kẻ có thể sử dụng được thứ bảo bối siêu việt lạ thường “Nhiếp hồn kính” này cũng chỉ có nữ nhi quý giá của Động Đình Hồ Vương mà thôi.

“Nhiếp hồn kính” vốn là một trong những bảo bối thần kì nhất trong chốn giang hồ. Theo truyền thuyết năm xưa, nó chính là tấm gương nhỏ do thiên hạ đệ nhất nhiếp hồn nhân “Thiên Hồ phu nhân” tự tay chế tạo nên. Năng lực mạnh nhất của nó chính là khiến cho tất cả những người từng thấy qua nó phải thất hồn lạc phách, không thể thanh tỉnh. Không ai biết tại sao nó có thể sinh ra hiệu quả như vậy, cũng như không ai biết “Thiên Hồ phu nhân” từ đâu đến và đã đi về đâu. Điều duy nhất mà mọi người biết chính là, chỉ có người kế thừa huyết thống của “Thiên Hồ phu nhân” mới có khả năng sử dụng chiếc gương này.

— Chẳng lẽ...Động Đình Hồ Vương chính là hậu nhân của bà ta sao?

Hoa Diệu Sân cười khổ, cảm thấy thật vô vọng vì đến lúc này mà còn kịp suy ra một chuyện nhảm chán như vậy.

Chuyện kể tiếp xảy ra Hoa Diệu Sân cũng không nhớ được rõ lắm. Trong trí nhớ mơ hồ thấp thoáng một vài hình ảnh, vẫn không đủ để xâu chuỗi thành sự việc đầy đủ. Y chỉ thoáng nhớ kỹ những đoạn thời gian rất vụn vặt, y đã từng ở một nơi nào đó giết người, hoặc là...từng thân mật tiếp xúc cùng một ai đó.

— Mãi cho đến rất nhiều năm sau, trong đoạn trí nhớ ngắn ngủi không trọn vẹn đó, y vẫn biết mình đã nhớ đến một điều khiến bản thân không thể kiềm chế mà mặt đỏ tím đập.

Hoa Diệu Sân biết tình cảm của mình rất bạc, bạc đến mức cả đời này chỉ yêu rất rất ít người, nếu đã động tâm vì một người thì tuyệt sẽ không thay lòng đổi dạ, cũng không chịu nhìn người đó yêu một người khác. Trên đời này, chỉ mới trước mắt thôi, có thể khiến y chịu bực lộ tâm tư tình cảm thật sự chỉ có hai người. Một người đã chết, còn một người khác tự nhiên sẽ nhận được hết sự quan tâm của y. Vô luận loại tình cảm này là thân tình, hữu tình hay ái tình đều được, chỉ cần có thể ở mãi bên người nọ thì tất cả đều không sao cả, nhưng mà y không ngờ đến nguyên lai tận sâu bên trong nội tâm của mình, vẫn luôn tồn tại một ngọn lửa cuồng liệt thiêu đốt mà y không muốn cho bất cứ ai phát hiện ra, dưới một kích thích không nhỏ, nó sẽ có thể trở thành một trận bão lửa mạnh mẽ thiêu đốt tất cả khiến người khác phải thảng thốt.

Hoa Diệu Sân không nhớ rõ sự việc bắt đầu thế nào. Y chỉ biết đến sự triền miên nồng cháy cùng thống khoái. Nhớ kỹ đôi môi cùng bàn tay người nọ ở trên thân thể chính mình, câu dẫn ra khoái cảm mạnh mẽ, nhớ kỹ giữa lúc mê muội thân thể đã liều mạng cọ xát không ngừng, càng nhớ kỹ giữa cơn cuồng loạn bản thân đã không tự chủ được mà thổ lộ hết.

Một chữ “yêu” mà thôi, lúc bình thường tuyệt đối không có cơ hội nói ra miệng được, chỉ có thể giữa lúc điên cuồng không kiêng nể, y mới có thể thì thào thú nhận, chỉ là khi ngày mai người nọ có nghe được, có

cảm nhận được hay không. Bất quá chỉ mình y biết là được rồi.

6. Chương 6

Trí nhớ rất tán loạn, gần như không thể lưu lại đầy đủ — ngay cả vào một đêm nọ khi y đột nhiên tỉnh táo lại, trí nhớ của y vẫn là một mảnh hỗn loạn.

Đột nhiên thanh tỉnh, là bởi vì có người dùng lực rất mạnh tát vào mặt y. Đau đớn kịch liệt khiến đôi mắt mê mang của y không thể không khôi phục thanh minh, nhìn về phía người không biết từ khi nào đã đứng ở trước mặt, sau đó thì...chứng kiến được đôi mắt rất phức tạp của hắn.

Cho đến bây giờ vẫn chưa từng thấy qua ánh mắt khó có thể hình dung như vậy của Đường Vô Y. Đôi mắt từng rất ôn nhu lại mang theo rất nhiều tâm tình, đến cuối cùng lại chỉ còn tiếng thở dài.

Vẫn không biết được chuyện gì đã xảy ra. Chỉ là khi giương mắt nhìn lên, thấy được phía sau Đường Vô Y, nơi cuối đại sảnh là một loạt Đường Môn môn chủ cùng Đường Môn trưởng lão đang ngồi, bọn họ đang dùng một loại ánh mắt nghiêm khắc nhìn chăm chăm vào mình.

Tâm lý mơ hồ mang theo dự cảm rất xấu. Trong lời kể xưa nay, Đường Môn thủ lĩnh cùng tám Đại trưởng lão đồng thời xuất hiện tức là có đại sự phát sinh, mà đại sự đó...thường là lành ít dữ nhiều.

Nhìn về phía Đường Vô Y, đã thấy hắn dùng một vẻ mặt không biểu cảm chậm rãi thối lui đến phía sau môn chủ, rồi ánh mắt của hắn...không nhìn về phía mình nữa.

Đang muốn mở miệng, môn chủ đang ngồi trên cao đã dùng thanh âm trầm ổn uy nghiêm mở lời.

“Hoa Diệu Sơn, biết ta là ai chứ?”

Gật đầu. Làm sao lại không biết? Tá túc tại Đường Môn nhiều năm như vậy, luận bối phận thì phải gọi người này là thúc thúc, là người đã chiếu cố y rất nhiều. Trong ấn tượng của y, thanh âm trầm thấp nhu hòa kia rất ít khi trở nên trầm trọng đầy sát khí như vậy.

“Người nhận ra những vị ngồi ở đây không?”

Lại gật đầu. Mặc dù không thường thấy nhưng vẫn có nghe nói qua. Chỉ có tám vị trưởng lão Đường Môn mới có tư cách mang theo Thiên Sơn bạch ngọc sở điều Ngọc Ban Chỉ.

“Người biết hôm nay là ngày mấy tháng mấy không?”

“Tháng năm...ngày tám.” Hắn là ngày này đi. Trong khoảng thời gian này mọi thứ như thật như mơ, biến hóa khôn lường, ngay cả chính y cũng không xác định thời gian có hay không trôi đi.

“Không đúng.” Môn chủ lắc đầu, mang theo thở dài. “Hôm nay đã là mười sáu tháng năm rồi. Đã cách ngày người trúng Nhiếp Hồn Kính được gần bảy ngày.”

“Cái gì?” Không thể nào. Sao lại lâu đến như vậy? Trong trí nhớ dường như cũng chỉ là vài ngày rất ngắn ngủi thôi mà.

“Thật sự là vậy. Nhìn bộ dạng của ngươi, xem ra những ngày qua chính mình đã làm gì chắc ngươi cũng không nhớ rõ đi.”

“Ta...đã làm gì?” Thật sự không nhớ rõ, nhưng có thể nhìn sắc mặt của mọi người mà tìm ra chút dấu vết. Y tuyệt đối đã làm một chuyện gì đó, hơn nữa chuyện này cũng không thể cười trừ rồi bỏ qua. Thanh âm truy vấn cũng vô thức mang theo vài phần sợ hãi.

“Người...trong vòng bảy ngày, sát hại ba Đường Môn đệ tử, làm trọng thương năm người, đả thương nhẹ mười hai người, cướp đi một bộ ‘Đường Môn Dược kinh’, ý đồ sát hại lão phu nhân đã sớm ẩn cư sau núi không màng thế sự.” Thanh âm thân nhiên trần thuật, ngữ khí tuy nhỏ nhẹ, nhưng lại nói ra toàn những sự thật tàn khốc.

“Không...không có khả năng, ta không có làm những chuyện này! Ta không có làm!” Kinh hoàng, phản ứng duy nhất chính là tiếng gào thét phản bác từ sâu trong lòng. Rất muốn đứng lên cố gắng nói rõ, thế nhưng lại phát hiện tay chân của chính mình đều không nghe theo sự khống chế, chỉ có thể quỳ gối trên sàn nhà, cảm nhận từng trận hàn ý từ lục phủ ngũ tạng lan tràn ra khắp tứ chi.

Không thể nào! Y không có khả năng làm ra những chuyện như vậy. Đường Môn là gốc rễ của y, y sẽ không làm ra những chuyện phản bội khi sư diệt tổ giết hại huynh đệ, có đánh chết y cũng không làm, không thể nào!

Sắc mặt trong vô thức trở nên trắng bệch. Toàn thân run rẩy không tự chủ được, tựa như phải dốc hết sức lực để kháng cáo, hàm răng cắn chặt môi dưới, thì thào vạn lần ý niệm “không thể nào”, đôi mắt thật to không tự giác mà nhìn về phía nam nhân vẫn đứng sau lưng môn chủ, chờ mong hẳn có thể cho mình một chút ủng hộ. Thế nhưng người kia...hắn giống như đã không suy nghĩ gì nữa, giống như lão tăng nhập định bàn, hoàn toàn không động không phản ứng.

Tâm đột nhiên cảm thấy chua xót, chẳng lẽ hẳn cũng cho rằng mình có tội sao?

“Người đã làm.” Trong tiếng thở dài khe khẽ còn mang theo ba phần thương xót, cũng mang theo khẳng định không thể tránh được. “Trong Đường Môn có rất nhiều người có thể chứng minh người đã làm ra những chuyện này. Đặc biệt là Cát Tường, hẳn vì ngăn người giết hại lão phu nhân mà bị người đánh trọng thương, hiện giờ chỉ có thể nằm yên trên giường nghỉ ngơi thôi.”

“Sẽ không mà...ta sẽ không bao giờ làm như vậy.” Cuồng loạn kêu gào. Trái tim thế nhưng dần dần bị đóng băng lạnh lẽo. Trong đầu thật sự có chút trí nhớ giết chóc, gần như khiến y muốn phản bác cũng phải chột dạ.

“Đúng vậy, chúng ta đều biết người sẽ không, nhưng mà người bị ‘Nhiếp hồn kính’ khống chế, trong vòng bảy ngày đã trở thành con rối của kẻ khác, chỉ biết nghe lệnh mà làm việc. Mặc dù vốn là vô tâm, nhưng người thật sự đã làm tất cả, mà những điều này vốn không cách gì chối bỏ được.”

“Như vậy...” Nghe khẩu khí của môn chủ, dường như...Không dám lên tiếng nữa, chỉ có thể nhìn vào môn chủ, chờ đợi quyết định của người.

“Mặc dù kẻ dùng ‘Nhiếp hồn kính’ đã thoát đi rất nhanh, trước khi Đường Môn phát hiện đã mất tích, nhưng ta thề trên danh nghĩa lịch đại tổ tiên Đường Môn, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai khinh thường người của Đường Môn. Nàng, sẽ phải chết. Còn người...” Đôi con ngươi cơ trí lộ ra sự buồn bã, “Mặc dù không phải cố ý, nhưng chuyện người làm không thể tha thứ. Ta cùng các vị trưởng lão đã thương lượng qua, người phải tiếp nhận trừng giới, sau đó, kể từ ngày mai, người không còn là người của Đường Môn. Người đã bị trục xuất môn tường.”

Bốn chữ, rất nhẹ, nhưng chỉ trong nháy mắt đã mạnh mẽ đánh nát tinh thần của Hoa Diệu Sân.

Mặc dù chưa từng hành tẩu giang hồ, nhưng cũng biết quy củ của nó. “Trục xuất môn tường” vốn là hình phạt nghiêm khắc nhất của các môn phái dành cho đệ tử. Người chịu án sẽ không còn cách nào đường đường chính chính đặt chân vào giang hồ. Đối với người trưởng thành tại Đường Môn như y, điều này chẳng khác nào chặt đứt tất cả cội rễ của y.

Trái tim, đau đến không có cách nào hô hấp, đau đến không biết nó có còn đập hay không. Hai tròng mắt tựa hồ như bị che lấp, mê mê mông mông không nhìn rõ được gì nữa, bên tai chỉ nghe thấy thanh âm thờ dài như xa tận chân trời của môn chủ, mang theo một loại xa cách dày đặc: “Đường Vô Y, theo quy củ, người bị trục xuất khỏi sư môn phải chịu khắc ấn ký, việc này...người làm đi.”

“Vâng.” Thanh âm quen thuộc của nam nhân mang theo sự lãnh khốc xa lạ cứ mãi luẩn quẩn bên tai. Sau đó, một đôi tay to mà hữu lực nâng lên khuôn mặt của y. Giữa lúc đôi mắt đắm lệ mông lung, thấy được đôi mày của Đường Vô Y nhíu lại thật chặt.

7. Chương 7

“Tiểu Diêu, sẽ rất đau, kiên nhẫn một chút.”

Vẫn còn nghi hoặc lắng nghe lời nói ân cần của hắn, vẫn còn đang nghĩ tròng giới là gì, trên trán đã truyền đến cảm giác kịch liệt đau đớn cho lưỡi đao bén nhọn gây ra.

Rất đau! Mặc dù có thể cảm giác lưỡi đao rất bén, nhưng cảm thụ khi bị kim loại cường bức cắt xẻo vẫn khiến cho y thống khổ đến mức giãy giụa theo bản năng. Thế nhưng cảm đã bị người khác dùng lực chế trụ, có dùng hết sức cũng không thể nhúc nhích nửa phần.

“Đừng động dậy nữa, ta đang khắc ấn.”

Khắc ấn? Đây là tròng giới? Lưu lại trên thân thể y vết sẹo vĩnh viễn không biến mất để phô bày với mọi người tội lỗi mà y phải chịu ư? Hơn nữa còn khắc vào trên trán là nơi dễ thấy nhất? Thật sự...quá ác độc!

Ngay lập tức không biết...nên tức hay nên hận. Chỉ cảm thấy trái tim băng giá, chỉ cảm thấy những ngón tay ghì chặt cầm mình trở nên cứng rắn lạnh lẽo, mà bàn tay kia mỗi khi khắc một đao xuống trán của y cũng giống như cắt một đường trong tim của y vậy.

Toàn thân thật sự rất lạnh lẽo. Lòng ngực rộng lớn khi xưa bản thân thường có thói quen dựa sát vào nay lại phát ra hàn khí nhập cốt lạnh đến mức đầu khớp xương của y cũng phải run rẩy.

Thật kỳ quái, đau đớn do cơ thể bị cắt xẻo, so ra lại kém hơn cơn giá lạnh toàn thân.

Không biết đã qua bao lâu, giống như chỉ vừa qua một cái chớp mắt, lại giống như đã rất lâu rồi, bàn tay trên trán đã ngừng di động, vết thương đau đến chết lặng được phủ thêm một tầng được phần thanh lương, bên tai truyền đến thanh âm khi người nọ khẽ cúi đầu thì thầm:

“Ổn rồi. Mặc dù sẽ để lại sẹo nhưng cũng không xấu lắm, chỉ cần buông tóc mái xuống là có thể che giấu. Sau này ra ngoài phải biết tự bảo trọng. Có vấn đề gì thì phải lập tức đến tìm ta.”

Lúc còn chưa phát hiện, trong lòng bàn tay đã được nhét vào một túi tiền nhỏ. Sau đó, Đường Vô Y dẫn y ra đại môn.

Cứ như vậy mà rời khỏi Đường Môn ư? Cứ như vậy là bị đuổi ra ngoài?

Chờ đến khi hồi thần, bản thân đã đi dọc theo đường lớn một đoạn rất dài. Chỉ cần rẽ qua khứa cửa ở đằng kia thôi, Đường Môn sẽ ngay lập tức bị vứt phía sau, có nhìn cũng vĩnh viễn không thấy được nữa.

Chỉ còn vài bước, lại đột nhiên không tiến thêm được nữa, ngõ ngằn đứng mãi...cho đến khi một thanh âm vang lên đánh thức y.

Ngẩng đầu nhìn lên, nơi khúc cua có một người đang đứng, hắn một tay cầm cương ngựa, một tay mang theo bao quần áo, trên khuôn mặt tái nhợt thật cẩn trọng nghiêm túc, đang đứng ở đó chờ y.

“Cát Tường?” Không phải hắn đang bị thương nặng cần nghỉ ngơi sao? Sao lại chạy ra đây? Khuôn mặt tuyệt mỹ nhỏ nhắn trắng bệch bất thường, vừa nhìn là biết biểu hiện nội thương chưa lành.

“Ta đến tiễn ngươi. Ngựa cùng lương khô cũng chuẩn bị sẵn rồi này.” Cát Tường thở dài, chờ mãi không bằng tự mình đi qua, nhét dây cương vào tay y. “Đi một mình nhất định phải chuẩn bị vài thứ.”

Đi một mình? Y tại sao phải chấp nhận chịu đi như thế này chứ?

Trong lòng dâng lên từng cơn ủy khuất, y bỏ tay ra khỏi dây cương, gầm nhẹ: “Biển đi, không cần người giả bộ hảo tâm.”

Phát ra lực rất lớn, Cát Tường không đề phòng bị đẩy lùi vài bước té ngã trên đất. Ngay lập tức nội tạng bị tác động mạnh, không nhịn được phun ra một mồm máu tươi, sắc mặt đã không tốt lại càng thêm tồi tệ.

Hoa Diêu Sân cả kinh, vội vàng chạy đến nâng Cát Tường dậy, hoàn toàn không phát hiện Cát Tường đang dùng tư thế không xương dựa hẳn vào người y, ở bên tai y nói lời nhỏ nhẹ:

“Ta bị thương nặng, đừng phát giận với ta. Đồ vật ngươi cầm đi, mặc kệ ai nói thế nào ngươi vẫn là hảo huynh đệ của ta.”

Thật sự nhờ vào tư thái suy yếu, thanh âm bất mãn nhỏ nhẹ cùng lý lẽ rất có sức thuyết phục của Cát Tường, cho nên mặc dù cũng từ chối một phen, cuối cùng Hoa Diệu Sân vẫn chịu tiếp nhận dây cương, leo lên ngựa, sau đó không quay đầu lại mà tiêu thất ở nơi phương xa.

Mãi đến khi bóng người hoàn toàn biến mất hồi lâu, Đường Cát Tường mới lên tiếng: “Đại ca, ra được rồi đó.” Khi nói chuyện thì vẻ tiêu tụy trên mặt đã giảm đi rất nhiều, mặc dù vẫn còn thiếu chút thần thái nhưng lại thêm được nhiều phần hồng nhuận khỏe mạnh, sắc mặt cũng không khó xem như vừa rồi.

Từ sau tảng đá lớn gần đó, Đường Vô Y bước ra. Đôi mắt vẫn không ngừng ngóng theo phương hướng người kia rời đi, trong đáy mắt mang theo vài phần lưu luyến không rời.

“Ngươi cũng thấy được vẻ mặt Tiểu Diệu thất hồn lạc phách rồi, sao vẫn nhịn xuống mà đuổi y đi?” Miệng cong lên, Cát Tường bày ra biểu cảm tức giận bất bình.

“Môn quy như thế, cha cũng rất kiên quyết, ta còn có cách gì đây? Ta chỉ hy vọng y như bây giờ có thể nghĩ thoáng một chút.”

“Ân, hy vọng là vậy. Được rồi, đại ca a, tại sao nhất định phải khắc ấn trên trán Tiểu Diệu? Hơn nữa ấn tử kia hình như cũng không phải trừng giới chuyên dùng đi?” Phượng nhãn vừa di chuyển đã biểu lộ vài tia gian trá hồ ly.

“Trừng giới vốn là da thịt đau đớn, dùng để phế trừ võ công. Về phần ấn tử, đó là ký hiệu của riêng ta, chiếu cáo thiên hạ y chính là người của ta.”

“Nói như vậy...Ca à, ngươi và Tiểu Diệu trong bảy ngày đó...thật sự đã xảy ra chuyện gì rồi?” Dáo dác cười mờ ám, y như tên trộm đang thềm ăn đập.

“Liên quan gì ngươi?” Đưa tay búng lên trán đệ đệ, đồng thời vác thân thể cao gầy của hắn quay về. “Đi, trở về nghỉ ngơi, thương thế của ngươi còn chưa tốt lắm đâu.”

Cả quãng đường về Đường Môn chẳng cần phải động, cứ để yên cho đại ca vác hắn về, Cát Tường rất là thoải mái a.

“Được rồi, trong bao quần áo của Tiểu Diệu ta bỏ vào năm nghìn hai ngàn phiếu, ngươi phải nhớ kỹ cho ta nha, tiền để dành của ta đó.”

“Biết rồi.”

“Nhớ đóng tiền lời nữa.”

“Tham lam!”

Hoa Diệu Sân rời đi liền không bao giờ quay về Đường Môn nữa.

Đường Môn vẫn chưa chiêu cáo thiên hạ chuyện của Hoa Diệu Sân. Trên thực tế ai cũng biết rõ, tội lỗi lớn nhất không thuộc về y, y chỉ là người bị lợi dụng mà thôi. Chỉ là hành vi của y vẫn đủ cấu thành ác danh “Khi sư diệt tổ”, “Giết hại đồng môn”, không đuổi y thì không thể khiến lòng người bớt căm phẫn. Đuổi y đi, vừa hạ được cơn phẫn nộ của môn hạ đệ tử, đồng thời vừa có thể bảo trụ tính mạng của y. Nếu không, chẳng ai dám cam đoan đám Đường Môn đệ tử bị ngộ sát ngộ thương cùng thân thích bằng hữu của họ sẽ không tìm cơ hội trả thù y. Cho nên, có thể chạy thì chạy càng xa càng tốt. Bằng một thân sở học của y, trong giang hồ đủ sức tạo dựng cho mình một mảnh thiên địa.

Đây cũng là tư tâm cùng kì vọng của Đường Môn môn chủ. Kỳ vọng hài tử duy nhất còn lại của Hoa gia có thể có chút tiền đồ. Cho nên người không chiêu cáo thiên hạ, chính là hy vọng Hoa Diệu Sân sẽ không bị giang hồ vô tình vĩnh viễn cự tuyệt.

8. Chương 8

Hoa Diệu Sân quả nhiên không cô phụ kì vọng của môn chủ. Chỉ trong một thời gian rất ngắn, y đã chiếm lĩnh một mảng trời riêng cho mình. Người giang hồ không ai không biết, trong bảy đại sát thủ ra giá cao nhất thiên hạ, Hoa Diệu Sân chuyên dụng được đã đứng hàng thứ tư. Khác với đám sát thủ kia chỉ độc lai độc vãng, dưới trướng Hoa Diệu Sân sở hữu riêng một tổ chức nhỏ có chút danh tiếng. Bình thường y không chỉ tự mình tiếp nhận mấy án tử mà còn làm trung gian ám sát nữa. Nhưng mà có rất ít người có thể nhìn xuyên qua tầng tầng lớp lớp bạch phấn như giáp trụ trên mặt y để nhìn rõ chân diện mục kia.

Lần đầu tiên đánh phần chính là vì bất đắc dĩ. Bất cứ nam nhân nào cũng có thể chịu được việc trên mặt mình có thương tích, nhưng không mấy người có thể dễ dàng chấp nhận được trên trán của mình khắc sâu diện cụ mãi mãi giữ nguyên. Càng đừng nói đến diện cụ đó đại biểu cho trừng giới cùng sự trục xuất. Thật sự cứ để như vậy mà hành tẩu giang hồ thì quá mức kinh thế hãi tục.

Dần dần thì, bạch phấn bôi trên mặt lại giống như bao bọc bên ngoài khuôn mặt thật của mình một tầng bảo hộ, cung cấp cho trái tim hoảng sợ bối rối một chút cảm giác an toàn, khiến cho y cảm thấy vô cùng yên bình. Phấn bôi lên càng lúc càng dày, cảm giác an toàn càng mạnh mẽ. Vì vậy mà bất tri bất giác, mấy tầng phấn dày đã như một cái vỏ che kín hoàn toàn mặt của y, không còn ai có thể chứng kiến chân diện mục của y nữa. Đến lúc này y còn phát hiện ra tác dụng kì diệu của lớp phấn bôi, chính là — dọa người.

Phấn trang điểm của nữ nhân cũng không bám vào da tốt cho lắm. Hơn nữa sau khi vẽ loạn thêm vài tầng, chỉ cần da mặt có chút động đậy là bạch phấn sẽ rơi lả tả xuống. Phấn bôi càng dày, khe nứt trên mặt sẽ càng rõ. Hậu quả như vậy đối với nữ nhân sẽ gọi là thất thố, đối với nam nhân thì đúng là...sốc tinh thần. Trong chốn giang hồ còn chưa có nam nhân nào đạt được cảnh giới “tiểu dung tàn phá tâm hồn” như vậy đâu.

Phát hiện ra công dụng đó mới thấy bạch phấn trên mặt quả thật có tác dụng dọa cho người ta kinh hãi vô cùng. Bởi thế nên Hoa Diệu Sân không chút khách khí mà vận dụng tối đa. Bình thường trước khi y ám sát mục tiêu thì hay trưng ra nụ cười hỷ dung đáng sợ của mình, khiến cho đối phương lâm vào kinh hãi rồi ngay lập tức xuống tay. Mặc dù thời gian rất ngắn, thường chỉ như một cái chớp mắt mà thôi, thế nhưng cao thủ tranh chấp cùng thắng bại sinh tử đều dựa vào một khắc đó mà phân định, hơn nữa Hoa Diệu Sân sở hữu công phu không tồi cùng một thân được vật, số cao thủ bại dưới tay y quả thật tăng dần từng ngày. Mọi người không thể không thừa nhận, Hoa Diệu Sân đích thật là một sát thủ khó tưởng tượng được nhất trong đám sát thủ. Thủ đoạn giết người của y rất hữu hiệu.

Tại sao nhất định phải làm sát thủ? Trong bao y phục kia có năm nghìn hai ngàn phiếu đủ cho y có một khởi đầu mới hoàn toàn, nhưng mà...khi rời khỏi Đường Môn, Hoa Diệu Sân phát hiện, thân là người của Hoa gia, y nghiêm nhiên không có cách nào thoát ly giang hồ.

Ý định ban đầu là dựa vào một thân tri thức về dược vật để mở một quán thuốc nhỏ. Chỉ là khi y ở một thị trấn thấy được một khuôn mặt nữ nhân quen thuộc, y biết cuộc sống an bình của mình vĩnh viễn không thể tạo lập vào lúc này.

Nữ nhân đó, y nhận ra. Đời này trừ tỷ tỷ, khuôn mặt nữ nhân mà y thề tuyệt đối sẽ không quên cũng chỉ có ả.

Là sức mạnh nào có thể khiến một người vốn không quen biết rõ một người lại có thể gặp một lần liền nhớ mãi người đó không quên? Là yêu sao? Không, là cừ hận.

Người kia, cùng mình không quen không biết không thù không oán, lại lợi dụng một tấm gương nhỏ để biến mình thành con rối, bắt mình phạm phải tội lỗi không thể cứu vãn, phá nát cuộc sống yên bình mà mình một lòng khao khát. Nếu nói trên đời này chỉ có một người mà Hoa Diệu Sân căm hận, như vậy thì ả — nữ nhi của Động Đình Hồ Vương, chính là kẻ mà Hoa Diệu Sân muốn tự tay bầm thây vạn đoạn.

Muốn báo thù, trước hết phải có đủ lực lượng. Hoa Diệu Sân hiểu được chính mình còn chưa đủ sức đối phó với chủ nhân của mười tám thủy trại cùng với ái nữ của hắn ta, vậy nên y quyết định phải ma luyện thực lực trước đã.

Động Đình Hồ mười tám thủy trại nếu nói nghiêm khắc thì cũng thuộc bạch đạo. Dưới điều kiện đầu tiên

này, cố sức đối kháng trực diện cùng bọn chúng vẫn là hành vi không hiệu quả. Tốt nhất là dùng cách ít tổn sức tấn công từ bên hông. Mà ám sát chính là thủ đoạn hiệu quả nhất không thể nghi ngờ. Chính vì vậy mà Hoa Diệu Sân quyết định trở thành một sát thủ.

Từ lúc bắt đầu chỉ mấy lượng bạc cho một nhân mạng, đến sau này đã tăng thành một trăm tám mươi vạn lượng một đơn hàng, thời gian Hoa Diệu Sân bỏ ra cũng không quá lâu nhưng dần dần thủ hạ dưới quyền y đã có thể lấy hàng “trăm” để tính toán. Chỉ cần thân chủ đưa giá hợp lý, y sẽ lập tức ra tay. Bất luận là người già, phụ nữ hay trẻ em, y đều hoàn toàn không cấm kỵ. Tiêu chuẩn lựa chọn án tử duy nhất ở đây chính là tâm tình của y. Lúc tâm tình tốt, đại khai sát giới cũng được. Khi tâm tình tệ, đến con kiến cũng chẳng buồn dẫm.

Máu người...chính là thứ toát ra ma lực vô tận.

Vốn mục đích ban đầu khi trở thành sát thủ là để ma luyện kỹ xảo của bản thân, thế nhưng càng thấy máu thì tâm tình của y lại càng nảy sinh biến hóa nhiều hơn. Tựa như sự u ám của máu bị màu sắc chói chói gai mắt đầy kích thích che lấp, tính tình của Hoa Diệu Sân...dần dần thay đổi. Sự điên cuồng trở thành thứ chiếm giữ tâm hồn mạnh mẽ nhất, không phải do người khinh thường, mà là do không biết nên làm sao hóa giải. Vì vậy, tâm phiền ý loạn mà tránh né không muốn nhìn thấy máu, có hẳn một thời gian dài, nguyên nhân tử vong của những kẻ chết dưới tay Hoa Diệu Sân đều là vì trúng độc. Tên tuổi “độc dược” của y cũng nhanh chóng lan xa, trở thành giang hồ nhất tuyệt.

Mà vừa vặn ngay lúc đó, một trong những thiên tài kiệt xuất của Đường Môn cũng chuyên dùng dược, tam thiếu gia Đường Cát Tường, cũng chính thức đặt chân vào giang hồ. Sau vài lần hấn lợ đặng giải được dược của y, người trong giang hồ đều đồn ầm lên: Đường Cát Tường chính là khắc tinh của Hoa Diệu Sân a.

Khắc tinh? Hoa Diệu Sân cười lạnh. Năm đó cùng nhau học nghệ, y hiểu quá rõ Cát Tường. Hấn đích thật là thiên tài hiếm thấy, sự mẫn cảm cùng khả năng điều chế mới dược vật đều là thứ người ngoài không thể nào sánh bằng. Nhưng vận dụng xảo diệu dược vật chỉ là một điểm mà thôi. Chỉ một mảy may phân lượng cùng thời cơ đã có thể tạo ra hiệu quả hoàn toàn khác. Hơn nữa thói quen cùng cách thức phối dược dụng dược hoàn của hai người toàn khác nhau, vậy thì khắc tinh thế quái nào được?

Khắc tinh ấy hở? Đường Cát Tường cười khổ. Hoa Diệu Sân cũng không phải mang danh hảo mà thôi. Thân là sư huynh, y sở hữu thủ pháp dùng dược cực kì tinh diệu, kinh nghiệm đo đếm liều lượng dược phẩm vô cùng chính xác lại phong phú là điều mà tiểu sư đệ hẳn không thể đạt đến, mấy lần giải ra chỉ là do may mắn mà thôi. Nếu không phải y chưa nghiêm túc thì làm gì có chuyện để yên cho mình dễ dàng đắc thủ a? Nếu thật dốc hết mười hai thành công lực ra đấu một phen, ai thua ai thắng còn chưa có biết đâu. Bản thân mình nhiều nhất cũng chỉ được một nửa cơ may mà thôi. Thế nên làm sao biết ai mới là khắc tinh của ai a.

Đường Cát Tường kiên quyết đi tìm Hoa Diệu Sân. Một trong những nhiệm vụ khi gia nhập giang hồ của hắn chính là chịu sự ủy thác của một người, đi tìm cho ra kẻ đã vô tung vô tích chỉ còn mỗi huyết danh là Hoa Diệu Sân y.

Một người chính là Đường Môn lão cha.

Lão cha năm đó thả cho Tiểu Diệu chạy đi chính là vì muốn bảo toàn tính mạng cho y, đồng thời hy vọng y có thể làm lại từ đầu. Nhưng mà lão cha không hy vọng lại nghe được tin Hoa Diệu Sân trở thành một trong những sát thủ mang huyết danh nổi tiếng nhất giang hồ. Người hy vọng có thể cùng Tiểu Diệu hảo hảo nói chuyện.

Người còn lại, đương nhiên là Đường Môn lão đại Đường Vô Y. Mấy năm nay hắn bề bộn rất nhiều việc, chủ yếu là bận kinh doanh và thu lợi nhuận từ mấy nữ hài tử, nhưng thế không có nghĩa là hắn quên chú ý đến Hoa Diệu Sân. Năm đó lúc Tiểu Diệu sắp đi, hắn có nhét vào tay y một cái túi tiền nhỏ, bên trong có đựng địa chỉ một căn nhà nhỏ mà Đường Vô Y đã mua ở bên ngoài. Nguyên bản tưởng rằng Hoa Diệu Sân quen nương tựa vào hắn nên nhất định sẽ đến tìm, không ngờ y vừa rời đi thì trở thành con điều đứt dây, không bao giờ thấy tung tích nữa. Điều này khiến cho Đường Vô Y vốn có lòng tin cùng dự tính trước cũng phải nôn nóng hẳn lên. Đương nhiên, hắn cũng nhiều lần tự thân xuất mã đến tìm kiếm ở những nơi mà Hoa Diệu Sân được cho là thường lui tới, nhưng cho đến bây giờ vẫn không có kết quả. Sau vài lần hấn mơ hồ nhận ra, Hoa Diệu Sân cố tình lảng tránh hắn. Vô kể khả thi rồi, hắn không thể không nhờ đến tiểu

đệ đệ xảo trá hỗ trợ giúp hấn tìm người. Xem quan hệ tình cảm sư huynh đệ năm đó giữa hai người rất tốt, chắc có lẽ Tiểu Diệu cũng không tiếp tục cố tình tránh mặt đi.

Thế là Đường Cát Tường mang trên lưng “sứ mạng cao cả”: một bên xông pha giang hồ, một bên ráng sức mà tìm người.

[Hồng]

Hồi dịch Cát Tường Như Ý, ta từng vì bộ mặt phần rơi lả tả của Tiểu Diệu mà gọi em là “gã” đấy, hên sao chuyển thành “y” =))

9. Chương 9

Đã là sát thủ thì không chỉ phải có phương pháp truy tung thuộc hàng nhất lưu, mà thủ đoạn ẩn trốn cũng không mấy ai sánh kịp. Đường Cát Tường muốn tìm ra Hoa Diệu Sân quả thật không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng ngay đến mèo mù cũng có khi vớ được chuột chết cơ mà. Giang hồ tuy rộng lớn, mấy chuyện ngoài ý muốn lại thường phát sinh vào lúc chẳng ai ngờ. Cho nên, Đường Cát Tường “được” tao ngộ Hoa Diệu Sân, hơn nữa, xui xẻo thế nào mà phá hủy luôn một lần sinh ý của y.

Hiện giờ kẻ bị Hoa Diệu Sân nhìn chằm chằm vốn là một trong mấy vị thiếu niên kiếm khách của phái Hoa Sơn, họ Nhạc danh Quan Quân, biệt hiệu “Khinh phong phát liễu kiếm” (gió nhẹ làm lay động nhánh liễu: “Đ Sến!) Nghe nói trong hàng ngũ kiếm khách trẻ tuổi hiện nay thì y bài danh hàng đầu, hơn nữa lại mi thanh mục tú, còn biết cách ăn vận nên không làm mất đi phong thái phiêu phiêu giai công tử. Hấn đi qua địa phương nào cũng khiến cho một lượng tiểu nữ sinh nhớ mãi không quên.

Người thuê Hoa Diệu Sân ám sát Nhạc Quan Quân cũng chẳng phải cừ nhân trong giang hồ của hấn, mà chỉ là một lão hán bán đậu hủ hoa bình thường trong Thanh An tiểu trấn.

Năm ấy là khoảng giữa tháng năm tháng sáu, Hoa Diệu Sân lưu lại trong Thanh An tiểu trấn, thuê một gian phòng trọ nhỏ, cuộc sống hàng ngày chỉ có ngủ no rồi ăn, ăn no rồi tản bộ dọc theo con sông chảy ngang qua trấn này.

Thanh An tiểu trấn ở Giang Nam, có rất nhiều món ăn ngon. Trong đó Hoa Diệu Sân thích nhất là đậu hủ hoa của lão Ngụy ở Thạch Bài Phường ngay cửa trấn.

Ngọt mà không ngấy, thanh mà không đạm, vào miệng liền tan, lưu lại mùi thơm, mặc dù chỉ là một chén đậu hủ hoa nhưng lại có thể thỏa mãn cảm giác đói bụng, hơn nữa sau khi uống xong còn khiến kẻ khác kim lòng không đặng mà uống thêm chén nữa.

Hoa Diệu Sân rất thích đậu hủ hoa này, mỗi lần tản bộ đều uống một chén, sau đó cùng lão Ngụy trò chuyện vài câu mới cảm thấy mỹ mãn mà quay về phòng nhỏ.

Dần dà Hoa Diệu Sân cũng biết được một ít về hoàn cảnh của lão Ngụy. Hấn là một người góa vợ, thê tử đã mất nhiều năm trước, chỉ lưu lại một cô con gái. Tiểu cô nương chỉ mới mười lăm, lớn lên thủy linh xinh đẹp. Mặc dù bẩm sinh tàn tật không nói chuyện được nhưng tâm địa thiện lương lại sở hữu đôi tay khéo léo chăm chỉ chất phác, vốn là cô nương tốt có tiếng ở địa phương. Người nào cũng nói tiểu tử phụ cận nếu có thể lấy nàng làm vợ là do có phúc khí tu luyện được từ kiếp trước. Thế nhưng vì lão Ngụy thương yêu con gái, không muốn sớm gả chồng cho nàng, nên vẫn giữ bên người mà không chịu tiếp nhận lời cầu thân của nam tử khắp nơi, khiến mấy tiểu tử tức giận lão Ngụy đến nghiêng răng giậm chân.

Hoa Diệu Sân có gặp qua Ngụy cô nương mấy lần. Quả nhiên xuất thân là Giang Nam mỹ nữ, gương mặt tựa như bạch ngọc nổi bật với một thân y phục màu lam, khí chất thanh tú nhàn nhã biểu lộ rõ ràng không

thể nghi ngờ. Tuyệt đối là một tiểu giai nhân đáng giá cho tiểu tử khắp nơi tranh giành. Nữ hài tử như vậy thật rất tốt. Tốt đẹp đến mức Hoa Diệu Sân lòng dạ độc ác cũng nhịn không được muốn chúc phúc cho nàng.

Nhưng mà...chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra. Một ngày nọ trên trần Thanh An xuất hiện một đám người, cầm đao kiếm vung loạn, từ cửa trần đánh lên. Lúc ấy lão Ngụy có việc phải rời đi, chỉ để lại cô nương một mình xem quán. Chờ lão Ngụy trở về thì thấy một thanh niên trẻ tuổi vận bạch y mang ngân kiếm đang rút thanh kiếm của hắn ra khỏi ngực nữ nhi của lão. Sau đó, hắn lấy tư thái kẻ chiến thắng kỹ mã rời đi, chỉ để lại một tàn thi cùng vô số hàng quán bị đập phá nát vụn.

Lão Ngụy chỉ còn biết đến ôm xác nữ nhi, còn Hoa Diệu Sân muốn đến hỏi thăm tin tức cũng chỉ kịp thấy dấu hiệu phái Hoa Sơn trên thân kiếm của kẻ kia. Sau đó y phải lưu lại bên lão Ngụy đang bị thương đến khóc không ra nước mắt.

Buổi tối hôm đó khi lão Ngụy đang túc trực bên linh cữu, Hoa Diệu Sân đi đến, y muốn lão Ngụy vì y làm một chén đậu hủ hoa.

Lão Ngụy không nói gì, yên lặng vào trù phòng. Không lâu sau mang ra một chén thật ngon. Bàn tay bưng bát vẫn run rẩy không ngừng.

Hoa Diệu Sân tiếp nhận, uống một hơi cạn sạch. Sau đó, y nói với lão Ngụy, thù lao này y nhận, trong vòng vài ngày nữa sẽ dâng cho lão cái đầu người mà lão muốn. Sau đó nữa, y rời đi trước ánh mắt kinh ngạc của lão Ngụy, ra khỏi Thanh An tiểu trần nọ.

Muốn điều tra hành tung của một người rất dễ, đặc biệt là người đó hăng say tán dương thành tích to lớn của bản thân trong chốn giang hồ, vậy nên muốn mượn lời đồn khắp chốn để tìm hắn quả thật là không tốn bao nhiêu công sức.

Sát nhân giả, nhân hằng sát chi (Theo tự hiểu là “giết người thì sẽ thu hút sự chết chóc vào mình”, nhưng không chắc có phải là “Giết người một lần, mãi mãi giết người” hay ko). Nhưng mà Hoa Sơn đệ tử Nhạc Quan Quân hiển nhiên không biết điều này. Khi hắn đang ở trong một tửu lâu khoe khoang chính mình một kiếm đấu với bảy ngựa hàng yêu trừ ma bảo vệ chính nghĩa vĩ đại như thế nào thì, Hoa Diệu Sân xuất hiện.

Khuôn mặt bôi bạch phấn chính là kim tự chiêu bài của y. Dưới ánh mặt trời nó càng phát ra vẻ trắng bệch dữ tợn.

Khắp nơi đều biết đây chính là đại biểu cho tử vong. Cho dù là hiệp khách thì cũng bị sợ hãi mà lui ra sau vài bước.

Không cười. Đối với lũ bại hoại đến mức này, khinh thường trào phúng. Ngón tay ở trong không trung bắn ra, vô số độc châm nhỏ và mảnh ghim khắp toàn thân Nhạc Quan Quân. Trên châm có độc được mạn tính, đủ để khiến hắn ta phải tươi sống đau đớn đủ mười hai thì thần rồi mới đi gặp Diêm Vương.

Nhạc Quan Quân không phải không muốn chống cự. Chỉ có điều đối thủ của hắn lại là Hoa Diệu Sân, chuyên gia dụng được Hoa Diệu Sân. Khoảng khắc y vừa xuất hiện, trong không khí đã tràn ngập hương hoa quái dị nhàn nhạt, sau khi hít phải thì không thể động đậy nữa, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Hoa Diệu Sân ghim sống mình thành con nhím. Độc trên châm càng làm cho hắn lớn tiếng khóc thét, muốn sống không được, muốn chết không xong.

Đường Cát Tường thề, hắn tuyệt đối không phải cố ý muốn phá hư chuyện tốt của Hoa Diệu Sân. Hắn chỉ là tò mò thôi mà.

Nếu như một người, đang trốn trong sương phòng của tửu lâu hạnh phúc hưởng thụ mỹ thực, đột nhiên bị tiếng quỷ khóc như sói tru dọa cho hoảng sợ nhảy dựng khỏi ghế, thì người này hẳn là có quyền mưu cầu một lời giải thích hợp lý chứ a. Vậy nên, Đường Cát Tường đi ào ào ra cửa bên mình, đường đường chính chính đẩy cửa bên chỗ người ta. Sau đó làm ngay một động tác rất cực đoan — thối lui bảy bước.

Là ai? Ai độc ác đến mức phóng ra được vật có độc tính mạnh dày đặc khắp phòng như vậy a? Cái này phi thường gây hại còn để lại tác dụng phụ a. Người bình thường nghĩ trúng thứ này thì rất dễ nghiện, người

luyện võ sau khi nghỉ xong, nội tạng sẽ phải chịu nhiều tổn thương khác nhau. Hơn nữa thứ này phản ứng với nội công rất mạnh, nội lực càng lớn thì thương tổn càng nhiều.

Nói chung loại dược phẩm này có tác dụng ma túy thần kinh. Dược hiệu mãnh liệt, so với mê dược tốt nhất cùng Nhuyễn Cốt Tán còn tốt hơn nhiều. Bất quá quá trình thu thập điều chế ra nó nếu không phải chuyên gia có nghiên cứu chính thức thì sẽ không thể nào hiểu được. Hơn nữa xem ra nó bị khóa chế bên trong sương phòng này, nếu không phải Cát Tường mở cửa ra thì nó sẽ không thoát ra được, người phóng độc nhất định là một cao thủ trong cao thủ.

Tự đứng lại ngứa nghề. Từ khi Hoa Diệu Sân rời đi, trong Đường Môn chẳng còn ai đấu nổi với hắn. Người khác mặc dù cũng dùng được, nhưng không thể nào đạt đến trình độ của bọn họ, một chút tính khiêu chiến cũng chẳng có. Khó mà gặp được một cao thủ đồng hành, không tỷ thí làm sao được?

Lập tức, một bả dược phẩm liền được tung ra, hóa giải dược vật trong không khí, một bên mở đường cho mình một bên khắp khởi mừng thầm đi vào trong, cao giọng nói: “Bên trong là vị cao nhân nào? Đường Cát Tường đặc biệt đến bái phỏng.”

Mọi thứ nhất thời đứng hình.

Hoa Diệu Sân nguyên bản đang thưởng thức kẻ kia đang chết đi sống lại nhưng không có cách nào hóa giải thảm trạng. Không nghĩ đến đột nhiên ở đâu có một bả dược phẩm vô duyên vô cớ được phóng ra, giải trừ dược vật do mình bố trí, sau đó lại nghe thấy một thanh âm quen thuộc nương theo tiếng bước chân truyền vào lỗ tai, phá hủy ngay lập tức biểu tình nghiêm túc của y. Ngay lúc y bắt đầu có dấu hiệu nhức óc thì thấy được người kia.

Sao hắn lại xuất hiện ở chỗ này?

Cát Tường cũng rất kinh ngạc, không nghĩ đến trong sương phòng này lại có hai người hình thù kỳ lạ khác người.

Một người khuôn mặt méo mó, toàn thân ghim đầy kim châm như nhím. Nói thật, hắn vặn vẹo mặt đến mức ngũ quan đều bị biến dị hết cả, căn bản không có cách nào phân biệt đâu là hành hạ đâu là củ tỏi cả. Cho nên, Cát Tường bó tay không nghiên cứu thân phận hắn nữa.

Người còn lại, y quan chính tề, thoát nhìn rất giống một công tử ca nhã nhặn hữu lễ, nhưng trên mặt y lại có một tầng bạch phấn dày cộm, ánh chùng đâu cũng nửa tắc là ít. Kẻ khác căn bản nhìn không ra chân diện mục của y. Nhưng đôi mắt kia lại tạo cho Cát Tường cảm giác rất thân quen. Hắn nghĩ còn không bằng nói luôn, trực tiếp hô ra tên của đối phương:

“Tiểu Diệu, là người hả?”

Đường Cát Tường? Thất kinh. Quyết định thật nhanh, bỏ qua màn trừng phạt họ Nhạc. Chũy thủ vẫn giấu trong tay áo này giờ vươn ra, vẽ trong không khí một độ cung hoàn hảo rồi cất rơi đầu của họ Nhạc. Đồng thời đá bay cửa sổ, rút lui.

Đường Cát Tường phản ứng cũng không chậm. Ngay lập tức đuổi sát phía sau thân ảnh của Hoa Diệu Dân. Thật vất vả mới có được tung tích của y, sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy chứ? Còn muốn chạy sao? Không có cửa đâu!

10. Chương 10

Võ công của hai người không chênh nhau nhiều, kinh công cũng vậy. Hoa Diệu Sân vòng quanh thị trấn này hết mười vòng từ lúc hùng đông cho đến khi trăng bò lên chằm chằm giữa trời mà địa phương nào đi được cũng đi hết sạch rồi mà vẫn không có cách nào thoát khỏi bóng dáng sau lưng. Đợi đến lúc y hiểu được có tiếp tục truy truy đuổi đuổi nữa thì tình hình cũng chẳng khá khẩm gì hơn, y đã mệt đến mức chẳng muốn chạy tiếp nữa.

Quên đi, cần gì lẩn trốn chật vật khổ sở như vậy. Hoa Diệu Sân y cũng không mắc nợ Đường Cát Tường, trực tiếp đối mặt với hắn thì đã sao?

Vì vậy, trên mái một gian phòng, Hoa Diệu Sân dùng chân, xoay người lại đối mặt với Đường Cát Tường đã chạy đến phía sau.

Thở hổn hển, Hoa Diệu Sân chạy mệt mà Đường Cát Tường đuổi theo cũng chẳng khá hơn. Khoảng cách trước sau cho hắn biết chỉ cần ráng tiến thêm chút nữa là có thể chạm đến Hoa Diệu Sân, vậy mà từ đầu đến cuối muốn “tiến thêm chút nữa” lại giống như vượt qua muôn vàn khó khăn. Tuy đã sử ra hết bản lĩnh cũng không có cách nào thu hẹp khoảng cách, cảm giác thật không hay ho gì.

Vất vả lắm Hoa Diệu Sân mới chịu đành chỉ cước bộ, Đường Cát Tường vội vàng nắm chặt cơ hội bay đến trước mặt y “điểm danh”.

“Theo ta lâu như vậy, ngươi rất phiền đấy!” Không nhận được, khẩu khí cũng không thân thiết cho lắm.

“Không nên dùng thái độ như vậy nói chuyện với ta chứ.” Có chút ủy khuất, tận lực không nhìn đến cái đầu người trong tay y. Ác, người sau khi chết đúng là không đẹp mắt chút nào, vậy mà Tiểu Diệu còn giữ nó bên người nữa.

“Vậy ngươi muốn ta nói thế nào?” Từ khi rời khỏi Đường Môn thì không còn muốn nghĩ đến nguyên nhân phải rời đi nữa. Tận trong tim ngoại trừ ý niệm tích trữ lực lượng thì không muốn có bất kì suy nghĩ nào khác. Nếu không...trái tim sẽ rất đau đớn. Cho nên thái độ đối với Đường Môn, đối với người trước đây cùng chung một nhà, cùng là huynh đệ, cũng đả đo không biết nên như thế nào cho thỏa đáng. Chỉ là...y thật sự không muốn quay về túp lều xưa cũ (nhớ lại chuyện xưa), như vậy rất phiền toái.

“Ân, nói thế cũng được.” Gật đầu đồng ý, “Quên đi, chấp nhất nhiều làm gì, dù sao ngươi vẫn là huynh đệ của ta, chẳng cần chú ý mấy chuyện này. Được rồi, ngươi có biết tại sao lúc này ta lại lang thang trong giang hồ không?”

“Quý biết.” Không thể phủ nhận, nghe Cát Tường nói lòng y vẫn nóng lên. Dù sao cũng là thanh mai trúc mã từ nhỏ lớn lên bên nhau, tình nghĩa từ thuở ấu thơ chính là kho báu quý giá nhất của một người, cho dù sau này có bị rất nhiều biến cố che phủ thì, nó vẫn có thể tồn tại.

“Ta đến là vì ngươi đó.”

“Vì ta? Ha ha ha ha ha ha ha... Vì muốn giải quyết ta chứ gì? Đường Môn rốt cuộc đang tính toán cái gì vậy?”

“Không có lý do gì muốn giải quyết ngươi a. Ta xuất môn là vì ủy thác của lão cha và người – nào – đó, đi một chuyến này cho xong. Nói thật, ngươi giúp ta tranh thủ được một khoản tiền không ít đấy. Bây giờ ta có đủ tiền đến biên cảnh chơi rồi.

“Môn chủ ư?”

“Ân, cha nói, hy vọng ngươi có thể cùng người hảo hảo nói chuyện. Thời gian và địa điểm do ngươi quyết định, sau đó báo cho người biết. Ta đoán cha hơi khó tiếp nhận sự thật là ngươi đã trở thành sát thủ. Nếu ngươi thật muốn nói chuyện với người thì tốt nhất là chuẩn bị tâm lý đi, cha mà đã dài dòng thì...Ồi!”

“Việc này...không can hệ gì đến người cả.” Không có khả năng không bị rung động. Dù sau môn chủ cũng là người nuôi dưỡng mình lớn lên mà.

“Ta cũng cảm thấy vậy. Ngươi muốn là sát thủ hay không thì cũng là ý muốn của ngươi thôi, cha hẳn nghĩ nhiều quá rồi. Cho nên giờ ta muốn chuyển đạt ý chính thôi, là chuyện tình yêu của người – nào – đó.”

“Người nào chứ?” Tâm lý đột nhiên có dự cảm không được tốt đẹp cho lắm, lòng bàn tay bắt đầu đổ đầy mồ hôi.

“Thì đại ca của ta, Đường Vô Y.”

“Ta không muốn nghe.” Vô thức xoay người đi, lại bị Cát Tường kéo về.

“Ngươi muốn nghe. Đây là điều rất quan trọng.”

“Ta không nên nghe. Ta và hắn đã không còn quan hệ gì nữa.”

“Thật sự không ư? Ta không biết nhưng tự bản thân ngươi biết.” Thêm sức kéo y lại, dùng thái độ nghiêm túc rất hiếm thấy. “Ngươi nhất định phải nghe.”

“Thật sự muốn ta nghe sao?” Từ đôi mắt của Cát Tường nhìn ra sự kiên trì của hắn. Đường Cát Tường rất ít khi có ánh mắt nghiêm khắc như vậy, cho nên có thể chứng minh một điều — hắn đang nghiêm túc. Lúc cần thiết, để đạt được mục đích, hắn sẵn sàng sử dụng vũ lực. Nhiều năm làm huynh đệ như vậy Hoa Diệu Sân còn không rõ hắn hay sao? Bất quá y cũng không phải kẻ yếu nhược để ai muốn làm gì thì làm. Nếu Cát Tường muốn ép y làm việc y không thích thì cũng không dễ dàng như vậy đâu.

“Đúng vậy.”

“Ngươi đang ép ta?!”

“Đương nhiên.” Hoa Diệu Sân hiểu Đường Cát Tường, Đường Cát Tường sao lại không hiểu Hoa Diệu Sân? Nhìn thấy ngọn lửa trong mắt y, tự nhiên sẽ biết y suy nghĩ cái gì. Vì vậy hắn gật đầu rất dứt khoát, cũng chuẩn bị tâm lý thật tốt.

“Ngươi biết hậu quả khi bức ta.”

“Ngươi cũng biết ta đã nói là phải nói cho hết.”

“Tức là không cần thương lượng bàn cãi nữa.”

“Coi như vậy đi.”

“Tốt lắm, tiếp chiêu!”

Lời còn chưa dứt thì một chưởng đánh tới Cát Tường đã gần trong gang tấc, tay kia cẩn thận rút đầu người về.

“Âm hiểm.” Nghiêng người tránh chưởng phong. Cát Tường hơi chút thối lui rồi ngay lập tức xông đến, sử dụng đấu pháp cận chiến.

“Ngươi cũng khác gì hả.” Không tránh không khoan nhượng, trong nháy mắt đã cùng Cát Tường quần thảo một trận. Ý định dùng kiếm đánh xáp lá cà hướng một tên không biết đã hết hy vọng hay chưa, hảo hảo bộc lộ rõ quan điểm của y.

Trận vật lộn này đánh rất lâu.

Sau khi mặt mũi đã hứng rất nhiều nắm tay, Hoa Diệu Sân dùng một quyền dứt khoát đánh cho Cát Tường văng vào một góc mái nhà, gương mặt không nổi nữa.

“Hừ!” Lão đảo đứng lên, nhổ một ngụm huyết ra khỏi miệng, Hoa Diệu Sân không thèm nhìn đến Cát Tường nữa mà trực tiếp rời đi luôn. Còn Cát Tường cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng lưng của hắn dần biến mất dưới ánh trăng.

Thật sự là hết hơi để đuổi theo rồi. Cát Tường cười cười than thở.

Lâu như vậy không gặp, không ngờ nắm đấm của y cũng nặng hơn nhiều, xuống tay cũng rất tàn nhẫn. Chẳng lẽ làm sát thủ lâu ngày thì đến cách khống chế lực tay cũng không nhớ sao? Ô, trên mặt trúng vài quyền của y, kiểu này xem ra vài ngày tới chẳng ăn được thứ gì cho đàn hoàng rồi.

Đương nhiên chính mình cũng hạ thủ không lưu tình. Tiểu Diệu cũng không khá hơn hắn là bao đâu.

Kỳ thật nhiệm vụ lần này cũng chỉ mới hoàn thành có một nửa. Chuyện mà đại ca nhờ mình chuyển lời mình còn chưa kịp nói. Bất quá thấy Tiểu Diệu kích động như vậy, thậm chí không tiếc đánh nhau cùng mình chỉ để cản mình không nói ra những lời đó, chứng minh mọi thứ còn không phải đã chấm hết, đại ca có vẻ vẫn còn hy vọng. Mặc dù lần này không nói được, nhưng cũng không gấp, thời gian dù sao cũng còn nhiều. Cho đại ca chờ đến khô héo luôn ~.

11. Chương 11

Cả một đoạn đường dốc toàn lực chạy như điên, gần như dùng tốc độ nhanh nhất từ trước đến nay mà chạy, ngay cả trước đây có chạy trốn chết cũng chưa nhanh được như vậy. Nhưng mà nếu không làm thế thì tâm tình rối loạn không có cách nào nghĩ thông được sẽ đem y bức điên mất.

Phản ứng đối với hai chữ “Đường Môn” chẳng là gì so với ba chữ “Đường Vô Y”. Nguyên nhân ư, tự mình cũng biết, nhưng quả thật không biết phải làm sao đối mặt.

Năm đó khi tỷ tỷ còn tại thế, mình gần như xem hấn là đại ca. Sau khi tỷ tỷ gặp nạn, hấn liền trở thành chỗ dựa tinh thần duy nhất của mình. Ngày tháng dần trôi qua, tình cảm của mình dành cho hấn dần dần ngưng kết thành thân tình, hữu tình, thậm chí còn có một thứ...gọi là tình yêu. Loại tình cảm này sâu đậm mà thâm hậu, thế nên trong suốt bảy ngày đó, thần trí hoàn toàn không rõ, thứ gì cũng không biết, vậy mà lại nhớ được bản thân đã yên tâm mà rơi nước mắt trong khoái cảm mập mạp hợp mạnh mẽ như thế nào.

Lúc đó có phải mộng hay không, thân thể chính mình biết rõ nhất. Di chứng sau khi kiệt liệt giao hoan vẫn còn chút tồn tại mơ hồ mãi đến sau khi bản thân đã thanh tỉnh, khiến cho y cảm thấy túng quẫn không biết phải làm sao. Nhưng chính vì thế mà y đã biết, đó tuyệt đối không phải là một hồi xuân mộng vô ngân.

Muốn hỏi một chút ý nghĩa của hấn, muốn biết y đã nghĩ gì lúc đó mà ôm lấy mình, càng muốn biết sâu trong trái tim của hấn, mình có vị trí gì, có tồn tại hay không. Nhưng mà vẫn không được, dây dưa mãi không thừa nhận, những tưởng thời gian vẫn còn rất nhiều, nào có ai ngờ đến cuối cùng lại dẫn đến kết quả khiến người muốn nói cũng không có cách nào để nói.

Nhớ đến hấn, khắc ấn trên trán lại mơ hồ co rút đau đớn. Hấn nắm lấy bàn tay lạnh như băng của mình khi rời khỏi Đường Môn, cho đến bây giờ độ ẩm ấy vẫn thi thoảng thiêu đốt trái tim đau đớn của mình.

Quên đi, không nên tiếp tục mộng tưởng nữa. Điều cần làm bây giờ là đem đầu của kẻ này đến đưa cho lão Ngụy, sau đó lại tiếp tục kiếp sống sát thủ của mình.

Không lâu sau đó, Hoa Diệu Sân lại tiếp nhận một lần sinh ý nữa. Lần này, y trà trộn vào đội ngũ bảo tiêu tiêu cục, đợi cơ hội xuất thủ.

Đây là một tiêu cục tầm trung, trong giang hồ cũng không nổi danh lắm, sinh ý thông thường chính là áp tải vài thứ bảo bối đáng giá. Nhưng vào một ngày nọ, một khách nhân kì bí tìm đến cửa, muốn bọn họ áp tải “Huyết Ngọc Nhân Sâm Vương” trong truyền thuyết đến địa điểm chỉ định, chính vì thế mà tiêu cục mang tên “Vô Ưu” này đã trở thành tiêu điểm trong chốn giang hồ.

“Huyết Ngọc Nhân Sâm Vương” vốn là thánh dược có tác dụng khởi tử hồi sinh thậm chí có thể giúp trường sinh bất lão trong truyền thuyết, người trong giang hồ vốn đối với nó nhỏ dãi ba thước. Tin tức vừa truyền ra, nó liền như một đoá tiên hoa tản ra mùi thơm dày đặc ẩn chứa mĩ vị mật ngọt, hấp dẫn điên cuồng phong lãnh điệp từ khắp nơi trong giang hồ lần tìm đến. Mà tiêu cục “Vô Ưu” phụ trách áp tải đoá tiên hoa này nghiễm nhiên trở thành cái gai đâm vào mắt cần phải nhổ bỏ.

Người trong tiêu cục sớm biết tiếp nhận kì sinh ý này tức là phải chịu hậu quả, bọn họ thật ra không sợ hạng người tham lam như lang như hổ, thứ duy nhất khiến bọn họ sợ hãi, chính là giang hồ đệ nhất hái hoa tặc Vệ Ti Không ra chiến thiếp công khai.

Trong chốn giang hồ người chưa từng xuống tay giết người gần như không có. Không kể đến Hoa Diệu Sân thân là sát thủ đã nợ bao nhiêu mạng người, bản thân “nhã tặc” Vệ Ti Không luôn có tên trên bảng truy nã, hai tay đã nhuộm máu không ít người. Càng đáng xấu hổ hơn là, máu trên tay gã phần lớn đều là nữ tử. Nói cách khác, gã không chỉ là đạo tặc mà còn là một hái hoa *** ma hạ lưu vô sỉ tiền gian hậu sát.

Cạn bã như vậy khiến ai gặp được cũng muốn giết chết. Nhưng những năm gần đây sau khi gây án, Vệ Ti Không đều có thể trốn thoát giữa vòng vây của mọi người, dựa vào cái gì? Đương nhiên là nhờ một thân võ công cao cường đến mức kinh khủng rồi.

Vệ Ti Không đưa ra thiếp thưởng đoạt, chủ nhân tiêu cục đương nhiên không dám khinh tâm. Sau khi trải qua một thời gian dài lo lắng bàn bạc, bọn họ quyết định bỏ ra một số tiền lớn mời một người chuyên trách

đổi phó với Vệ Ti Không, vì vậy chọn kẻ dễ dùng tiền thu mua nhất trong thất đại sát thủ tốt nhất giang hồ — Hoa Diệu Sân vì vậy mà trở thành tuyến phòng thủ của họ.

Bây giờ y đang lẫn trong đội ngũ tiêu cục, chờ đợi con mồi xuất hiện.

Một thân vải đen biểu thị cho việc tử thủ áp hàng, bạch phấn trên mặt cũng tẩy đi, để lộ ra khuôn mặt búp bê mang theo vài phần non nớt, nhìn thoáng qua cứ như một hài tử còn chưa dứt sữa, trên trán cột một dải băng đen, che khuất đi khắc ấn kinh thể hải tặc của y. Trừ da tay quá mức trắng trẻo của mình, y mặc một thân trang phục như vậy lẫn trong đám tiêu sư, quả thật nhìn không ra.

Kiên nhẫn đi đường, kiên nhẫn chờ đợi. Dọc đường đi cũng có gặp chút phiền toái nho nhỏ, nhưng chút vất vả này tiêu cục có thể tự mình giải quyết. Kẻ cần đến còn chưa đến, y quyết định chưa ra tay. Nếu thật muốn ra tay cũng không phải là với mấy kẻ quê mùa kỹ năng kém này, phải là người phù hợp mới có thể khiến y nâng cao thân phận.

Thời gian chờ đợi cũng không lâu lắm. Vệ Ti Không đã viết rất rõ trong thiệp, trong vòng năm ngày đi đường gã nhất định sẽ xuất hiện. Đã qua bốn ngày, còn lại một ngày kẻ ra cũng không dài.

Quả nhiên, giữa Ngọ ngày thứ năm, Vệ Ti Không một thân hoa phục tốt cuộc đã xuất hiện rồi.

Toàn thân trang phục lộng lẫy tung bay phấp phới, tựa như một quý công tử đang định xuất môn du xuân. Khuôn mặt trắng nõn, tu mi phượng nhãn, môi hồng răng trắng, là dạng nam nhân mang khuôn mặt có chút nét của nữ nhân lại anh tuấn hiếm thấy. Hoa Diệu Sân chú ý đến trên mặt gã có đánh một tầng phấn nhạt, trên tay phải là quạt lụa màu trắng phiêu a phiêu, đầy một vẻ phong lưu hào phóng. Hoa Diệu Sân phải thừa nhận, nam nhân này rất có tư chất làm hái hoa tặc.

Nhưng gã thích hái hoa là chuyện của gã. Chính mình vốn là sát thủ, nhận tiền của người ta thì phải thay người ta trừ hại. Vì vậy một mình y vọt lên, tựa như con tiểu thái điểu mạnh mẽ tiên phong, vung về huy đao chém loạn xạ.

Ngay từ đầu, Vệ Ti Không còn cảm thấy tiểu tử này rất thú vị, chém hoài chém mãi mà cũng không tìm được chỗ nào chuẩn xác, đến cả tóc gáy của mình cũng chạm không được, vậy nên trong khi một đám người đang cẩn thận trông chừng thì gã chỉ thản nhiên phe phẩy cây quạt quan sát. Đợi đến khi gã phát hiện có vấn đề thì đã gần như không kịp nữa rồi.

Khí huyết bốc lên cuộn cuộn. Trong không khí mơ hồ có cảm giác khiến người ta hít thở không thông. Lập tức Vệ Ti Không lạnh mặt, năm ngón tay cung thành trảo, trực tiếp nhảy về phía trước muốn bắt người.

Ngoài dự đoán là, thân hình thoạt nhìn không lớn không nhỏ chân tay luống cuống kia lại có thân pháp dị thường trơn trượt. Một kích chứa đầy kinh khí xuất ra nhưng lại thất bại, chỉ miễn cưỡng xé được ống tay áo của y. Lập tức sắc mặt hai người cùng nổi lên biến hóa.

“Người là người phương nào?” Trầm giọng gầm lên. Không hổ danh là phiên phiên công tử trọng sĩ diện, trong một thời gian ngắn đã điều chỉnh sắc mặt lại trạng thái nguyên bản, không còn chút nào biểu hiện chật vật trước mặt người khác.

“Là kẻ muốn mạng của người.” Hoa Diệu Sân đứng yên bình tĩnh, trấn định mà ngạo mạn trả lời, không còn cố tình giả vờ là hạng tôm tép như vừa rồi nữa. Trong lòng y khẽ giật mình. Thân pháp của mình đã rất nhanh rồi, gã cư nhiên còn kịp xé tay áo của mình. Quả nhiên là đáng sợ.

“Ồ? Người có bản lĩnh này sao?”

“Vì miếng cơm thôi.”

“Người nhất định không phải người của tiêu cục. Ta trả giá gấp đôi bọn họ.”

“Cái gì?”

“Ta muốn người rời đi, đừng cản đường.” Quả nhiên là kẻ thức thời, có thể nghĩ ngay đến dùng tiền mua chuộc để giảm xác suất thất bại của mình. Thật sự là cáo già giảo hoạt. Lập tức, trên trán của những người trong tiêu cục đều toát mồ hôi lạnh. Không có biện pháp, ai bảo Hoa Diệu Sân vốn là kẻ vì tiền hành sự a.

“Ô, Vệ lão đại quả nhiên hào phóng.” Hoa Diệu Sân cười, rất khinh rẻ loại đề nghị nọ. “Bất quá dư luận có thể phá hủy sinh ý của ta, sau này còn ai dám tới nhà nữa?”

“Nói vậy là ngươi không đồng ý?”

“Đúng! Muốn động thủ thì vượt qua ta trước đã.”

“Hảo.”

Lời vừa nói ra, thân hình như đại điêu đã lao vụt đến. Một hồi cương đối cương chính thức khai hỏa.

Này không phải luận võ bình thường, đây chính là đấu đến chết. Chỉ cần giết được kẻ trước mặt, có thể dùng mọi phương pháp. Vệ Ti Không mặc dù khoác lên bề ngoài quý công tử, xuống tay lại rất âm độc. Hơn nữa một thân nội lực tu vi gần như sâu không lường được, Hoa Diệu Sân không thể giành được từ gã chút thượng phong nào.

Đương nhiên, Hoa Diệu Sân cũng không phải đèn dầu cạn. Mới vừa rồi cố tình diễn một vở hài kịch chính là để tiếp cận Vệ Ti Không, tại trên người gã hạ xuống được vật mạn tính. Chỉ cần chống giữ qua trận này, chờ cho khí huyết vận chuyển khiến được tính phát tác là được rồi, đến lúc đó Vệ Ti Không có muốn đánh cũng chẳng còn khí lực đâu mà đánh. Chỉ cần chống giữ qua trận này...

Nhưng mà...muốn chống giữ quả thật rất khó khăn a.

Càng đánh khuôn mặt của Hoa Diệu Sân càng tái nhợt. Mồ hôi lạnh một giọt lại một giọt tiết ra, theo đường cong trên khuôn mặt lăn xuống, nhưng mà ngay cả thời gian lau sạch y cũng không có, hai tay chỉ có thể vội vàng ứng phó công kích liên miên tựa như nước chảy không chút nào gián đoạn của Vệ Ti Không.

Mồ hôi của Hoa Diệu Sân bốc hơi trong không khí, tỏa ra một mùi hương thản nhiên. Da thịt tái nhợt gần như trong suốt đến mức có thể nhìn thấy mạch máu màu xanh, mơ hồ mang theo vài phần tình sắc. Vệ Ti Không nhất thời bị hấp dẫn, không khỏi thở dài:

“Không ngờ ngươi lại là một vưu vật.”

“Ách?” Không hiểu ý tứ của gã.

“Đang đánh nhau mà còn có thể khơi mào *** của ta, ngươi là người đầu tiên. Ta ra giá gấp ba.”

“Có ý gì?”

“Gấp bốn. Ngươi đi đi. Chờ ta chiếm được Huyết Ngọc Nhân Sâm Vương sẽ tiếp tục yêu thương ngươi.”

Nghe rõ rồi, nhưng lại càng thêm phần nộ. Quyết tâm giết gã càng thêm kiên định. Sau một tiếng cười lạnh, trên tay lại gia tăng ba phần khí lực.

“Tính tình thật xấu, bất quá ta thích.” Vệ Ti Không nhất thời ứng phó không kịp nhưng vẫn tiếp tục trêu chọc. Gã đã nhìn ra nam tử thanh tú trước mặt này không có thói quen nghe mấy lời này.

“Giữ được mạng đi rồi nói.”

“Ý của ngươi là...sau trận này ngươi sẽ nguyện ý theo ta? Hảo hảo, ta sẽ không bạc đãi ngươi đâu.” Vừa nói xong, gã liền mặc kệ chiêu thức đã dùng hết, toàn thân đánh úp về phía Hoa Diệu Sân.

Tốc độ cực nhanh, Hoa Diệu Sân trở tay không kịp, bị gã ôm trọn. Nhuyễn ma huyết trên lưng cùng thụy huyết đều bị điểm trúng, lập tức chỉ có thể mềm nhũn, không tự chủ được mà ngã xuống đất. Trước khi mất đi ý thức, y chỉ có thể thấy được tiểu nhân gian trá của Vệ Ti Không.

“Gia hỏa khó chơi, xong chuyện sẽ tiếp tục đối phó với ngươi.” Vệ Ti Không thả cho y ngã trên đất. Trêu chọc trên mặt cũng thu liễm rồi. Gã nhìn về phía những người trong tiêu cục bằng ánh mắt cực đoan lãnh khốc. “Cư nhiên có dũng khí thỉnh người về đối phó với ta. Các người thật to gan.”

“Gan cũng không to lắm, không bằng ngươi.”

Trong đám người đang lo sợ run rẩy nhìn hồ đố chuẩn bị tấn công lại truyền ra tiếng nói lãnh đạm thậm chí còn rất ngạo mạn của một người. Thanh âm trầm thấp tràn đầy từ tính, cũng ẩn hàm uy nghiêm.

“Kẻ nào?” Thanh âm như vậy, dĩ nhiên mang theo cảm giác uy hiếp vô danh, chuyện tưởng đã bị mình không chế lại thay đổi, sắc mặt Vệ Ti Không lại bắt đầu biến hóa.

“Ta nghĩ ngươi không biết, chính mình đã phạm vào bao nhiêu lỗi rồi.” Từ trong đám người bước ra một hán tử lông mi tế nhân (mày dày mắt hẹp), trong ánh mắt của hắn mang theo vài phần thương tiếc nhìn Hoa Diệu Sân đang té ngã trên mặt đất, ngữ khí thản nhiên đã quyết định xong vận mệnh của Vệ Ti Không.

12. Chương 12

Nếu có thể sống sót trở về, Vệ Ti Không thề gã sẽ một lần nữa hảo hảo làm người, nhưng mà gã không còn cơ hội nữa rồi.

— Tại sao kẻ luôn thích làm ác lại phát ra được lời thề như vậy? Bởi vì nam nhân kia đã sử ra thủ đoạn ác độc nhất đối với gã: phân cân thác cốt thủ. (chặt gân vận xương)

Nam nhân mày rậm mắt to kia không ngờ lại là nhất lưu cao thủ ẩn mình trong giang hồ. Thủ pháp phân cân thác cốt của hắn thật sự là tuyệt diệu.

Tại sao Vệ Ti Không dám khẳng định võ công của đối phương như vậy? Bởi vì gã hiện đang được tự mình ném thử mùi vị cắt cân vận xương.

Gã dám cam đoan bản thân nghe được thanh âm đầu khớp xương cùng thịt của mình tách lia khỏi nhau. Nhưng mà gã không thể làm được gì để chống đỡ cả, bởi vì chỉ gần gã vừa nhúc nhích thôi là sẽ cảm giác được tư vị bị người bỏ ra thành trăm nghìn đoạn. Giữa lúc đau đớn, gã không khỏi suy nghĩ rất cuộc bản thân đã phạm phải bao nhiêu đại tội, để đáng phải bị nam nhân tưởng như chính phái nhưng lòng dạ lại độc ác này dùng thủ đoạn tàn độc như vậy đối phó với gã. Nhìn bộ dạng nam nhân nọ nhẹ tay nhẹ chân cẩn cẩn dục dục ôm lấy thiếu niên thanh tú bị điểm huyết lâm vào hôn mê kia an trí trong mã xa, không thể nào...

Không thể nghĩ nữa. Nếu còn tiếp tục đoán thì sắc mặt gã sẽ không chỉ là màu xám ngắt mà thôi. Hơn nữa cảm giác chết lặng càng lúc càng rõ ràng nói cho gã biết, tiếp tục như thế này thì dù nam nhân kia chịu ngưng hành hạ gã thì gã cũng trở thành tàn phế mà thôi. Vừa nghĩ đến hậu quả phải trở thành phế nhân, người mà ngay cả lúc bị cơn đau vận xương hành hạ cũng không kêu lên một tiếng như Vệ Ti Không cũng phải gào ra miêng: “Ngươi giết ta đi! Giết ta! Nếu không...Ngươi mau giết ta.”

“Nếu không thì sao?” Nam nhân nọ tựa tiểu phi tiểu khoan tay đứng nhìn, “Cả đời ngươi tội nghiệt sâu nặng, nghĩ muốn được giải thoát dễ dàng như vậy, có thể hay sao? Huống hồ ngươi đã phạm phải sai lầm không thể tha thứ, ta làm sao có được lòng tốt tha thứ cho ngươi hả?”

“Ta...ta rốt cuộc đã làm sai cái gì?” Không cam lòng, thật sự là không cam lòng. Gã tin chắc đây là lần đầu tiên nhìn thấy người này, không thể nào đắc tội gì với hắn để hắn ngang nhiên hành hạ mình như vậy?

“Ngươi mưu toan động vào người của ta. Không chỉ đáng chết, mà còn phải chết rất bi thảm.”

“Ta động vào ai chứ?” Người lợi hại như vậy, trong chốn giang hồ nhất định không người không biết. Gã từ lúc nào đụng chạm đến nhân vật lợi hại bậc này?

“Hừ, chính ngươi tự hiểu đi.” Vừa nói vừa xoay người muốn rời đi.

“Đừng đi, ngươi mau giết ta!”

“Sau nửa canh giờ, ngươi nhất định sẽ vì mạch máu toàn thân vỡ tung, thất khổng lưu huyết mà chết, mặc kệ là ai cũng cứu không được. Ngươi cứ yên tâm từ từ mà hưởng thụ đi.” (tưởng độc phát nhanh lắm chứ, ai dè nửa canh giờ, Hoa Diệu Sân oán kiêu gì cho hết nửa canh giờ? =))

“A...”

Giữa tiếng gào thét thảm thiết kia, nam nhân nọ khoái trá mỉm cười, vút đèn lên ngựa, theo bên cạnh mã xa, từ từ rời đi.

Lúc Hoa Diệu Sân tỉnh lại, trời đã khuya.

Huyết đạo đã sớm được giải, khí cơ toàn thân đã vận chuyển khá lưu loát. Y giống như cá chép vùng vẫy, từ trên chiếc giường xa lạ nhảy dựng lên.

Đây tuyệt đối là một gian phòng xa lạ mình chưa bao giờ tiến vào. Là ai, tại sao đem mình thả ở đây? Hắn rốt cuộc có ý đồ gì? Hắn...chẳng lẽ là Vệ Ti Không?

Vừa nghĩ đến Vệ Ti Không, toàn thân Hoa Diệu Sân đã nổi ác hàn, sắc mặt lại càng trắng thêm. Y vô thức cúi đầu, kiểm tra lại toàn thân của mình.

May mắn, y phục vẫn nguyên một bộ, hình như không bị động chạm gì, thân thể cũng không cảm thấy gì bất thường, nghĩ lại có lẽ cũng chưa phát sinh chuyện gì.

Đang muốn yên tâm thở ra một hơi, cửa liền bị đẩy ra, một nam nhân áo lam bưng mâm đi vào. Trên mâm là thức ăn toả mùi thơm ngào ngạt.

Hắn nhìn Hoa Diệu Sân đứng trong phòng, không khỏi nở nụ cười.

“Tiểu Diệu, tỉnh rồi sao?”

Thấy được mặt của hắn rồi, hô hấp của Hoa Diệu Sân vô thức đình chỉ.

Sao lại là hắn? Sao có thể là hắn?

Trái tim bị thiêu đốt đau đớn, tựa như nhiệt hỏa từ địa ngục. Trước mắt từng trận từng trận mê muội, cảnh vật đều trở nên mơ hồ, ngay cả dung nhan trường mi mắt phượng tuấn tú ở đối diện cũng lay động qua lại không ngừng, gần như không thể nhìn rõ.

Hoa Diệu Sân buộc phải vươn tay ôm lấy đầu mình, rên rỉ nói:

“Người đừng lắc lư nữa, chóng mặt quá.”

Người nọ buông mâm, đỡ lấy Hoa Diệu Sân, ngón tay thăm dò dưới mũi y, nhả nụ cười nói: “Tiểu Diệu, người đừng ngưng thở chứ, cứ hô hấp bình thường thì sẽ thoải mái hơn.”

— Được rồi, toàn thân trên dưới của Hoa Diệu Sân không bị mất mát không đau đớn không bị đả thương không trúng độc, y chỉ là ngưng thở lâu quá nên không thoải mái thôi.

Hoa Diệu Sân nghe vậy thì thả lỏng một chút, nhưng ánh mắt vẫn vô thức hướng về phía nam nhân:

“Người sao lại ở đây?”

“Ta vốn luôn ở đây. Người không nhớ rõ sao? Địa chỉ mà ta viết đưa cho người chính là chỗ này a.” Nam nhân cười tủm tỉm, ngồi bên bàn, đưa tay lấy thức ăn bày ra, “Đói bụng rồi, đến ăn chút gì đi.”

“Ta không thấy.” Hoa Diệu Sân bất động, chỉ cúi đầu nhẹ nhàng nói.

“Cái gì?” Lỗ tai của nam nhân rất thính, có nói nhỏ hơn nữa hắn cũng có thể nghe thấy, vậy nên hắn kinh ngạc ngẩng đầu. “Người nói cái gì?”

“Địa chỉ kia, ta không thấy. Ta làm mất nó rồi.”

Thở dài, đi qua ôm lấy Hoa Diệu Sân. “Vậy người nhất định không biết ta ở đây chờ người bao lâu nhỉ. Suốt nửa năm đấy. Người thật sự một chút cũng chưa từng xem sao?”

“Tại sao ta phải xem?” Bị chút trách cứ lẫn trong tiếng thở dài của hắn kích động, Hoa Diệu Sân không nhận được đáp trả, “Không phải người đuổi ta đi sao? Tại sao ta phải giữ lại địa chỉ người đưa? Ta giữ lại làm gì chứ? Không lẽ không có người thì ta không làm được chuyện gì sao?”

Nam nhân tựa hồ bị giật mình một chút. Ánh mắt hắn nhìn Hoa Diệu Sâm có chút đăm đăm. Mãi một lúc mà trong phòng một chút thanh âm cũng không có.

Không lâu sau đó, thanh âm thuần hậu như một loại rượu ngon của nam nhân vang lên: “Cơn giận lớn như vậy, hẳn là ngươi rất đói bụng đi. Đến đây, ăn chút gì đi, ta làm đây, ngươi nhất định sẽ thích.”

“Ta không ăn.”

“Ăn đi. Một khi đói bụng tính tình của ngươi sẽ rất xấu. Chờ ngươi ăn xong rồi, chúng ta lại hảo hảo nói chuyện.”

Nam nhân vừa nói vừa kiên quyết nhìn Hoa Diệu Sâm ngồi vào bàn ăn.

Thú thật kỹ thuật của nam nhân rất khá. Bất quá Hoa Diệu Sâm ăn mà không cảm nhận được vị gì.

Muốn nói chuyện gì? Có gì để nói đây?

Chuyện đã sớm kết thúc, nắm đó túi tiền nhỏ nhút vào trong tay cũng không thể sưởi ấm được đáy lòng rét lạnh của mình. Việc hắn tự tay khắc ấn ký đã trở thành thương tổn mà mình không có cách gì quên được.

Năm đó mình nhận tội, bởi vì mình biết bản thân thật sự mắc sai lầm, cũng bởi vì công phu không bằng kẻ khác nên mới bị đánh bại cùng thao túng, nhưng vào thời điểm mình cần được giúp đỡ nhất thì hắn lại không nghe cũng không hỏi. Nếu như trên thế gian này còn ai có thể vô hình tổn thương y, vậy người đó không phải người dành cho y.

Bây giờ còn hảo hảo nói chuyện làm gì nữa? Mình đã không còn là đệ tử Đường Môn, mà đã trở thành đại sát thủ trong giang hồ, còn chuyện gì cần nói với Đường Môn đại công tử này đây?

Cơn tức giận khiến y liên tục nhai thức ăn, không chú ý mình đã ăn bao nhiêu. Đợi đến khi nam nhân buồn cười gõ chén để gọi thần trí y quay về, y mới phát hiện mình đã chén sạch phần ăn của ba người.

“Tiểu Diệu, đúng là ngươi rất đói bụng ha.”

Nam nhân dọn sạch bàn, bày một bình trà thơm, chuẩn bị hoàn tất cho công cuộc “nói chuyện”.

“Tốt lắm, bắt đầu nào.”

Bụng no rồi, cơn tức trong người cũng bị thức ăn đánh bay đi đâu mất. Có chút buồn ngủ, mí mắt cũng thấy nặng nề. Hoa Diệu Sâm tựa vào ghế, chậm rãi nói: “Nói chuyện gì?”

“Nói chuyện sắp tới ngươi định làm sao?”

“Cái gì?”

“Ta kể ngươi biết, Đường Môn gần đây phát xuống lệnh triệu tập, yêu cầu tất cả đệ tử trong chốn giang hồ quay về nghe chỉ thị. Ngươi có muốn trở về hay không?”

“Tại sao?” Lệnh triệu tập của Đường Môn không phải muốn là phát, trừ phi có đại sự. Thế nhưng Đường Môn vốn yên tĩnh đã lâu, xảy ra chuyện gì đáng để tổng động viên như vậy?

“Bởi vì Đường Môn muốn khai chiến, mục tiêu: Động Đình Hồ.”

“Cái gì?” Kinh hãi, không kiềm được từ trên ghế nhảy dựng lên.

13. Chương 13

“Đường Môn đối đầu Động Đình Hồ?”

“Chính xác.” Cười tủm tỉm gật đầu, hoàn toàn xem như chuyện không đáng lo.

“Thảo phạt cục bộ sao?”

“Là chiến tranh toàn diện.” Ý cười trong mắt lóe lên hào khí.

“Không thể nào, chiến tranh toàn diện...điều này sao có thể chứ?”

“Tiểu Diệm, tỉnh táo chút nào. Đây là sự thật.” Nam nhân vươn tay giữ lấy hai vai Hoa Diệm Sân, mỉm cười.

“Tại sao?” Không dám tin. Đường Môn đã gần một trăm năm mươi năm không phát động quy mô trong chốn giang hồ, tại sao lần này lại cần...

“Người quen rồi sao? Nữ nhi của Động Đình Hồ Vương lợi dụng Nhiếp Hồn Kính quấy rối Đường Môn, vũ nhục này chúng ta không thể không đòi lại.”

“Là vì Nhiếp Hồn Kính?” Có lẽ, từ ngày Hồ phu nhân qua đời, Nhiếp Hồn Kính đã trở thành tà vật. Vì danh môn chính phái bạch đạo, đích thật có thể phát động một trận đại thảo phạt. Nhưng mà Đường Môn cũng không phải loại môn phái nông cạn đến mức lấy lý do khai chiến hoang đường thế này.

“Không phải. Chủ yếu a, là do Đường Môn hiếu chiến.” Nam nhân cười to, nói ra một lý do mà người bình thường chẳng thể hiểu được. “Việc Động Đình Hồ khinh thường Đường Môn là hành vi không thể tha thứ, hơn một trăm năm mươi năm qua Đường Môn không tạo nên sóng gió gì, cho nên khiến kẻ khác lầm tưởng là vô năng. Nếu đã vậy thì nhân chuyện này cho bọn chúng một chút giáo huấn cũng tốt.”

“Nói vậy là không còn đường lui nữa?” Không ôm chút hy vọng nào mà hỏi. Nhìn hấn khẳng định chắc chắn như vậy, nghĩ có lẽ chẳng còn gì thay đổi nữa.

“Không. Cho nên ta đến tìm người. Người không muốn tự tay báo thù sao?”

Không muốn ư? Đường Môn rất muốn. Bằng không tại sao y phải đi làm sát thủ? Nhưng mà...lấy danh nghĩa gì? Một kẻ bị trục xuất có thể tham gia vào hành động của Đường Môn sao?

“Dựa vào cái gì tìm ta?”

“Các trưởng lão đã có quyết nghị. Nếu trong trận chiến này người có thể lập nên công lao, bọn họ sẽ rút lại hình phạt dành cho người. Đến lúc đó, người vẫn sẽ là Đường Môn đệ tử đường đường chính chính.”

“Chính vì việc này mà người đến tìm ta?” Trong tâm vừa mừng vừa sợ, ngoài ra còn mang theo chút chua xót. Kinh ngạc vì có thể được rút lại hình phạt, vui mừng vì có cơ hội báo thù, chua xót chính là, hấn hình như...đến chỉ vì tìm kiếm chiến lực mà thôi.

“Không, nguyên nhân trọng yếu khiến ta tìm đến, chính là vì không muốn để người chạy thoát lần nữa.”

Cái gì?

Manh mẽ ngẩng đầu, thấy được ánh mắt ôn nhu mang đầy ý cười của hấn.

Trên dưới Đường Môn đều biết, Đường Vô Y không phải một người ôn hòa. Đôi khi hấn còn có thể rất tàn nhẫn. Bất quá bản tính của hấn người bên ngoài không thể biết nhiều.

Ở phương diện võ công, người nổi danh nhất Đường Môn ngày sau được mệnh danh là thiên tài có một không hai của Đường Môn Đường tam thiếu gia Cát Tường từng đánh giá thế này, nếu thời niên thiếu hấn không nỗ lực cố gắng không ngừng, thì vĩnh viễn hấn cũng không theo kịp đại ca thâm tàng bất lộ của mình.

Phong cách động thủ của Đường Vô Y tương đối lãnh khốc, nhưng lý do cùng trường hợp đáng để ra tay thì không nhiều. Đến tột cùng nếu hấn có động võ thì cũng chỉ vì một người mà thôi.

Khắp thiên hạ cũng chỉ có Hoa Diệm Sân có thể khiến hấn biểu lộ ra khuôn mặt mang nét cười ôn nhu dịu dàng như vậy. Đây giống như một thói quen đã được tích góp lâu dài theo thời gian, chỉ vì trong bất tri bất giác, hấn đã sớm động tình rồi.

Trong cuộc đời này, trừ y ra, không ai có thể khiến cho trái tim trầm ổn mà cứng rắn của hấn sinh ra khe nứt. Có thể chấp nhận sự ngang ngạnh của y, có thể dung túng cho y làm càn, thậm chí để y làm xằng bậy vô điều kiện. Nhưng mà, tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ chuyện y thuộc về người khác, hoặc là có ai đó khi dễ y. Vì vậy kẻ dám có ý xấu với y như Vệ Ti Không đã chết dưới “Phân thân thác cốt thủ”, còn

Động Đình Hồ từng lợi dụng y sẽ phải chịu diệt đỉnh tai ương. Chưa có ai động vào y mà có kết cục tốt đẹp. Có thể khi dễ y cũng chỉ có chính mình mà thôi.

— Kỳ thật trong Đường Môn người chủ trương kiên quyết tiêu diệt Động Đình Hồ chính là Đường Vô Y. Mục đích riêng tư của hắn đương nhiên chính là dùng huyết để rửa sạch phần nộ cùng ủy khuất của Tiểu Diệu.

Tâm của Hoa Diệu Sân kịch liệt run rẩy.

Từ trong đôi mắt của Đường Vô Y, y thấy được rất nhiều tình cảm đang ẩn giấu, đáp án mà y muốn tựa hồ cũng có thể tìm được.

“Người không muốn...để cho ta chạy thoát lần nữa ư?” Ngập ngừng hỏi ra miệng, trong lòng mang theo nỗi mong đợi mơ hồ.

“Trong quá khứ ta vẫn cho rằng, người sinh ra là người Hoa gia, lại là đệ tử đặc ý nhất của Đường Môn, chung quy không thể thu mình một nơi mãi mà vẫn không bước ra rèn luyện thực tế. Tốt xấu gì cũng phải hành tẩu trong giang hồ để có kinh nghiệm thì mới không uổng phí đời này đúng không? Vậy nên ta đã nghĩ đến việc tìm một cơ hội để đẩy người đi. Mặc dù thủ đoạn của ta có chút tàn khốc, hơn nữa khả năng lợi dụng thời cơ cũng không tốt lắm, nhưng mà hiệu quả cũng không tồi. Không ngờ được, ai mà biết người có tư chất trở thành sát thủ nhất lưu chứ? Ta còn tưởng rằng mình có thể buông tay để người tỏa sáng trong thiên hạ, thế mà ta cứ nhiên không thể kiềm chế suy nghĩ muốn gặp người. Nếu không phải mấy ngày nay phải một mực thuyết phục các trưởng lão đồng ý khai chiến, ta đã sớm đi tìm người rồi. Bất đắc dĩ đành phải nhờ Cát Tường hỗ trợ truyền lời, vậy mà người lại không nghe. Còn tiếp tục như vậy, tình huống xấu là người cả đời cũng không muốn gặp lại ta. Sao có thể như vậy chứ? Ta luôn nghĩ rằng mình sắp tìm được người rồi, không ngờ hành tung của người so với ta tưởng tượng còn khó tìm hơn nhiều, cho nên...”

“Nói như vậy, việc lần này là do người chủ động sắp đặt?”

“Không chỉ vậy đâu.” Đường Vô Y cười, có chút đặc ý nói tiếp. “Người thật sự không thấy địa chỉ ta ghi trong túi tiền sao? Chính là tiêu cục “Vô Ưu” ở tiểu trấn này đây. Nói cách khác, phòng ở của ta ở ngay cạnh bên tiêu cục, còn vị cục chủ kia, không khéo lại là bằng hữu của ta.”

“Vì vậy...” Bắt đầu có chút cảm giác rồi, nhưng vẫn cần xác định một phen.

“Bọn họ vừa lúc tiếp nhận được lần sinh ý này, cũng thu được thiệp của Vệ Ti Không, vì vậy ta nhân dịp thương lượng với họ, giúp lừa người lộ diện.”

“Vì vậy kẻ ngốc là ta cứ thế tự chui đầu vào lưới rồi?” Cười khổ. Quả nhiên là Đường Vô Y, tâm cơ quả thật không thua bất kỳ ai.

“Nếu người mà không đến thì ta thật sự rất phiền não đấy.” Cười, bàn tay to lớn xoa lên khuôn mặt của Hoa Diệu Sân, chậm rãi vuốt theo từng đường nét phong sương. “Gây quá. Không hảo hảo ăn cơm rồi.”

Cảm giác ấm áp đã lâu không được cảm nhận từ lòng bàn tay truyền đến, vô thức cọ xát, tựa như một con mèo nhỏ nhỏ.

“Cùng ta trở về được không?”

“Có thể sao?” Không thể khẳng định. Không xác định bản thân có thể được tiếp nhận hay không, chứ không phải là có muốn trở về hay không.

“Không cần lo lắng, thiếu đi người, trận chiến này của chúng ta sẽ bớt đi nhiều phần thắng đấy.”

“Sao lại nói vậy?” Nghe trong thanh âm của hắn có ý cười trộm, khó hiểu ngẩng đầu.

Trên trán đột nhiên bị ấn vào một nụ hôn, đang lúc y kinh ngạc vì động tác của Đường Vô Y thì thanh âm của hắn đã truyền vào trong tai:

“Chúng ta dự định biến cuộc chiến này thành cột mốc đặc sắc nhất của Đường Môn, cho nên tuyệt đối không được thiếu đi người cùng Cát Tường. Dù sao các người cũng là những được sự xuất sắc nhất mà.”

“Nói vậy...là muốn...”

Cười to, giấu không được vẻ đắc ý. “Ám sát bằng độc được cùng ám khí chẳng phải là sở trường của Đường Môn đó sao?”

14. Chương 14

Hoa Diệu Sân cùng Đường Vô Y đến bên bờ Động Đình Hồ.

Bất kể là trở về Đường Môn hay tự tay báo thù đều mang theo hấp dẫn khiến y không thể chối từ. Ít nhất thì trong đời y, đây là hai trong những sự hấp dẫn mà y không tài nào chống cự được.

Còn có...nụ cười của Đường Vô Y. Kể từ giây phút đầu tiên thấy được hắn, Hoa Diệu Sân đã không thể nào cự tuyệt nụ cười của hắn nữa. Người nọ đối với y biểu lộ sự thân mật khiến cho trái tim của y vô lực chối từ.

Trong trần nhỏ bên bờ Động Đình Hồ có vô số đệ tử trẻ tuổi của Đường Môn.

Lần chiến tranh này nguyên tắc thi hành chỉ có một, chính là phát huy “hoàn toàn phong cách của Đường Môn”. Mà trong Đường Môn, đặc trưng đặc biệt nhất chính là độc được cùng ám khí.

Những người tham gia chiến tranh lần này phần lớn đều tuổi còn trẻ, chưa nổi danh nhưng thật sự có thực lực. Bởi vì việc bảo mật lần chiến đấu cùng thủ đoạn ám sát và đánh lén lần này mà nói chính là yêu cầu bức thiết nhất.

Trong một căn phòng bình dân bên Động Đình Hồ, Đường Cát Tường dùng lực thật mạnh để ôm hoan nghênh người nọ, đồng thời trét đầy bạch phấn trên người lên y phục cùng gương mặt của y.

“Làm gì vậy? Chuẩn bị cơm tối sao? Hôm nay ta muốn ăn bánh bao nhân thịt.” Cau mày nhìn Cát Tường làm rối loạn trên người mình. Hắn hết trét lại chùi vài đường trên mặt mình, thuận tiện phá hủy luôn bộ y phục mình mới mua.

“Người dám ăn thì ta dám làm đó.” Đường Cát Tường cười ha ha, tiếp tục chơi đùa với bạch phấn trên tay. “Ta chờ ngươi lâu lắm rồi.”

“Nếu ta không đến thì sao?”

“Ngươi có thể cự tuyệt được đại ca sao?” Cười to, kéo Hoa Diệu Sân, quả nhiên thấy được đại ca đang đứng phía sau y.

“Lão Tam, Tiểu Diệu giao cho ngươi. Ta đi ra ngoài trước một lúc.”

“Được.”

Đường Vô Y đi ra phía ngoài, ánh mắt của Hoa Diệu Sân bắt giác cũng nhìn theo hắn, mãi cho đến khi hắn đã đi khuất.

“Được rồi, Tiểu Diệu, đại ca sẽ quay lại mà.” Cát Tường cười trộm, lôi kéo Hoa Diệu Sân vào phòng.

“Tiểu Diệu, biết nhiệm vụ của chúng ta là gì không?”

“Không rõ lắm, là gì?” Thật vất vả mới khiến tâm tư quay lại, nhìn khuôn mặt cười trộm của Cát Tường.

“Áp dụng sở trường của chúng ta.”

“Được vật?”

“Đúng vậy. Đại ca chắc cũng nói qua rồi, đây là cuộc chiến hoàn toàn theo phương thức của Đường Môn. Cho nên được vật rất quan trọng. Ta đang nghĩ xem có phương pháp gì hữu hiệu hay không.”

“Muốn đạt đến mục đích như thế nào?”

“Mục đích lớn nhất đương nhiên là diệt sạch lực lượng mười tám thủy trại của Động Đình Hồ, nhưng không tổn thương người vô tội.”

“Nói cách khác không thể tiến hành đại đồ sát.”

“Đương nhiên, chúng ta không phải đao phủ mà?”

“Nhưng mà...ta muốn...”

“Ta hiểu ý tứ của ngươi. Ngươi muốn tự tay giết chết kẻ đó?”

“Đúng vậy.”

Chuyện này không cần lo. Kẻ đó tuyệt đối trốn không thoát. Ấ là mục tiêu chính của chúng ta. Đại ca nói sẽ để người tự tay giết ả một cách dễ dàng.”

“Vậy thì...” Bây giờ nên làm gì?

“Ngươi cứ việc nghĩ biện pháp đi. Ta ngủ một giấc đã.”

“Hả?”

“Ta mệt lắm rồi. Đại ca muốn ta trong thời gian ngắn nhất chuẩn bị đầy đủ vật dụng. Nhưng mà ta chỉ có một mình, làm sao mà được? Đại ca đề cao ta quá rồi. Bây giờ phải ngủ để tỉnh táo đầu óc, ngươi cứ việc thức xem xét tình hình đi. Chúng ta sẽ bắt đầu sau.”

“Không phải ngươi nhân dịp lười biếng đấy chứ?” Rất không thể tin tưởng kẻ này. Hắn rất lười, đôi khi thậm chí còn ngủ gật.

“Này Tiểu Diệu, ta là loại người này sao?” Không phục, ồn ào kháng nghị. Tiểu Diệu rất xem thường người ta nha.

“Ngươi mà.” Hai chữ, cứng rắn như bẻ mặt trái đất, chứng tỏ rõ thái độ của y.

“Ngươi...Thôi bỏ, vốn là vậy mà.” Chu miệng lầu bầu xoay người rời đi. Hừ hừ, lười biếng thì sao, cần hắn à?

“Đừng ngủ lâu quá.”

“Ta biết rồi...” Ân, đi đi. Việc còn lại cứ để cho Tiểu Diệu hại não một chút đi.

Hai đại cao thủ ở được phòng Đường Môn đồng loạt ra tay, còn thứ thuốc gì có thể làm khó bọn họ nữa? (ý là thuốc gì mà chế ko đc)

Rất nhanh thứ dược vật được điều phối biểu trưng cho cuộc chiến lần này được rải khắp bốn phía Động Đình Hồ.

Dùng một loại dược thảo rất thông thường để điều chế dược phấn phản ứng với nội công của người, có thể khiến cho bọn chúng đánh mất khả năng động thủ trong một khoảng thời gian, trong khi với người thường thì không sinh ra bất cứ ảnh hưởng gì cả. Dược phấn vô sắc vô vị vô khứu tan ra trong không khí cùng nước, một chút dấu vết cũng tìm không thấy. Trong vòng mười hai thời thần khi dược phấn phát huy công dụng tốt nhất, đệ tử Đường Môn đồng loạt phát động tấn công.

Dựa theo kế hoạch, mười tám thủy trại của Đường Môn đồng thời động thủ. Từng thủy trại không có nhiều nhân thủ, nhưng đối mặt với địch nhân không cách nào kháng cự thì còn có gì mà không thể giải quyết.

Thật sự, đây chính là cuộc chiến chỉ nghiêng về một phía, hoặc thậm chí còn không được xem là một cuộc chiến. Trong mười tám thủy trại của Động Đình Hồ, những kẻ có thể chống cự chẳng còn bao nhiêu. Đường Môn đệ tử hoàn thành rất dễ dàng mục tiêu đặt ra — phé đi võ công của những đại đầu mục, khiến cho họ không thể nào mang đôi khánh chi tâm với Đường Môn được nữa.

Trừ chính bọn họ thì không còn ai khác biết được họ đã chuẩn bị như thế nào. Chuyện này, rất lâu sau đó vẫn là đề tài mà người người rất hứng thú khi nhắc đến.

Đương nhiên, vẫn còn những kẻ có thể chống cự. Trong tổng đàn của Động Đình Hồ, Đường Vô Y tìm ra hồ chủ, nhưng không làm sao tìm được bảo bối nữ nhi của gã. Trong lòng hắn có một dự cảm không lành.

Lập tức hắn chạy nhanh như chớp về tiểu ốc.

Trong ốc chỉ có Đường Cát Tường cùng Hoa Diệu Sân.

Bọn họ phụ trách điều phối cùng phát tán dược. Có lẽ là vì trái tim bị ám ảnh, có lẽ là tin tức trong tay Đường Vô Y không đủ để khiến hắn tự tin hạ quyết tâm, tóm lại hắn đã không để Hoa Diệu Sân cùng tiến vào Động Đình Hồ.

Vì vậy Đường Cát Tường đáng thương cũng không thể không lưu lại trông coi cùng trấn an Hoa Diệu Sân đang mang một bụng oán khí đi tới đi lui một cách thô bạo bên bờ hồ.

Nhưng mà khổ cực quá à. Tiểu Diệu đi đứng quả thật không đáng yêu chút nào. Dưới tình huống thật sự không có biện pháp, hắn chỉ có thể sử dụng thủ đoạn cuối cùng —— bạo lực, ngăn cản Tiểu Diệu đang nhin hết nỗi muốn xông đi.

Sau đó, trong phòng, Hoa Diệu Sân cùng Đường Cát Tường...lại oánh nhau.

Vào lúc nữ nhân kia tiến vào, ả liền thấy được một người mặt mũi bầm dập gần như không nhìn ra được chân diện mục đang trừng mắt đến mức tròng mắt cũng muốn lọt khỏi hốc, hung mãnh đối mặt với ả.

15. Chương 15

Nghe được thanh âm có kẻ tiến vào, hai người không hẹn mà cùng quay đầu lại xem.

Sau đó, vẻ mặt của Đường Cát Tường và Hoa Diệu Sân đều thay đổi.

Cát Tường cười trộm, chẳng ai biết rõ hắn rốt cuộc cười cái gì. Còn Hoa Diệu Sân nguyên bản đang trừng mắt thật to thì thu liễm lại ngay.

“Trương đại tiểu thư?” Ngay cả thanh âm cũng mang theo hàn khí âm trầm.

“Người là...Hoa Diệu Sân?” Không thể không nhớ rõ thanh âm của nam nhân kia, dù sao ả cũng từng lợi dụng y triệt để, hơn nữa trực tiếp cho Đường Môn một mối nhục lớn. Điều này chính là kiệt tác đặc ý nhất của nàng. Mặc dù bây giờ phải chịu đọat công kích kì quái này, nhưng chỉ cần có được kẻ rất dễ lợi dụng như y thì muốn lật ngược tình thế hắn là không quá khó khăn.

“Người nữ nhân này sống dai thật đấy, cứ nhiên không bị đọat chết.” Nghiến răng nghiến lợi, ngay cả răng nanh ít khi thấy cũng nhe ra. Trên trán gân xanh giạt mạnh, người khác quả thật không thể không thấy được tâm tình hiện giờ của y.

“Muốn giết ta nào có dễ như vậy?” Cười, nữ nhân kia cười châm biếm dự cảm của mình. “Ta còn đang thắc mắc ai đang âm thầm trừ tính chuyện ở Động Đình Hồ. Không nghĩ đến Đường Môn cũng sẽ làm ra chuyện hèn hạ như vậy. Bất quá đừng tưởng rằng chút đọat thông thường có thể giết ta. Có các người ở đây thì ta còn sợ gì?”

“Suy nghĩ thật buồn cười.” Cười lạnh. “Chỉ bằng đám tàn dư Động Đình Hồ hiện tại ư? Người cũng quá ngây thơ rồi.”

“Bản lĩnh của bốn cô nương người chưa từng lĩnh giáo qua sao?” Âm hiểm cười, vật ở cổ tay đã lấp ló.

Hoa Diệu Sân chỉ kịp nghe Đường Cát Tường hô lên “Cẩn thận”, trước mắt đã hoa lên. Sau đó từng đọat từng đọat mê muội lại lần nữa xuất hiện.

Đường Cát Tường biết không ổn, đang định xông đến, không ngờ động tác của nữ nhân kia rất nhanh, thân hình chuyển một cái, tiểu gương khiến người khác rất không thoải mái đã hoàn toàn phản chiếu gương mặt hắn.

“Rồi xong.” Lắm lắm, Đường Cát Tường cũng chỉ có thể ‘thong thả’ trượt ngã xuống.

Dự cảm của Đường Vô Y quả thật chính xác. Lúc hắn chạy về tiểu ốc, đã thấy nữ nhân kia đặc ý tươi cười, dưới chân nàng là hai khối thân thể không rõ là còn sống hay không đang nằm.

“Đường đại thiếu gia, hồi lâu không gặp, không nghĩ đến lần hành động này lại là do người chỉ huy đấy.” Nữ nhân cười ra mị lực phong tình vạn chủng. Á thật sự là một mỹ nữ, mặc dù trong mắt của Đường Cát Tường hay bất kể nàng chỉ là đậu xanh rau má, nhưng trong mắt người thường, một trăm mỹ nữ hàng đầu thiên hạ chắc chắn không thiếu tên của ả.

“Người có gì bất mãn sao?” Tận lực trấn định tinh thần nhìn qua. Trước mặt địch nhân tuyệt đối không thể để lộ nhược điểm, nếu không tức là tìm chết.

“Không có. Cũng chỉ có bậc nhân vật như Đường đại thiếu gia đây mới có thể điều động lực lượng tinh nhuệ của Đường Môn mà thôi. Động Đình Hồ của ta, thua không oán.”

“Tầm nhìn của người rất rộng đấy.” Ít có nữ nhân nào đối mặt với thất bại bực này mà còn giữ được trí tuệ thông suốt. Nhất thời không khỏi có thêm vài phần kính trọng với ả.

“Àn, từ ngày đó khi ta đắc tội với Đường Môn, ta đã biết ngày này sớm muộn gì cũng đến. Bất quá ta không nghĩ nó đến chậm như vậy, không ngờ Đường Môn luôn kiêu ngạo lại dùng thủ đoạn đánh lén (thể chị đánh quang minh lắm à chị? =_=), càng không ngờ các người lại tìm Hoa Diệu Sân quay về. Thật khiến cho kẻ khác giật mình.”

“Biết rõ Đường Môn sẽ không dễ dàng tha thứ cho sự mạo phạm của người, tại sao nhất định phải gây chuyện? Hơn nữa, Tiểu Diệu và người có thù oán gì để người phải hại y như vậy?”

“Ta cao hứng. Hơn nữa, chỉ cần thấy y thống khổ là ta đã rất vui vẻ. Về phần tại sao, ta cũng không biết.” (Mổ? O_o)

“Cao hứng?” Đây cũng tính là lý do được sao? Nguyên nhân khơi mào sự tình lại đơn giản như vậy sao?

“Đúng. Ta cao hứng là được, những thứ khác chẳng tính là gì.”

“Người điên à?” Chỉ có người điên mới không kiêng nể như vậy.

“Àn, có lẽ. Bất quá ta còn rất vui khi thấy được lực lượng của Đường Môn (Chời ơi, ghiền ăn đập O_o). Bất quá ta nghĩ người cuối cùng cười được không phải là người.”

“Bởi vì con tin người nắm trong tay?”

“Đúng. Đường Cát Tường cùng Hoa Diệu Sân, ta nghĩ bọn họ đối với người mà nói cũng không phải người bình thường đâu nhỉ.”

“Ta không thể không thừa nhận là người nói rất đúng.”

“Vậy bây giờ người còn chưa chịu nhận thua sao?”

“Muốn người khác nhận thua, người còn non lắm.” Thanh âm cực kì lãnh đạm, nhưng vô cùng rõ ràng.

Không phải giọng nói của Đường Vô Y, tự nhiên cũng không phải Trương đại tiểu thư. Thanh âm mang theo ý cười dễ nghe của nam nhân kia từ đâu phát ra?

Từ bên chân của Trương đại tiểu thư, nơi đó có một nam nhân đang thong thả ngồi dậy.

“Cát Tường?”

Nhìn khuôn mặt xanh xanh tím tím thê thảm, Đường Vô Y quả thật rất không đành lòng. Có thể tạo nên ‘hiệu quả’ như vậy, nguyên nhân chỉ có một, là ấu đả, mà người đánh hắn thành như vậy lại có thể được một kẻ thích đẹp đến mức bất thường như ai kia dễ dàng tha thứ cũng chỉ có một, bởi vì đó là huynh đệ từ nhỏ lớn lên của hắn. Bất quá nhìn hắn bây giờ như quỷ, vậy người kia nhất định cũng rất bị thảm.

Quả nhiên, không biết từ lúc nào nam nhân còn lại đang nằm kia cũng đã tỉnh dậy. Khuôn mặt vốn thanh tú bây giờ nhìn không ra bộ dạng nguyên thủy nữa, quả thật bầm tím đến mức người ta tưởng y bị hủy

dung rồi. Y di chuyển thật yên lặng, bây giờ đang đứng sau lưng nữ nhân kia, rất thần kì chính là, nữ nhân kia hoàn toàn không phát hiện. Sắc mặt của ả dị thường hồng nhuận, đồng tử cũng rất ướt át.

“Các người hạ được rồi?” Không cần tiếp tục nghi ngờ. Mặc dù hẳn không nghĩ được bất cứ mùi gì, với Đường Môn trưởng tử nổi danh dụng độc mà nói thế này có hơi mất mặt, nhưng mà nếu kẻ hạ được là hai cái đầu heo trước mắt thì cũng không có gì xấu hổ cả. Dù sao bọn họ cũng là được sư lợi hại nhất Đường Môn mà.

“Đúng. Chúng ta chờ ả đến cũng rất lâu rồi.” Cát Tường mỉm cười — bắt quá nụ cười này rất kinh khủng, “Chúng ta còn tưởng ả sẽ không đến. Không ngờ thật sự còn để chúng ta đợi được.”

“Các người biết ả sẽ đến?” Kỳ quái, ngay cả mình cũng không biết. Bọn họ làm sao có cảm giác linh mãnh như vậy được?

“Là tình báo do thủ hạ của Tiểu Diệu gửi đến, ả cũng không ở tổng đà của Động Đình Hồ, từ buổi sáng sớm ả đã ra ngoài, là do phát hiện được gì đó nên muốn đích thân đi trinh sát một phen.”

“Thủ hạ của Tiểu Diệu?” Có thứ này sao?

“Àn, bọn họ rất lợi hại đấy.”

“Các người cư nhiên sắp đặt lừa ta?” Bên kia, vẻ hồng nhuận trên mặt nữ nhân nọ đã phai nhạt đi ít nhiều, ánh mắt cũng khôi phục một chút thanh minh. ả không dám tin mà trừng mắt nhìn người đang ở trước mắt tuy cười rất nhẹ nhàng nhưng lại gây ra hiệu quả thị giác vô cùng đáng sợ này, không cách nào chấp nhận sự thật.

“Đúng là chúng ta sắp đặt lừa người đó, sao hả?” Cát Tường cong khóe miệng, “Người thấy mình không nên bị bẫy sao?”

“Tại sao Nhiếp Hồn Kính lại vô dụng với các người?”

“Vì thứ đó vốn vô dụng. Công phu người dùng xem như giống Thiên Hồ phu nhân năm đó, nhưng dù thế nào người cũng không phải nàng, công lực của nàng người không thể nào đạt đến được. Người thật sự nghĩ Nhiếp Hồn Kính không thể bị phá giải ư? Nói cho mà biết, chỉ cần dùng một chút được vật thanh tâm thì tuyệt đối không thành vấn đề nữa.”

“Nhưng mà...”

“Lúc đầu Tiểu Diệu bị người khống chế là vì y chưa từng phát hiện. Nếu không người động được đến sư huynh ta chắc?” Cười nhạt, quay sang người nào đó, “Sư huynh, người nói xem có đúng không?”

16. Chương 16

Gật đầu, không ngoài dự đoán nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Trương đại tiểu thư.

“Rất ngạc nhiên sao? Ta sẽ không để cho kẻ khác dùng cùng một phương pháp ám toán mình một lần nữa đâu. Đáng lẽ người phải nghĩ ra ý tưởng mới mẻ một chút.” Trong thanh âm lạnh lùng mang theo rất nhiều phần nộ dồn nén, nhưng vẫn rất lý trí. Bởi vì y không muốn một phút tức giận khiến đầu óc mù mị phá hỏng hành động báo thù của mình.

“Người...” Thật sự kinh hãi nói không nên lời. Nam nhân mặt mày xanh tím vết thương này, thật sự chính là kẻ chịu mọi thao túng của mình ngày trước sao? Không có khả năng, cùng một người sao có thể sinh ra sự khác biệt lớn như vậy?

“Người còn di ngôn yêu cầu công đạo gì không?”

“Thật người là Hoa Diệu Sân sao?”

“Xem ra ngươi cũng chẳng còn gì để nói rồi. Ta không khi dễ phụ nữ (xạo), cho ngươi một cơ hội đối đầu với ta, ngươi thắng, ta thả ngươi đi, nếu không, ngươi rắng mà trả giá đại giới đi. Đại ca, Cát tường, ta muốn một trận rõ ràng, các ngươi đi trước đi.”

“Thật không?” Mừng rỡ, như thế này không khác gì cấp nàng một con đường sống, nếu không, dưới tình huống ba đại ca thủ của Đường Môn đồng loạt bao vây, nàng hoàn toàn không có cơ hội thoát thân.

“Tiểu Diệu...” Từ đầu đến cuối Đường Vô Y vẫn nhìn Hoa Diệu Sân, thấy được trong mắt y thoáng hiện lên quang mang không bình thường, nhin không được lo lắng gọi y.

“Đại ca, đây là vấn đề của ta, xin cho phép tự ta giải quyết.”

“Vậy...Được rồi, nương tay một chút.” (Anh vốn ác mà, lo à:”>)

“Ta sẽ.”

Đường Vô Y gạt đầu, lôi kéo Đường Cát Tường vốn còn muốn xem tiếp, đi ra ngoài.

“A...” Một tiếng kêu thảm thật dài khiến cho mọi người đang đứng ở khách phòng giật nảy mình. Bởi vì thanh âm phát ra lại là...của Hoa Diệu Sân.

Không phải Đường Vô Y không tin tưởng bản lĩnh của Hoa Diệu Sân, nhưng mà ngựa có lúc mất móng người có lúc sẩy tay, ăn bánh làm rớt mè cơ mà. Vậy nên hắn lao vào phòng trong trước tiên.

Sau đó, hắn chứng kiến được vẻ mặt kinh ngạc của Hoa Diệu Sân cùng ánh mắt cầu xion giúp đỡ của Trương đại tiểu thư.

Không thể không thừa nhận, thủ đoạn của Hoa Diệu Sân rất tàn nhẫn.

Mới qua một chút thời gian ngắn ngủi, vị tiểu thư vừa rồi vẫn còn rất có tinh thần đã bị Hoa Diệu Sân phé sạch tay chân.

Thật sự, nếu là công phu đối đầu trực tiếp, để Hoa Diệu Sân đấu với Trương đại tiểu thư quả thật có chút liều mạng, đáng tiếc bản lĩnh của Hoa Diệu Sân cũng không chỉ nằm ở võ công, năng lực lớn nhất của y chính là dùng được vật. Vừa mới rồi Trương đại tiểu thư vẫn còn trúng được, hiệu quả vẫn chưa biến mất. Dưới tình huống này, phần thắng của ả thật sự không lớn.

Như vậy tính ra có chút hèn hạ, nhưng Hoa Diệu Sân cũng không cần biết kẻ khác nghĩ thế nào. Thứ y muốn là kết quả báo thù. Sở dĩ y nguyện ý cấp cho Trương đại tiểu thư một cơ hội, chỉ đơn giản là vì y cảm thấy con mồi không phản kháng thì sẽ không có cảm giác kích thích mà thôi.

Nhiều năm được huấn luyện để trở thành sát thủ như vậy, đối với tâm tính của y đã sản sinh ra ảnh hưởng quá lớn, trong bất tri bất giác y đã trở nên rất thị huyết. Hơn nữa, thích khiêu khích thì nhất định gặp sự phản kháng của con mồi. Mặc dù đôi khi vì sinh ý, y không thể không tận lực sử dụng thủ đoạn ngắn gọn nhất để giải quyết con mồi, thế nhưng nếu gặp được thời gian thích hợp, y nguyện ý chờ để thấy được càng nhiều máu tươi.

Bây giờ chính là tình huống như vậy đây.

Y phé đi tứ chi của Trương đại tiểu thư, thủ đoạn sử dụng cũng không chút tốt đẹp. Y cố ý dùng chủ thủ phá nát da thịt cùng mạch máu của ả, trên da thịt trắng nõn càng lúc càng chảy ra nhiều máu đỏ chói mắt.

Bạch cốt, máu tươi cùng mỡ thịt trắng trộn lẫn thành thứ hình ảnh thê lương mà mỹ lệ. (mỹ lệ @_@?)

Thật cao hứng khi chứng kiến được cảnh sắc như vậy, oán hận cưỡng ép thành áp lực suốt một khoảng thời gian dài tựa hồ đã tìm được chỗ phát tiết, vậy nên không chú ý đến phản kích của nữ nhân nọ.

Trương đại tiểu thư cũng không phải dạng nữ nhân chỉ biết nhận mệnh, cho dù chỉ còn hơi tàn cuối cùng, ả cũng tuyệt không nhận thua. Tay chân không còn không có nghĩa là thật sự không có khả năng phản kích. Hoa Diệu Sân nghĩ rằng có thể dễ dàng báo thù ư, quả là mơ mộng rồi.

Vậy nên vào lúc Hoa Diệu Sân không kịp phòng bị, ả há mồm, cắn sâu vào cổ tay của y.

Trên cổ tay có mạch môn, mạch môn bị khống chế tức là người bị khống chế. Mặc dù sức lực của hàm răng không phải rất lớn như vẫn đủ ngăn cản đợt công kích của Hoa Diệu Sân.

Càng diêu hơn nữa là, cổ tay của Hoa Diệu Sân lại phi thường miễn cảm, chỉ cần cần nhẹ thôi đã nảy sinh ra phản ứng rất lớn, giờ phút này bị ả cắn chặt như thế, chẳng những máu tươi phun đầy ra mà còn không tự chủ được giật nảy mình hét thảm một tiếng.

Chứng kiến khuôn mặt lo lắng cùng kinh ngạc của Đường Vô Y, Hoa Diệu Sân đột nhiên cảm thấy xấu hổ cùng quần bách. Y dùng sức hất cổ tay ra, nhưng không tài nào dứt khỏi hàm răng đang cắn chặt kia. Y ngay lập tức thẹn quá hóa giận, dùng tay trái giơ chủy thủ lên định đâm mạnh vào lưng Trương đại tiểu thư.

“Tiểu Diêu.” Bất quá Đường Vô Y tựa hồ không tán thành cách dứt điểm này, hần vung tay áo dài của mình, ngăn cản Hoa Diệu Sân.

“Gi hử?” Trong lúc tức giận, y ghét nhất là bị người khác ngăn cản. Lúc này sắc mặt của Hoa Diệu Sân quả thật rất khó xem. Y buột miệng hét lên: “Không được cản ta, trừ phi ngươi muốn đối nghịch với ta.”

“Không nên giết ả như vậy, nhìn quả thật không tốt.”

“Quần ta làm gì?” Càng thêm tức giận, chủy thủ đẩy ngang, sử xuất lực đạo muốn đẩy mạnh ngăn cản của Đường Vô Y.

“Tiểu Diêu!” Thanh âm càng to hơn nữa, hần phát giác Tiểu Diêu không bình thường, vì vậy lực tay càng mạnh thêm vài phần.

“Đã bảo ngươi đừng động vào ta.” Phẫn nộ phẫn nộ phẫn nộ, ép đến mức gần như đánh mất sạch lý trí. Vận sức mười phần đẩy ra, tạo thành một kết cục không thể vãn hồi.

Vạt áo của Đường Vô Y bị xé rách toạc, tiểu đao thường giấu trong ngực phóng ra, không khéo lại cắt qua cổ tay phải của Hoa Diệu Sân một vết thương thật sâu, máu tươi cuộn cuộn chảy ra. Sau đó dưới nội kinh Hoa Diệu Sân phát ra, con dao trên lưng Trương đại tiểu thư cắm thật sâu vào người ả. Trước ngực huyết hoa nở rộ, đánh dấu kết cục cuối cùng của ả.

Bất quá bây giờ không còn ai quan tâm đến ả nữa rồi. Bởi vì mặc kệ là Đường Vô Y hay Đường Cát Tường đều bị sự phẫn nộ điên cuồng hiếm thấy của Hoa Diệu Sân dọa sợ rồi.

Mặc cho máu tươi từ cổ tay cuộn cuộn chảy xuống, Hoa Diệu Sân nhìn chằm chằm Đường Vô Y, mỗi chữ mỗi câu gằn ra, tuyên bố: “Đường Vô Y, ta không tha thứ cho ngươi.”

“Tiểu Diêu, ngươi hãy nghe ta nói, ta không phải cố ý.” Đường Vô Y vội vàng giải thích. Tiểu Diêu như thể này một chút cũng không diêu (tốt đẹp), tức giận ngút trời khiến kẻ khác phải sợ hãi. Ngay cả báo thù cũng không giúp y người ngoại được, có thể thấy y thật sự giận điên rồi.

“Cư nhiên vì nữ nhân này đã thương ta? Tốt lắm, quân vô tình, ta vô nghĩa. Từ nay về sau ta không muốn gặp ngươi nữa.”

“Tiểu Diêu, ngươi nghe ta giải thích đã.” Khấn trương. Tiểu Diêu cho đến bây giờ chưa từng nói như vậy, sao lại có thể tuyên bố như vậy chứ?

“Không nghe!” Rống lớn một tiếng, xuất toàn lực đánh vào Đường Vô Y, sau đó phá tung cánh cửa rồi nhanh chóng biến mất.

“Tiểu Diêu...” Không kịp đề phòng liền bị Hoa Diệu Sân đánh văng vào góc tường, chỉ có thể chịu đau đớn trơ mắt nhìn người ấy biến mất. Chờ đến khi hần vất vả đứng lên thì mới phát giác nội tạng hình như đã phải chịu tổn thương rất lớn, từ khóe miệng chảy ra một tia máu nhỏ.

“Lão Đại, Tiểu Diêu hình như rất tức giận đấy.” Đường Cát Tường, kẻ rất thông minh vừa thấy Hoa Diệu Sân nổi điên là vội trốn đi, lúc này mới lộ đầu ra nhìn bộ dạng chật vật của Đường Vô Y.

“Y không phải giận, là thịnh nộ luôn rồi.” Cười khở làm động đến nội tạng, không nhịn được ho ra một búng máu.

“Quả nhiên là vậy. Lão Đại, người thăm rồi.”

“Ta biết. Ta đương nhiên rất bị thăm. Ta không bị thăm thì còn ai nữa? Thật vất vả mới tìm được người về, vậy mà lại bị tức giận bỏ đi nữa. Ta thật sự rất bị thăm mà.”

“Vậy rồi...giờ làm sao đây?” Nhịn cười, nhìn lão Đại hiêm khi ăn năn hối hận, cơ mặt Cát Tường cứ gọi là co quắp hết.

“Làm sao? Người có dũng khí ở trước mặt ta chạy mất, ta nhất định phải tóm y về. Còn lâu mới cho y cứ thế chạy mất. Y là của ta.”

“À thế...có gắng nhé.” Đáp lại không tình cảm mạnh mẽ gì lắm, bởi vì hắn thật sự sắp nhịn hết nổi rồi. “Ta từ tình thần ủng hộ người hết mình.”

Sau đó, Đường Cát Tường, kẻ được xưng là đệ nhất vô lương tâm Đường Môn, trốn ngay vào một xó xỉnh nào đó cười ha hả.

17. Chương 17

Đường Vô Y tìm thật lâu cũng không thấy Hoa Diệu Sân.

Giang hồ thật sự rất lớn, muốn tìm một người rất khó, huống chi người này lại là đại sát thủ nổi danh chốn giang hồ. Gần mấy năm qua, thủ pháp hành động của y càng ngày càng bí ẩn, mặc dù hiệu suất rất tốt nhưng cũng rất ít người có thể thấy được hành tung của y, chính thức là một thần long kiến thủ bất kiến vĩ. Biết lời y nói ra không phải đùa, cho nên mới lo lắng. Đời này y còn chưa từng nói ra lời nào quyết tuyệt như vậy. Không nghĩ đến lời vừa nói ra miệng thì lập tức chấp hành kiên quyết như vậy.

Cả đời ngang ngạnh đúng lần này, chỉ để khiến người ta phải chịu đủ thử thách đau khổ.

Nhiều năm hành tẩu giang hồ như vậy, thứ gì cũng chẳng cần nữa. Xem như không nhìn thấy ánh mắt của phụ mẫu chờ mong mình thành gia lập nghiệp, lại càng không muốn nhìn đến sắc mặt hả hê của kẻ nào đó, mắc công kiếm không được xúc động lại để hắn ra đập cho một trận bầm dập.

Thật là, ‘đệ đệ’ cái gì chứ, chẳng đáng yêu chút nào. Cái tên vô lương tâm nhất Đường Môn nha, đích xác bị gọi như vậy một chút cũng chẳng sai. Hắn chưa trải qua nỗi khổ đau vì tình một ngày nào thôi, nếu có ngày đó chắc chắn mình sẽ hoàn trả lại gấp bội kiểu cười nhạo dễ ghét của hắn.

Không sai, Đường Vô Y là nói đệ đệ của hắn, tam thiếu gia Đường Cát Tường.

Từ lúc Tiểu Diệu bỏ đi đến giờ, Đường Cát Tường vẫn không ngừng cười gheo gan đại ca của mình.

Chịu thôi, chưa từng thấy ai ngốc như vậy, rõ ràng cơ hội đem Tiểu Diệu tóm chặt đã ở trong tầm tay, vậy mà lại ngoài ý muốn phá rối kế hoạch của chính mình, tạo ra cục diện nửa sống nửa chết thế này, quả thực là buồn cười chết người đi được.

Sự ngang ngạnh của Hoa Diệu Sân, người khác có thể không biết nhưng chẳng lẽ Đường Vô Y cũng không biết hay sao? Từ hồi y còn nhỏ đã thường chăm sóc y là ai hả? Một chút cũng không nhớ rõ sao? Hoa Tiểu Diệu tên kia mặc dù bình thường rất nhu thuận, nhưng tính cách cực kì khó lay chuyển, lại còn dễ dàng ở chỗ kì quái nào đó lâm vào thế bí, nói không cẩn thận có khi còn khiến y giận dữ thêm. Đặc biệt là tính xấu này của y chỉ nhằm vào đại ca mà phát tác, ai bảo hắn không chịu cẩn thận chứ? Đáng đời.

Không giúp hắn, ít nhất thì biểu hiện ra mặt là không giúp hắn, tối thiểu cũng khiến hắn hiểu cho rõ theo đuổi một người cũng không giống như sinh ý kinh doanh bình thường — ở đây là kinh doanh son phấn — dễ dàng như vậy, có tính toán trước hết cũng vô dụng, không thể giữ được tâm của người ở bên mình, vật hết thấy đều phí công.

Ha hả, nguyên bản còn lo lắng Tiểu Diệu đối với đại ca một lòng một dạ đến mức chẳng biết gì khác. Không ngờ y cũng có triển vọng lắm. Lúc này có trò hay, hẳn sao có thể bỏ qua không xem cho đến kết cục được chứ?

Vậy nên, kẻ nào đó ôm quan điểm kì quái, cực kì yên tâm thoải mái mà bàng quan đại ca hẳn chặt vật lo lắng, tuyệt không ra tay hỗ trợ — cho dù nhiều lúc hẳn biết rõ Hoa Diệu Sân ở đâu cũng thế thôi. Kiểu tâm tình này của hẳn a, sau này được người khác nhận xét là vì không có người yêu nên sinh ra cảm giác hài hước nhàm chán, muốn gây chuyện phá hoại thôi (dân FA là đây =)). Đường nhiên, danh hiệu Đường Môn đệ nhất tiểu quỷ vô lương tâm vẫn cứ thế duy trì.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Địa vị sát thủ của Hoa Diệu Sân trong chốn giang hồ càng ngày càng cao, y bây giờ gần như đã trở thành một trong những sát thủ ra giá cao nhất hiệu suất tốt nhất rồi. Nhưng mà sự né tránh của y đối với Đường Vô Y vẫn không chút nào lơ lửng.

Đường Vô Y tìm y thật nhiều năm (tính ra là 5 năm). Rất nhiều lần chỉ còn cách một ngón tay thôi mà vẫn để y chạy thoát mất. Dần dần, từ trạng thái khẩn trương ban đầu hẳn dần dần trầm tĩnh lại. Nếu Hoa Diệu Sân không muốn nhanh chóng chấm dứt cục diện này, vậy hẳn cứ bồi y thôi. Dù sao đời này cũng được quen biết y, vậy nên chỉ cần y vui vẻ là tốt rồi.

Thở dài. Kỳ thật mặc dù đã nghĩ như vậy, nhưng trên thực tế hẳn thật sự muốn đem cái người đang chạy loạn khắp nơi kia bắt về cột chặt bên người không cho chạy nữa. Thật là hoài niệm khoảng thời gian trước kia khi y vẫn muốn ở mãi bên mình a. Tại sao nhất định phải để y hành tẩu trong giang hồ làm chi? Không đi thì sao hả? Dù sao giang hồ cũng chẳng phải chỗ tốt đẹp gì. Hận a, hận chính mình ngu muội nhàm chán.

Bây giờ có hối hận nữa cũng không kịp nữa rồi. Điều có thể làm cũng chỉ là chờ đợi mà thôi, chờ xem y khi nào thì chịu hồi tâm chuyển ý nhìn mình một chút.

Thật sự, thân là trưởng tử vốn là một chuyện rất khốn khổ. Có vài thứ không thể trốn tránh được.

Phụ mẫu vốn luôn thả cho mấy huynh đệ tự tung tự tác, vào một ngày nọ, bỗng dưng triệu hồi hẳn về Đường Môn.

Dù sao gần đây lại mất hành tung của Tiểu Diệu, quay về Đường Môn cũng tốt, vấn ăn phụ mẫu hồi lâu không gặp, tránh để người đời nói là “bất hiếu”. Tiện thể đi cười nhạo đương sự trong lời đồn đang ngày càng được đám người trong giang hồ đồn thổi thêm thắt thật thú vị, “Đường Cát Tường là cấm luyện của ma giáo giáo chủ”

Không ngờ phụ mẫu đã lâu không gặp lại chuẩn bị “lễ vật” thật lớn dành cho mình — một đồng họa đồ tương thân (tranh vẽ mấy nàng, xem như xem mắt)

Té xỉu tại chỗ. Từ lúc nào Đường Môn cho lưu hành tương hôn vậy? Nhìn lão nương bộ dáng bưng bưng, không phải là chủ ý của nàng đó chứ?

Vậy là không chút khách sáo hỏi luôn: “Cha, gần đây nương hay giao du với ai?”

“Ân, phu nhân trấn trên.”

“Là vị phu nhân thích làm mai cho người khác nhất ấy à?” Nhìn ánh mắt bất đắc dĩ của lão cha, hẳn cũng biết người không đồng ý với hành vi của mẫu thân cho lắm. Bất quá ai bảo lão cha của hẳn lại là hình tượng thê nô gương mẫu nhất của Đường Môn làm chi? Chỉ cần không quá phạm, cứ yên lặng mất nhắm mắt mở mới có thể bảo trì cuộc sống ngọt ngào bình yên hạnh phúc a.

Thân làm con đương nhiên biết rõ lão cha rất bất đắc dĩ rồi, cho nên hẳn chỉ có thể thở dài hỏi lão nương: “Ta có thể tự lựa chọn đối tượng cho mình hay không?”

“Ta không ép buộc ngươi, chỉ cần trong hai năm ngươi thành thân, như vậy việc chọn ai không quan trọng. Nếu như ngươi thật sự không có đối tượng thì mấy cô nương kia cũng không tệ lắm đâu, không cần lo lắng.” Mẫu thân của hẳn cười tủm tỉm nói như vậy, thật ra nàng không phải kiểu mẫu thân thích bắt buộc hài tử của mình, nếu không sẽ không dưỡng ra mấy đứa con kì quái thế này.

Còn nói không hạn chế, người thì không hạn chế rồi, nhưng mà thời gian hạn chế quá a.

“Nương, người cùng cha cũng không có cái gì môn đăng hộ đối hay điều kiện đặc thù gì phải không? Cho dù ý trung nhân của ta không phù hợp tiêu chuẩn thể nhân cũng được?”

“Đương nhiên, chỉ cần người thích, nhân phẩm đối phương không tồi, vậy chẳng sao cả.” Rất khẳng khái tuyên bố như vậy. Nàng tin ánh mắt nhìn người của con nàng. (mắc bẫy lần hai =))))

“Hảo.” Có những lời này là đủ rồi. Nếu lão nương đã cho thời hạn, vậy hẳn có lý do phát lực rồi. Hắc hắc, Tiểu Diệu à, cuộc sống trốn tránh của người sẽ sớm chấm dứt thôi.

“Nương, chúc phúc cho ta đi. Chúc cho ta mau chóng mang ý trung nhân của mình về.”

“Ô? Ô, tốt, chúc người may mắn.”

“Ta đi đây.”

“Đi đâu.”

“Đi tìm người ta thích a.” (làm như ra chợ mua 3 ngàn 1 ký vậy đó *huýt sáo*)

Xuất môn, tình cờ lại thấy Cát Tường đứng bên ngoài. Khuôn mặt càng lớn càng trở nên vô hạn xinh đẹp lại mang theo ý cười gian trá.

“Đại ca, hạ quyết tâm rồi a?”

“Người chống mắt mà xem đi.” Vươn tay xoa đầu tiểu đệ. Cào loạn mái tóc đen nhánh của hắn.

“Đừng có ba hoa. Ta đợi xem kết quả đây.”

“Ta mà còn để yên cho người chê cười thì ta gọi người là ca.”

Vừa nói vừa hùng dũng phất chân...đi mất tiêu.

Đường Cát Tường nhìn theo bóng lưng của hắn, cười: “Chúc người may mắn, lão Đại.”

18. Chương 18

Có lẽ, Đường Vô Y hẳn là nên cảm tạ Đường Cát Tường. Là hắn đã mang Tiểu Diệu về bên người mình. Nhưng mà trước tiên hắn vẫn muốn đập cho đệ đệ chỉ biết gây phiền toái một trận nên thân.

Không phải chuyện này vốn là để lên kinh trợ giúp tiểu biểu đệ sao? Như thế nào mà nháo thành hôn mê bất tỉnh gì gì đó hả? Hắn là Đường Môn đệ nhất được vật chuyên gia à nha, cứ nhiên bị tên nào đó thuốc cho bất tỉnh nhân sự? Buồn cười chết mất.

Mình chỉ là quay về Đường Môn lấy vài thứ thôi, sao lại nhân tiện đồng hành cùng lão Nhị lên kinh cứu hỏa a? Hắn cũng không nhân rồi như lão Nhị hắn, hắn còn đang lo tìm ý trung nhân, bận rộn chết được.

Nhưng mà...hắn không thể nào kháng cự yêu cầu của mẫu thân a. Ít nhất là lúc mẫu thân cười lạnh, hắn chẳng thể nào cự tuyệt. Đừng tưởng nàng là người cứng chiều hài tử đến chút nguyên tắc cũng không có nha, ở Đường Môn trên tinh thần là nàng đứng đầu, này chẳng phải nói suông đâu. Một khi đã làm trái quyết định của nàng thì kết cục rất khó xem đấy.

Nghe nói, được mà Cát Tường trúng rất hiếm thấy, cứ nhiên ngay cả tiểu đệ hắn mà cũng chống đỡ không được. Vậy cũng rất hảo ngoạn. Theo hắn biết, trong thiên hạ người có thể làm vậy có lẽ chỉ có một.

Ngoài ra, cho đến bây giờ hắn chưa từng nghe nói qua mình còn có một biểu đệ ở kinh thành, đi xem một chút cũng tốt.

Vì vậy, Đường Vô Y và nhị đệ rất ít khi xuất hiện mà chỉ thích ở bên ngoài kia cùng nhau chạy đến kinh thành.

Dựa theo địa chỉ nương cấp, cứ nhiên đến viện trụ của hoàng thân quốc thích. Càng khoa trương hơn chính là, dây vốn và phủ đệ của vị Vương gia quyền lực nhất thiên hạ, Chu Thất.

Về Chu Thất a, cũng không biết rõ lắm, nhưng cũng biết hẳn là một trong những bằng hữu tốt của Cát Tường, hiện giờ Cát Tường đang ở trong phủ của hắn.

Đẩy cửa bước vào, liền chứng kiến ngay Cát Tường vẻ mặt xám xịt đang nằm trên giường, mà người nằm bên cạnh Cát Tường lại chính là thiên hạ mà Đường Vô Y hẳn khắc cốt ghi tâm.

Tâm, đại chẩn.

Tìm tìm kiếm kiếm, chờ đợi từng chút một, đã từng tưởng tượng qua rất nhiều tình huống tái ngộ, vậy nhưng chưa từng nghĩ đến tình cảnh này.

Sao có thể không bị đả kích? Nguyên bản cứ tưởng rằng không có vấn đề gì đâu, nguyên bản nghĩ rằng bất luận trải qua bao lâu thì cũng sẽ đợi được kết quả cuối cùng, không ngờ lại chỉ nhận được bộ dạng suy sụp như vậy.

Hắn sao có thể ngây thơ như vậy? Sớm đã biết thế sự vô thường, bất cứ chuyện gì cũng có thể phát sinh. Mặc kệ là sinh ly hay tử biệt, đều đã định trước sẽ rước lấy nỗi hối hận vì không nói lời nào. Vậy mà tại sao hắn còn muốn kiên nhẫn chờ đợi? Nếu như thời gian có thể trở lại thời gian ngắn trước đây, nếu như trời cao có thể đưa ra một cơ hội nữa, vậy thì hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua, vô luận thế nào hắn cũng nhất định phải giữ lấy người này lại bên mình. Cho nên, đả kích lần này đã thật sự thức tỉnh hắn, hắn hoàn toàn quyết tâm rồi. (*huyền thuyên huyền thuyên*)

Nhưng mà...vẫn còn cơ hội sao? Trời cao còn có thể rộng lượng như thế hay sao?

Bên kia, lão Nhị không biết thấy được gì, cố gắng nén cười, nói: “Đại ca, người xem đi.”

“Ta?”

“Đúng.” Gần như muốn cười to. “Người xem bọn họ đi. Đảm bảo vui lắm đấy.”

Vui lắm đấy? Kết luận kiểu gì vậy? Nhân lực của lão Nhị so ra cao hơn hắn một chút, hẳn là không có vấn đề gì đi.

Đi qua, vươn tay dò xét mạch đập. Gần như không rõ mình bắt trúng tay người nào. Bởi vì tự mình xem tự mình biết, bàn tay của mình đang run nhè nhẹ.

Mạch đập mà tay cảm nhận được...lại mạnh mẽ không ngờ, nhìn không ra có bất cứ vấn đề gì.

Thật kỳ quái. Có chuyện như thế này sao?

Lại cẩn thận xem xét mặt mày bọn họ lần nữa, đột nhiên cảm thấy dở khóc dở cười.

Giờ chứ, bọn họ căn bản không trúng độc.

Mặc dù bề ngoài nhìn có vẻ rất nghiêm trọng nhưng thực tế cũng chỉ là vẻ ngoài thôi. Từ đầu đến cuối, tất cả bệnh trạng đều quy về một ý — bọn họ đang ngủ.

Nói cách khác, chẳng qua cả hai trúng mê dược mà thôi. Mặc dù hiệu quả của mê dược này khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười, nhưng nói gì thì nói, mê dược vẫn là mê dược, phương pháp giả quyết đơn giản mà hiệu quả nhất chính là — chuẩn bị một thùng nước lớn tạt cho tỉnh.

Lập tức, thật sự tạt cả thùng nước vào hai cái đầu rồi. Không lâu sau đó, quả nhiên thấy được hai con gà ướt sũng ngượng ngùng ngồi dậy, lắc đầu lia lịa để nước rơi xuống. Cát Tường vừa run cầm cập vừa hô lạnh. Còn Hoa Diệu Sơn thì ngơ ngác mở to đôi mắt mờ mịt.

Không có vẻ mặt trét đầy bạch phấn dọa người, chỉ còn lại khuôn mặt thật khiến kẻ khác cảm thấy vẻ kiêu ngạo không ngờ. Trên trán mơ hồ có thể thấy được khắc ấn đã sớm phai nhạt, những đường nét còn lưu lại không tổn hao chút gì dung nhan của y. Bộ dạng ngơ ngác của y, phảng phất như tiểu oa nhi đáng yêu đáng yêu vô cùng len lén trốn dưới tàng cây thật to trong hoa viên mà khóc năm đó. Đặc biệt cặp mắt ngập nước khiến người khác không thể không bị hấp dẫn của y đến nay vẫn không thay đổi, trải qua biết bao nhiêu chuyện như vậy, chúng vẫn như cũ khiến mình trầm mê thật sâu.

Đường Vô Y âm thầm cười khỏ, khó trách nhiều năm trôi qua rồi mà mình chưa từng có cảm giác đặc biệt với ai. Nguyên lai bản thân đã bị bắt làm tù binh từ lâu rồi. Bị một đôi mắt thủy tinh thiên hạ vô song giam giữ mãi mãi. Hẳn hoàn toàn cam tâm tình nguyện a, ai bảo đây là thứ hấn yêu nhất a.

Nhìn đôi mắt sáng ánh ấy, tâm tình vô cùng kích động, không biết làm sao để khống chế bản thân. Sau khi gọi lớn một tiếng “Tiểu Diêu”, người đã xông đến gắt gao đem tiểu oa nhi kia kéo vào trong ngực, không bao giờ muốn tách rời nữa.

Sau đó, không biết Đường Vô Y tìm được ở chỗ nào đó một cái còng tay rất cứng chắc, khóa chặt tay trái của mình cùng với tay phải của Hoa Diêu Sơn. Mặc dù động thái này bị mọi người nhìn một cách kì thị, với lại cũng khiến Tiểu Diêu nổi giận dưng dưng, nhưng mà sau khi thật sự trải qua vài ngày, Tiểu Diêu rốt cuộc không có phản đối gì nữa. Mỗi tối nhắm khuôn mặt nhỏ nhắn của y, nhìn y cuộn trong ngực mình ngủ một cách ngọt ngào thư sướng, rồi mỗi ngày lại thấy y hưởng thụ sự hầu hạ tỉ mỉ của mình như là chuyện đương nhiên, Đường Vô Y biết, trong bất tri bất giác, Tiểu Diêu đã hình thành thói quen tiếp nhận sự tồn tại của mình một lần nữa, thậm chí còn rất thích. Như vậy bước tiếp theo sẽ đơn giản hơn nhiều.

Mọi người cũng dần dần hình thành thói quen nhìn đôi trẻ (trâu) này thường khắng khít chung một chỗ. Tất cả đều là người trải chuyện qua tình cảm, đương nhiên hiểu chuyện gì đang diễn ra, dù sao đó cũng là chuyện riêng tư của bọn họ, không cần quan tâm nhiều.

Sau khi tham gia hôn lễ của Chu Thất và biểu đệ, Đường Vô Y quyết định dẫn Tiểu Diêu về nhà. Nhìn thấy biểu đệ Tiểu Tuyết hạnh phúc như vậy, tâm lý cũng có chút ghen tị. Hẳn cũng phải trở về cấp Tiểu Diêu một nghi thức khiến kẻ khác cả đời khó quên. Vừa lúc Cát Tường cũng có ý tứ này, vậy nên quyết định đánh cược, xem ai về Đường Môn trước, nhận được chúc phúc của phụ mẫu trước. Người thắng có thể ra một yêu cầu, người thua tuyệt đối không được cự tuyệt. Vậy là trong khi Cát Tường và ái nhân của hắn thật cẩn thận chọn cưỡi ngựa mà đi thì Đường Vô Y rất dứt khoát mua luôn một chiếc mã xa thật thoải mái rộng lớn, mang theo Tiểu Diêu thẳng tiến Đường Môn.

Đường dài chậm rãi, chỉ có hai người bọn họ đồng hành, nếu có chuyện gì phát sinh thì...cũng không khó đoán lắm. Đặc biệt dưới tình huống Đường Vô Y quyết định không khắc chế bản thân, chuyện gì cũng phát sinh được hết (;-D). Mà chuyện gì là chuyện gì, kể ra thì là như vậy **** với như vậy %%% chẳng phải sao? Mấy cái này còn cần nói cho rõ à?

Tóm lại, mặc dù lúc đầu hành trình từ kinh trở về, Tiểu Diêu rất có thần sắc kháng cự, nhưng đến khi bọn họ đến Đường Môn, y đã hoàn toàn gơ cờ trắng đầu hàng rồi, chỉ có thể mặc kệ Đường Vô Y lôi kéo vào nhà phần khởi nói với phu thê Đường Môn môn chủ yêu cầu khiến cho y cực độ thẹn thùng (>///<) sau=“” đó,=“” mọi=“” người=“” ở=“” đường=“” môn,=“” trong=“” tình=“” trạng=“” bị=“” hù=“” dọa=“” rớt=“” hồn=“” á=“” khẩu,=“” đã=“” hoàn=“” thành=“” chung=“” thân=“” đại=“” sự=“” cho=“”>

Mặc kệ thế nào, rốt cuộc nguyện vọng được cả đời sánh vai cùng ‘người nào đó’ trong Đường Môn của y đã được hoàn thành rồi. Thật sự rất đáng ăn mừng a.

TOÀN VĂN HOÀN

(^____^)/ Yeah, và ngày đó hoa đã nở rộ rồi

[Hồng]

Kể cũng hay, gã anh thì lấy sát thủ, gã em lại lấy ma giáo giáo chủ =)))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/na-thi-hau-hoa-khai>